

КОЛИН ФАЛКОНЪР ИЗТОЧНА ИНДИЯ

Превод от английски: Тодор Стоянов, 2016

chitanka.info

По-добре цар в ада, отколкото слуга в рая.
Джон Милтън

ГЛАВА 1

Скалите Хутман

Четирийсет и три мили западно от Джералдтън, Западна Австралия

В наши дни

Черепът лежеше разкрит в плиткия гроб и им се хилеше през мекия бял пясък. На когото и да беше, бе прекарал така повече от триста и петдесет години.

Мъж с раздърпана бяла тениска с отпечатана на гърба вече избеляла емблема на Морския музей във Фримантъл клечеше до Анемийке край гроба и изчистваше пясъка от костите с помощта на мека четка. Ямата беше дълбока един метър. Всеки сантиметър пясък се премахваше мъчително бавно с помощта на кофа и лопатка.

Мястото беше обградено с опънато въже. Работата по разкопаването на гроба се усложняваше от присъствието на три мощни корена и гнезда на късоопашати буревестници.

Двама специалисти по съдебна медицина придружаваха експедицията. Първият се приведе да изследва един вече изваден от гроба череп, повдигна го с нахлузените си в латексови ръкавици ръце, докато през това време издухваше пясъка от кухините му с помощта на коктейлна сламка. Анемийке приклепна до него.

— Женски е — произнесе той. — Съдейки по зъбите, момиче на не повече от шест-седем години. — Той се навъси. — Виж тук, зъбът буквално е бил натикан обратно в гнездото му, вероятно от силен удар. Трябва да е изпитала много силна болка, но не това е причинило смъртта ѝ. — Той огледа останалата част от непълния скелет. — По костите на ръцете не личат рани от опит за самозащита, така че по всяка вероятност ръцете ѝ са били завързани, преди да я убият. Черепът е непокътнат, по останалите кости от скелета няма видими фрактури. Раните по меките тъкани не оставят следа. Трудно е да се каже, но се надявам смъртта ѝ да е дошла бързо.

Последва тишина, нарушавана само от жуженето на мухите и далечния грохот на рифа. Малкият, лишен от дървета остров с рибарските си колиби и птичи гнезда се бе оказал гробище. До момента бяха разкрили осем скелета в този плитък гроб: трима възрастни и пет деца. Един от тях, изглежда, бе загинал от изстрел на мускет. Друг череп беше претърпял значително поражение, причинено по всяка вероятност от удар с брадва. Лицата на археолозите, петима мъже и три жени, бяха мрачни.

В късния следобед се разнесе вик откъм далечния край на острова. Анемийке хукна.

Бяха открили нов гроб, но този скелет изглеждаше съвсем различен от останалите, погребани съвсем набързо. Тялото бе положено по гръб и след малко екипът откри ръждясал меч, все още в ножницата си, поместен очевидно церемониално отстрани на трупа.

Разкриването течеше бавно и мъчително. Анемийке се включи в процеса, отпивайки от време на време вода в ужасната жега, тормозена от рояци дребни черни мушици. Младежът до нея изведнъж спря работата си и издаде приглушено възклицание.

— Ето я! — изрече възбудено той.

В протегнатата му разтворена длан лежеше корозирала през столетията половинка от сребърен гулден. Анемийке се порови в джоба на ризата си и извади малка кадифена торбичка. Изтърси друга излъскана до блясък половинка и я положи редом до половината ѝ върху дланта на младежа. Двете съвпаднаха съвсем точно.

— Открихме го — проговори тя.

Всички спряха работата. До този момент бяха разкрили само част от черепа и дясната бедрена кост, но вече знаеха кой е мъжът и как е загинал.

— Микиел ван Тексел — рече тихо тя.

ГЛАВА 2

Амстердам, 27 октомври 1628 г.

Бяха ѝ обяснили, че „Утрехт“ е най-великолепният кораб от обиколната флотилия, плавала някога от Холандия към Индиите. Издяланият и скован от най-добрите майстори в амстердамските корабостроителници боядисан в зелено и златно корпус блестеше под лъчите на есенното слънце. Украсяващият огледалото на кърмата герб беше декориран със скулптури от дъбови листа; нимфи, тритони и гаргойли да прогонват лошите духове, както и далеч по-вероятната поява на бивши воители от Батавия.

Корабът беше дълъг петдесет стъпки от кърмата до носа, с изработени от сух балтийски дъб корпус и дървени конструкции. Гредите върху водореза отпред бяха покрити с допълнителни дърворезби, нижещи се чак до царствения холандски лъв в червено и златно на носа. Свитите му платна още не бяха потъмнели от морската сол.

Червено-бяло синият вимпел на Източноиндийската компания плющеше под силния бриз на Северно море. Корабът беше гордостта на Холандската източноиндийска компания.

На Корнелия Норстрант ѝ предстоеше да се присъедини към останалите триста и трийсет души на борда, половината от които бяха моряци, събрани от пристанищните кръчми на Хутуинен и Харлемерстрат. Наричаха ги „седемседмичните джентълмени“. Беше ги срещала из града; на връщане от пътуване до Индиите разполагаха с пари, достатъчни да им осигурят царския живот в продължение на приблизително седем седмици. После алкохолът и жените стопяваха гулдените им и те отново сключваха договор с компанията, задължнели още преди корабът да напусне пристанището.

Гледаше ги как я разсъбличат безсрамно с поглед. Слава богу, че никога нямаше да зависи от милостта на такива мъже.

В писмата си Йоханес описваше колко сини само са моретата, а въздухът топъл и ухаещ на подправки в края на пътешествието.

Перспективата обаче за толкова продължително пътешествие не я бе въодушевила. Корнелия ясно виждаше в представите си осем месеца, изпълнени с похотливи погледи на моряците и ледено отношение от другите жени. Никой от тях не отговаряше на общественото ѝ положение и тя разчиташе, че ще се отнасят към нея със студено безразличие. Но Корнелия беше съпруга и бе длъжна да следва съпруга си, където и да отидеше той. Така беше устроен светът.

* * *

Фасулчо също я видя. Той се спря на стълбата от палубата към кабините и салона да я огледа, заради което получи един хубав шут в задника от Стенховер. Микиел ван Тексел стана свидетел на това и сграбчи едрият мъж за косата му, като дръпна рязко главата му назад.

— Остави дребосъка на мира! — изръмжа той.

— Какъв ти е на теб?

— Просто ненавиждам побойниците — отвърна Микиел. — Повдига ми се от тях.

После го пусна. Стенховер процеди през зъби една псувня. Той би размазал всеки друг мъж на негово място. Беше с цяла глава по-висок от Микиел, но Ван Тексел беше неговият сержант и освен това той се боеше от него. Всички войници се бояха.

Значи това е Корнелия Норстрант, помисли си комодорът.

За беда беше невероятна красавица; без съмнение в жилите ѝ течеше и малко испанска кръв. Моряците я стрелкаха с гневни погледи, изпитващи непоносим удар от гледката на жена с такава изумителна красота и осъзнаването на факта, че е абсолютно недостъпна. Като всички красиви жени по някакъв странен начин тя изглеждаше разголена, макар и елечето ѝ да беше без деколте, а полите ѝ да стигаха до пода. Кожата ѝ беше мургава, а косата ѝ черна и лъскава като крило на гарван; Корнелия се качи на борда с походката на жена, свикнала да ѝ отварят вратите, където и да отидеше.

В очите му само походката ѝ представляваше нарушение на закона. Старите моряци твърдяха, че красивите жени на борда са лошо знамение; те пробуждали дявола у мъжа. Когато триста мъже накуп си

представят как се сношават само с една жена, това неминуемо вещаеше беда.

И за капак: дъщерята на пастора, още един дразнител за въображението на безбожната сбирщина от кол и въже, което представляваше екипажът му. Мъжете, увесени на въжетата, подсвиркваха и се смееха.

Озъбен, пасторът поведе семейството си под палубата.

Очертаваше се едно продължително пътешествие.

* * *

Отплаваха от Холандия в един смрачаващ се есенен ден, сред сивото и застрашително Северно море. „Утрехт“ водеше флотилията с вдигнати платна и комодор Амброаз Секор изпита тръпка на възбуда при развиването на девствено белите платна от мачтите, които заплюсяха под вятъра. Хвърли поглед назад през кърмата към другите два кораба, „Вергулдиге Долфин“ и „Герехтигхайд“, следвани от яхтите „Зандам“ и „Гронинген“. Съпровождаше ги и един боен кораб — „Бешермер“. Това беше успокояваща гледка. Надяваше се, че оръдията му ще останат неми по пътя им, но с мястото, към което се бяха запътили, и с екипаж като неговия човек никога не можеше да бъде сигурен.

Морето изпръска аления нос, над който холандският лъв се зъбеше срещу вълните. Потегляха към Индиите, в самото сърце на мрака.

ГЛАВА 3

Амброаз седеше на челното място на масата в каютата на съвета. Корнелия бе настанена от лявата му страна; мястото от дясната му заемаше подтърговецът^[1] Кристиан ван Сант. Чиновниците седяха в срещуположния край заедно с юнкерите. Един от тях на име Йост ван дер Линде се смееше така, че ѝ настръхваше кожата.

Самият комодор беше красив мъж. Дългата му черна коса падаше равномерно върху високата му бяла яка. Имаше грижливо оформена брада и лице колкото интелигентно, толкова и фино. Известно ѝ беше, че се е издигнал от низините на Източноиндийската компания до настоящия висок пост само за някакви си десет години.

Притежаваше живи сиви очи и елегантни маниери; а още нямаше навършени трийсет и пет години. Негов зет беше Хайндрих Броудър, бивш адмирал, понастоящем член на съвета на седемнайсетте. Може би този факт имаше нещо общо с бързата му кариера.

Но въпреки всичко беше приятен събеседник.

Само шкипер Шелингер да спреше да я гледа по този начин. Истинско животно; хилеше ѝ се като глупак всеки път, когато успееше да улови погледа ѝ. Наистина ли си мислеше, че която и да е уважавана жена, дори и неомъжена, би могла да остане очарована от мъж с маниери на прасе и теми на разговор, свеждащи се само до морски течения и посоката на вятъра?

— И каква е причината моята дама да пътува към Индиите? — започна да интимничи той накрая.

— Отивам при съпруга си — отвърна Корнелия, с надеждата да го обезкуражи.

— А какво прави той там?

— Обработка скъпоценни камъни.

За миг изражението му можеше да се изтълкува като презрително изсумтяване.

— Предприемчив мъж, значи.

— Мисля, че трябва да внимавате как се отнасяте с дамата — изсумтя в този момент Амброаз и бузите на шкипера пламнаха. Ръцете му се свиха в юмруци под масата.

Останалите мъже около масата забиха смутено погледи в блюдата си.

— Всичко е наред — рече бързо тя, надявайки се да избегне неприятностите. — Не съм му се обидила.

Двамата мъже се втрениха един в друг от двете страни на масата. Този сблъсък не вещае добро пътуване, помисли си Корнелия.

В този момент подтърговецът Кристиан се притече на помощ. Той се засмя, все едно някой бе казал шега. Притежаваше изумителна усмивка, която сякаш озаряваше цялата каюта.

— Хеер^[2] комодор, моля ви, разкажете ни за приключенията си в двореца на великия могол. — Той се извърна към Корнелия и незабележимо ѝ смигна: шкиперът е идиот. Оставете го на мен.

— Сигурен съм, че на всички вече им се повръща от разказите ми за Индия — отвърна Амброаз.

Шкиперът изгрухтя в знак на съгласие.

— Е, позволете ми да не се съглася с вас — рече Кристиан, подкрепен от останалите присъстващи.

Тя проумя, че младите мъже не просто раболепничеха; за повечето от тях това беше първото им излизане от Холандия или дори от собствения им град и всички бяха жадни за романтични разкази на тема димящи вулкани и люлеещи се под вятъра кокосови палми.

Корнелия също не правеше изключение.

— Напуснете ли Холандия, мигом се озовавате сред диваци — обади се шкиперът, ръфайки парче солено говеждо.

— Точно обратното — възрази Амброаз. — В двореца на великия Джахан видях как тамошните владетели далеч превъзхождат нашите във великолепието си. Палатите им имат градини, каквито никога не съм виждал. Стените на форта на принца в Юмна са издялани от червен пясъчник, който на залез-слънце се обагря в кървавочервено, а на зазоряване розовее като роза. Пясъчникът е издялан в решетки, а прозорците са облицовани със златни листа.

Очите на младите мъже заблестяха. Всички слушаха като омагьосани, с изключение на шкипера, който шумно ръфаше вечерята си.

— Шах Джахан се радва на играчки, каквито дори не можете да си представите, че съществуват. Притежава зверове на име слонове, създания, които никога не сте зървали през живота си, всяко едно голямо колкото фермерска къща, и организира боеве между тях за развлечение. Има също така и двор с успоредни пътеки, застлани с черни и бели мраморни плочи; кара слугите си да стоят на тях, дори и в жегата през деня, за да представят фигури от шаха. Кара ги да се местят, както му хрумне, докато през това време си седи някъде на сянка.

— Дяволски изчадия — избъбри под носа си пасторът.

— Дори и така да е, бих искал да видя всичко това — обади се Йост.

— Проповедникът вече ви каза, че са безбожници — намеси се шкиперът.

Амброаз повдигна рамене.

— Не ми е приятно да го кажа, но шкиперът е прав. При цялото това великолепие, управлението им е нечестиво и ръководено единствено само от алчност. Владетелите мислят само как да напълнят дворците си със скъпи играчки и красиви жени и се държат така, сякаш обществените дела не ги касаят, докато през това време губернаторите биват подкупвани от убийци и крадци да си затварят очите за престъпленията им. Принцът се изтяга на кадифени възглавници и пие подсладени шербети, докато през това време поданиците му се свиват в жужащи от мухи колиби без легла и се хранят само с гол ориз. Колкото и да са изпълнени с чудеса тези земи, там няма да видите нашите морални закони. Тяхното правителство не може да се сравнява с нашето, тъй като те не поделят богатството си с бедните и не се борят с несправедливостите.

Корнелия вдигна поглед и видя как шкиперът отново ѝ се хилеше нагло.

— Не можете да обвините някой владетел, че желае красиви жени — обади се той, без да отделя погледа си от нея.

— Владетелите са длъжни да управляват справедливо — каза Амброаз. — Няма ли справедливо управление, хората отново се превръщат в животни.

— Бог ни е издигнал над животните — рече пасторът. — Цялото управление трябва да се основава на Божия закон, за да бъде

ефективно.

Шкиперът си допи виното. Част от него се бе разляло по брадата му и той я обърса с опакото на дланта си.

— Трябва да се връщам на вахтата си — каза Шелингер. — Стомахът ми ме тревожи.

Излезе и затръшна вратата след себе си.

* * *

Вятърът размяташе плаща на шкипера, докато стоварваше поредната огромна черна вълна под напречната корабна греда. Кристиан изкачи с усилие стълбата към палубата и се насочи, люшчайки се, към кърмата през разлюляната палуба.

— Гадна нощ — рече той.

Шкиперът изгрухтя в знак на съгласие.

— По това време на годината човек трябва да се бори с урагани от тази страна на екватора, докато се добере до затишието на юг от него.

Кристиан се облегна на релинга до него.

— Този Секор. Като гледам, двамата не ви бива много да мелите брашно заедно.

— Какво искаш да кажеш, подтърговецо?

— Видях как се отнасяше с теб на масата. Пет пари не дава за теб.

— Защо пък аз трябва да давам за него?

— Нашият комодор е високо ценен сред съвета на седемнайсетте.

— Той си пада повече по лизането на задници, отколкото по яденето на сирене. Познавам го от Индия.

— Така си и помислих. Чувам, че имало някаква вражда помежду ви.

— Някой се е раздрънкал ли? Кой беше, Декер ли? Или Баренц?

— Чух, че ти е наложил наказание при последното пътуване и те е лишил от двумесечното ти възнаграждение. Голям карък си да плаваш отново под командването му толкова скоро.

— Аз си управлявам кораба, а той може да си разкарва юнкерите насам-натам колкото си иска. Но Бог да му е на помощ, ако си мисли, че отново може да ми се бърка в работите. Можеш да му предадеш думите ми.

— Каквото и да ми кажеш тук, то си остава между нас, шкипер.

— Какво си намислил, чиновниче?

Иска да ме сплаши, помисли си Кристиан. Но той само се усмихна и положи ръка върху рамото на шкипера.

— Исках да кажа, че ми е жал да гледам мъж като теб да се кланя и да изпълнява заповедите на тези служители на компанията и да наобикаля разни нищожества като шивачи и еврейчета. Какво прахосване на способностите ти. Това имах предвид.

Шкиперът отблъсна рязко ръката му, но Кристиан разбра, че е успял да прочете и най-потайните му мисли. Върна се обратно по стълбата долу, оставяйки Шелингер потънал в мрачните си мисли и бързо усиливащото се вълнение.

* * *

След вечеря Корнелия се върна в личната си каюта, разположена на малката палуба на кърмата. Офицерите и заможните пасажери обитаваха тази част на кораба, макар и каютите на някои от тях да бяха по-малки и от нейната, като само една завеса ги делеше от прохода. В знак на признание на положението и пола ѝ тя бе получила една голяма каюта под облицования в злато фенер на кърмата.

Каютата ѝ осигуряваше известно уединение, или поне така си мислеше Корнелия.

След малко вратата ѝ се отвори леко със скърцане; Корнелия реши, че е Сара, прислужницата ѝ. Вместо това с изумление видя шкипера, застанал на прага с морските си ботуши и ухилен, сякаш гледаше някаква проститутка в амстердамска кръчма. Беше пъхнал палци под колана си. Корнелия долови дъха на джин, който идваше от него.

— Харесва ли ти квартирата? — попита я.

— Какво правите тук?

— Трябва да се уверя, че най-известният ми пасажер е удобно настанен — отвърна шкиперът. — Хайде, не ме гледай така.

— Нямате работа тук. Тъкмо се приготвям за лягане.

— Ама тук направо е много тясно, за бога! — Той прекрачи прага, но беше принуден да наклони глава, за да не се блъсне в тавана. Понижи глас: — Видях как ме гледаше на вечерята.

Корнелия се зачуди дали да не извика за помощ. Къде се бе дянала прислужницата ѝ?

— Ще се чувстваш далеч по-удобно в моята каюта.

— Аз съм омъжена жена — отвърна тя с напрегнат глас.

Шелингер протегна ръка да я докосне, но Корнелия рязко се дръпна.

— Изчезвайте оттук, или ще викам. Целият кораб ще ме чуе.

Езикът му обиколи вътрешността на бузата му, докато размисляше над думите ѝ.

— Мога да имам всяка жена, която пожелае — заяви шкиперът.

— Не и мен.

Прииска му се да я удари; Корнелия го прочете в лицето му. Грозно животно. Той се извърна и затрополя навън.

Секунди след това на прага цъфна захилената като идиот Сара. Явно нещо я бе развеселило. Може би гледката на господарката ѝ, седнала на леглото, разтреперана, с побеляло лице.

— Къде беше? — изръмжа Корнелия, макар вече да знаеше отговора. Малката кокетка е била наясно какво става, със сигурност бе изчакала отвън до вратата, хилейки се на грубиянските опити на шкипера ухажор.

— Помогни ми да се съблека — изсумтя Корнелия.

Стори ѝ се, че малката мръсница също дъха на джин. *Какво да правя*, запита се Корнелия. Беше се натресла с това безполезно момиче, та чак до Батавия. И като си помислеше само, че я бе наела с такива безупречни препоръки.

А това беше едва първата нощ; не ѝ се мислеше какво я чака още цели осем месеца.

[1] Длъжност в Холандската източноиндийска компания. — Б.р.

↑

[2] Господин, господар (нидерл.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 4

Наричаха ги *юнкери*, по-голямата част от тях бяха просто момчета, а някои дори и голобради; младежи от заможни фамилии, изпращани на Изток от компанията да учат занаят като морски мичмани втори ранг, или младши помощници, чиито професионални качества се изразяваха само с добрия им произход и чувството за превъзходство. Кристиан си помисли, че в случая думата „произход“ просто беше като код за безпочвено високомерие.

Единственият от тях, достатъчно възрастен, за да се нарича мъж, беше Теунис Куик, а Кристиан беше връстник на баща му. Чудеше се какви ги е вършил като кадет. Вероятно е похарчил наследството си и сега отчаяно търсеше пари откъдето и да е.

Видя един от младите на име Йост ван дер Линде, втрещен в застаналия на кърмата Секор. Беше истинско златно момче, с коса като лъвска грива, грижливо подстригана брада, ледени сини очи и с небрежни обноски, излъчвани от млад мъж с неговото положение.

Плосък като рисунка.

Той се облегна на релинга до него.

— Надяваш се един ден да си на неговото място, нали? — попита го той.

— Ако Бог рече — отвърна Йост.

— Е, няма нищо лошо човек да си мечтае.

— Казват, че синьор^[1] Секор се издигнал от прост чиновник до комодор само за някакви си десет години.

— Да, но зет му е адмирал в компанията.

Йост беше повече от изненадан от тази вест.

— Наистина ли си мислиш, че Секор се е издигнал на този пост само с упорит труд?

— Компанията се нуждае от млади мъже като нас.

— Разбира се, че се нуждае. В колониите има много висок процент на смъртност. Осем от десет човека изкарват не повече от пет години в Батавия. Забрави всичко, което са ти разказвали за жените с

голи гърди и кокосови палми. Това е една смъртоносна яма, изпълнена с разстройство и треска.

— Но в такъв случай защо отивате там?

— Добър въпрос, Йост. Ами учих в университета, знам френски и латински и съм добър аптекар. Възможността за бърза кариера си струва риска. — Той пропусна само да му каже: Аз ще съм добре, а теб ще те погребат и дори няма да забележат, че си изчезнал.

Младежът беше видимо разтърсен. Никой не им бе обяснил какво точно представлява Батавия, преди да се качат на кораба, защото в противен случай малцина щяха да го направят.

— Фамилията ти е известна в Холандия. Дори и аз съм чувал за мъжете Ван дер Линде, живял съм дълго време в Харлем. Много жалко, че така се е получило при теб. Тук ще те командват някакви си моряци и чиновници. А ти имаш далеч по-добро предназначение, Йост.

— Какво?

— Според мен вече си го проумял — отвърна Кристиан. Усмихна се и се отдалечи.

* * *

През нощта се озоваха сред буря. Люлеенето на „Утрехт“ беше неудържимо, вятърът тласкаше кораба напред и единствените му опънати платна бяха брамселите. Пасажерите бяха натъпкани като сардели под палубите, стенеха в койките си, въздухът долу вонеше ужасно на повръщано.

Жадна за глътка чист въздух, Корнелия си проби път горе до палубата. Вече не даваше пет пари дали някоя вълна няма да я отнесе извън борда. Това щеше да е спасение. Тя отново повърна, но в стомаха ѝ вече нямаше нищо, освен зелена жлъчка. Палубата се разлюля при поредната стоварила се под кила огромна вълна. Боцманът изкрещя на вахтата, подгонвайки моряците по такелажа да свият още бушприта.

— Ще се оправи — рече някой до нея.

Тя вдигна глава; под фенера на покрития с резба релинг се бе свил едър грозноват мъж с пшениченоруса коса. Изглеждаше весел, сякаш просто бе излязъл да направи сутрешната си разходка покрай

някой канал в родния си град. Корнелия го позна; беше един от войниците на Източноиндийската компания, техният сержант.

— Един път да станете морски вълк, и всичко вече ще е наред.

Поредният спазъм я разтърси и тя се сви.

Само се махни от мен. Остави ме да умра на спокойствие.

— Само се дръжте — рече той. — Всичко ще е наред.

Корнелия нямаше сили дори да го наругае. Затвори очи и се сгърчи върху палубата. Пръските от вълните охладиха пламналите ѝ бузи.

Само ме остави да умра. Нека ме отнесат вълните в морето и да си остана там.

В съзнанието ѝ остана смътният спомен за някакъв войник, застанал на стража над нея. Чувстваше се прекалено зле, за да се страхува, и изпита благодарност към мъжа, съзнавайки, че е в безопасност в компанията му. Той остана до нея дълго време и в един момент чу как шкиперът му заповяда да слезе с другите войници.

— Ще се оправите! — повтори той и изчезна.

Прииска ѝ се да го беше извикала обратно. По някакъв странен начин се чувстваше в безопасност в присъствието му и дори не толкова нещастна, макар и да беше най-обикновен войник.

[1] Sinjeur (нидерл.) — другар, колега, приятел. — Б.р. ↑

ГЛАВА 5

Две седмици непрекъснато ги люляха бури и силно вълнение. Накрая времето се оправи и на разсъмване вече плаваха под пълни платна, които плющяха под попътния вятър. Силуетите на „Бешермер“ и „Зандам“ изпъкваха на фона на сушата, останалата част от флотилията беше разпръсната от ураганите през последните седмици. Плаваха под небе с разкъсани облаци и в едно по-спокойно море.

Амброаз стоеше облегнат на релинга на кърмата. Той никога не се качваше на палубата, когато шкиперът беше на вахта; гледаше да си има колкото може по-малко работа с него. Якоб Шелингер беше отличен шкипер, но Амброаз не познаваше по-нагъл тип от него.

Долови шум от нечии стъпки по стълбата от каютата на съвета. Беше Кристиан.

— Къде се намираме?

— Шкиперът казва, че сме заобиколили нос Финистер. Движим се покрай крайбрежието на Лузитания, на около трийсет и шест градуса северно от екватора.

Кристиан се облегна на релинга.

— Най-после морето се успокои.

— Да, слава богу. Къде е шкиперът?

— Спи в каютата си. Подрулевият е на вахта. — Той се втренчи в морето, очевидно гложден от някаква мисъл. — Ако ми разрешите да кажа, комодоре, не мисля, че си падате много по него.

— Той е добър шкипер.

— Има ли някаква вражда между вас?

— Не сте ли чували за случая? Имам чувството, че всички останали го знаят.

— Нов съм в компанията.

Амброаз въздъхна. Колкото и пъти да разказваше историята, от това не му ставаше по-леко.

— Миналата година на връщане от Сурат в Индия той управляваше кораба, на който плавах. Възникнаха известни проблеми.

— Амброаз се поколеба, неуверен до каква степен може да се довери на този мъж. — Въртеше търговия на черно, носеше търговски стоки над разрешения от компанията обем. Наложил се да го вразумя. Получил си наказанието и го лишиха от възнаграждението си за няколко месеца.

— И въпреки това компанията пак реши да ви събере двамата за това пътуване?

— Трябва да положим максимални усилия да се справим.

— Шкиперът е много труден човек.

— Това е доста скромно обобщение на личността му.

— И въпреки това някои от другите пасажери компенсират с лихвите пропуските във възпитанието му.

— Имате предвид Корнелия Норстрант ли?

— Очарователна жена, не сте ли съгласен с мен?

Промяната на темата на разговора им не му допадна. Този подтърговец явно беше доста странна личност.

— Каква работа ви води в Индиите, хеер Ван Сант?

— Искам да подобря положението си, както и всички останали.

— Доколкото ми е известно, вие сте учен мъж.

— Знам малко латински и френски. Изкарвах си прехраната като аптекар в продължение на много години.

— Тогава трябва да сте доста заможен.

— От вашите уста — в Божиите уши.

Корнелия Норстрант се появи на стъпалата от долната палуба и той видя как Кристиан я загледа. Амброаз го укори с поглед. Подтърговецът поне беше достатъчно почтен да се изчервява, когато го хванат в нарушение.

Тази дяволска жена щеше да им създаде доста грижи; чувстваше го и в червата си още от първия час.

* * *

Тя най-накрая бе успяла да се превърне в „морски вълк“, по думите на комодора, привикнала най-сетне към люшкането на големия кораб. Вече прекарваше повече време на кварталдека заедно с някои от останалите пасажери. Жените бяха разпънали сенници да се пазят от слънцето, което с всеки изминат ден грееше все по-силно.

— По-добре ли се чувствате вече?

Корнелия се извърна. Беше едрият мъж с пшеничена коса, войникът, когото ѝ се бе приискало да убие, когато страдаше от морска болест. Отблизо, вече и в хубаво време, не изглеждаше толкова грозноват, колкото ѝ се бе сторил първия път. Само малко недодялан.

— Тази морска болест е нещо ужасно. И мен навремето ме изтормози доста, когато за първи път се качих на кораб. Но след време човек привиква. Изглеждате бледа. Храните ли се?

— Колкото мога. Храната не е... не е онази, с която съм свикнала.

— Капитанската маса предлага по-добра от тази, която ни дават. У дома не бих хранил с нея даже и прасетата. Но и тя е като морската болест. Човек свиква.

Биваше си го, да ѝ говори с този тон, един най-обикновен войник. Но му беше благодарна, че ѝ обръща внимание, а и той не изглеждаше като заплаха.

— Искане ми се само веднъж да слеза от кораба и да хапна нещо нормално — изхленчи Корнелия. Какво ли не бих дала да схрускам една ябълка точно сега. Да се изкъпя, да се нахраня с хубава храна.

— Сигурно водите чудесен живот.

Тя предположи, че мъжът имаше право. Войнишкият живот не беше от най-лесните, за него явно несгодите ѝ изглеждаха несравними с преживелиците му.

— Били ли сте преди в Индиите?

— Само веднъж, когато се бих в името на компанията. И тогава станах морски вълк.

— И решихте отново да се върнете там?

— Плащат добре, а за мен това е важното.

Корнелия се загледа в пенещата се покрай боядисания корпус на кораба вода.

— Вече ми липсва Холандия.

— Просто си представете топлите тропически ноци и кокосовите палми.

Тя се извърна и го дари с усмивка. На свой ред войникът също се усмихна.

В този момент Корнелия се опомни, усещайки как страните ѝ пламват като божур, и припряно се отдалечи.

ГЛАВА 6

Бяха изминали само два месеца и Корнелия вече усещаше как е на косъм да полудее. Безкрайната монотонност на дните се облекчаваше единствено от дрънченето на корабната камбана, с която кормчията съобщаваше часа от пясъчния часовник. Пасажерката дори осъзна, че очаква с нетърпение часовете за хранене — макар сервираното трудно да можеше да се нарече храна; закуската и вечерята представляваха овесена каша, смесена със сливи, обядът — грах или боб с осолено свинско или пушена херинга. Бяха качили на борда живи прасета и пилета, но за изминалото време изклаха и изядоха почти всички и месото сега беше пълно с червеи, дори и да се хранеха в сребърни съдове.

Но както беше посочил войникът, тя се намираше в по-добро положение от по-голямата част от пасажерите. Разполагаше със собствена каюта на кърмата, дори можеше да ползва една от двете издаващи се над нея тоалетни с дървени седалки. Под тях висеше дълго въже, потопено в морето; крайт му бе разръфан и се използваше от дамите след ползването на тоалетната. След това отново хвърляха въжето в морската вода, за да се измие за следващия посетител на тоалетната.

Но дори и това представляваше определен лукс. Останалите пасажери споделяха оръдейната палуба и две тоалетни за почти триста души, както и двеста моряци и войници, опаковани като сардели на най-долната трета палуба. Разнасящата се отдолу воня беше отвратителна.

Поне времето се бе оправило и дните вече бяха приятни. От време на време зърваха на хоризонта крайбрежията на Сиера Леоне, които им вдъхваха кураж с обещанията си за плодове и топлина в морето.

Корнелия приведе глава и започна да пише.

Вече два месеца, откакто сме на борда, макар и да ми се струва, че е изминало далеч повече време. Диетата е безмилостна — солено свинско или говеждо — макар и готвачът да се опитва да я разнообразява със сушени сливи. Понякога ни гощават с малко гауда, но това тук се счита за деликатес.

Комодор Амброаз Секор е доста очарователен мъж и му предстои да стане член на съвета на Индия, много важна личност. Само за десет години се е издигнал от обикновен чиновник в компанията до поста си и сега му предстои да се сдобие със слава и богатство.

Прекарал е много години в Индия, в двора на могола Джахан и ни разказва истории за романтичния Изток, замайващи главите на младите мъже с всякакви романтични мечтания. Ако това пътешествие не беше толкова дълго, нямаше да ми натежи така.

Жадувам отново да се озова в прегръдките на съпруга си и повече да не изпитвам тази тягост. Мисля, че в Холандия се познавах и разбирах по-добре...

Тя се вгледа в току-що написаното и задраска последните два реда. Какво я бе накарало да ги реди такива?

Прииска ѝ се да бе отпътувала тогава за Батавия заедно с Будевин, заради покоя на душата си. Но в онзи момент имаха да решават семейни и делови проблеми, а него много не го биваше във финансите. От всичко, свързано с парите, знаеше само как да ги харчи. Тя се бе омъжила за едно голямо момче.

Въпреки всичко обаче дългът я зовеше да се събере със съпруга си в Индиите. Какво друго можеше да се направи?

* * *

Корнелия следеше как войниците се упражняват на кварталдека, с лица, засенчени от фенерите; войникът с пшеничената коса улови погледа ѝ и тя бързо извърна глава. Беше груб мъж, като всички

останали, но поне се бе показал внимателен онази нощ по време на бурята. Изпитваше някакво особено любопитство към него, което не можеше да си обясни.

Погледна назад и видя, че продължаваше да я наблюдава.

Чу как шкиперът крещи инструкции към моряците, накацали по рейките на главната мачта. Един от тях бе паднал от брамсела преди няколко дни и всеки път, когато затваряше очите си нощем, тя още чуваше трясъка, с който тялото му се бе стоварило върху палубата. Той се бе сгромолясал и умря бързо, а останалите от вахтата бяха продължили със задълженията си, сякаш нищо не се бе случило. Увиха го в чаршаф, пасторът прочете няколко реда от библията и след това тялото му бе излетяло зад борда. Шкиперът дори не напусна руля.

— Удивителна гледка е когато работи, не е ли така?

Тя се извърна. Подтърговецът бе застанал до дясното ѝ рамо; дори не го беше чула да се приближава по палубата.

— Моряците долу на правия румпел движат руля, но кораби като нашия са толкова големи, че се управляват главно с помощта на платната на бизана и шприта. Капитанът на кораба трябва да притежава изключителни умения.

— Колкото и да е неприятен в други отношения, явно е много добър в работата си.

— Казват, че бил най-добрият шкипер в целия флот на Източноиндийската компания. Което компенсира с лихвите арогантността му.

— За мен просто е един натрапник.

— Както кажете. — Той приглади разрошените си от вятъра коси с един почти женски в суетата си жест. — Като си помисля, че можем да пътуваме до края на света, без да се впечатляваме. За комодора това е второто му пътуване. Колко е страхотно само да живееш в такива времена.

— По-добре да си бях останала в Холандия.

— Не желаете ли отново да бъдете със съпруга си?

— Разбира се — отвърна Корнелия, осъзнала обаче, че лицето ѝ я е издало. Последните няколко дни се чувстваше така, сякаш всеки на кораба можеше да чете мислите ѝ. — Ще се прибирам в каютата си — добави тя. — Чувствам се уморена.

— Лека нощ, госпожо.

— Лека нощ, хеер подтърговец. — Корнелия се отдалечи и заслиза по стъпалата към каютата си. В гърба си усещаше погледа му. Сякаш отвсякъде я наблюдаваха очи. Изпитваше чувството, че дори и гредите я следят.

ГЛАВА 7

Дните ставаха все по-горещи; под палубите вонята ставаше нетърпима. Моряците бяха наблъскани между оръдията на оръдейната палуба, с хамаци, провиснали между напречните греди, а пътните им сандъци — натъпкани навсякъде, където бе възможно. Положението на войниците на най-долната палуба беше дори още по-лошо: пресният въздух изобщо не стигаше до там, беше тъмно като в самия ад и нямаше място дори и за изправен човек. Амброаз се чудеше как издържаха на това ден след ден.

В Холандия по това време беше зима; полетата бяха покрити със сняг, а реките заледени. Нещо, което беше трудно да си представиш, когато под грубата висока яка потта течеше като ручей, а слънцето безмилостно изгаряше вратовете им.

На Корнелия Норстрант ѝ бе станало навик да се качва на палубата и да прекарва утрините в разговори с него. Той можеше да я избегне, но предпочете да не го прави.

Тази сутрин тя беше облякла поръбено в сиво плътно елече от кремаво кадифе. Природното ѝ достойнство влизаше в рязък контраст с отвратителното кокетничене на прислужницата ѝ, която я следваше по петите и правеше всичко възможно да превръща живота на моряците в ад. Беше истинско чудо как не изпопадаха от въжетата, когато дребничката уличница се качваше на палубата, въртейки задника си по най-съблазнителния начин.

— Поредният нажежен ден — рече Корнелия.

— Наистина.

Сигурно се чувства самотна, предположи той. На кораба нямаше други жени с нейното положение. Той беше вероятно единственият човек на нейната възраст, образование и положение. Разговаряха известно време за Батавия, за това какво представляваше животът там, като се опита да ѝ обясни за сезоните, които няхаха нищо общо с тези в Холандия.

После се разговориха за семействата си. Предполагаше, че тя произлиза от богато семейство на Херенстрат, но с изненада установи, че произходът ѝ е скромнен колкото неговия.

— Не помня баща си — каза му Корнелия. — Умрял е в годината, когато съм се родила. Бил е търговец на дрехи.

— Определено богат, доколкото съдя.

— Не, живеехме в къща в Нювендик. Не бяхме бедни, но и не бяхме съвсем богати. Една година след като починал, майка ми отново се омъжила, този път за капитан на боен кораб. И него не го помня много добре; почти през цялото време плаваше в открито море. Беше един от чичовците на мама с много пари. Когато почина, цялото си богатство остави на нея. Продадохме къщата в Нювендик и се преместихме в голям двор на Лелейстрат.

— Това трябва да е направило заварения ви баща най-богатият морски капитан в Амстердам.

— Мама успяла да го убеди да подаде оставката си. Вече била загубила един съпруг и не искала да загуби и другия. — Корнелия се втренчи в морето. — Обичах я; беше най-красивата жена, която някога съм виждала. Имаше най-нежния глас, същински ангел. Умря, когато бях на единайсет години. Сигурно цяла седмица не спрях да плача. Още ми липсва.

Амброаз се замисли за собствената си майка, сега старица в Амстердам.

— Баща ми отново се върна на корабите. Загина на следващата година при едно морско сражение с испански пиратски кораб в Америките. Сигурна съм, че така е желяел да посрещне края си.

— Значи сте сираче? — възкликна той изненадан. Животът ѝ се бе оказал коренно различен от представата му за нея.

— Сестра ми и аз бяхме поставени под опека. Веднага щом пораснах достатъчно, попечителят ми реши, че парите ми трябва да се сродят с някоя добра фамилия.

— На колко години бяхте тогава?

— На осемнайсет. Женени сме вече девет години.

— И нямате деца?

— Господ още не ни е дал. — Той видя мъката в очите ѝ. Дали защото много искаше деца, или защото възможностите да ги зачене бяха толкова нищожни?

— Невинаги е съдено да разберем пътищата Господни — рече Амброаз. — Меко казано.

— Има много неща, които не ни е съдено да разберем.

— А съпругът ви?

— Той също иска деца, разбира се. Какъв е смисълът да имаш добро семейство, след като нямаш синове, които да наследят името ти?

— Сигурно му липсват.

— Да.

— На негово място щеше да ми е болно да оставя такава красива жена като вас... да оставя съпругата си сама толкова продължително време.

Бузите ѝ поруменияха от забележката му, но за негов късмет Корнелия предпочете да не я обсъжда и му спести по-голямо смущение. Той си напомни, че в бъдеще трябваше да бъде внимателен какви ги дрънка.

Не беше особено умно да говори такива неща на една омъжена жена на собствения си флагмански кораб, когато компанията очакваше от него да носи моралната отговорност за флотилията.

Не беше особено умно ли? Беше чиста лудост. Каквото и да е, той бе изплюл камъчето. В този момент зърна онази проститутка, прислужницата, да ги гледа. Зачуди се дали не ги е подслушала.

Корнелия дълго време не пророни нито дума, дори и укор. Вятърът си играеше с нейните коси под шапката ѝ. Накрая тя отрони:

— Днес застудява. Трябва да се прибирам в каютата си.

— Разбира се.

— Благодаря ви за компанията — измърмори тя и положи ръка върху неговата. След това си тръгна и изчезна като някаква ефимерна сянка под слънчевите лъчи, оставяйки самотен Амброаз Секор да изгаря в желанията си за нея и същевременно проклинайки се, че е такъв глупак.

* * *

Микиел ван Тексел дремеше в хамака си. По дяволите, човек направо можеше да полудее; осемдесет войници, натъпкани като сардели на най-долната трета палуба, с непрогледен пушек, заместил

въздуха, защото всяко копеле пафкаше лулата си, докато играеха на *dommelen*^[1] или шах и всички или клечаха, или лежаха. Имаха право да излизат на палубата само за трийсет минути на всеки дванайсет часа, като останалото време прекарваха долу в претъпканото до невъзможност пространство. Днес поне люковете бяха отворени, защото времето беше хубаво; когато морето се разбушуваше, люковете се затваряха и мъжете не бяха в състояние да задържат в стомаха си съдържанието му.

А и закуските им бяха такива; овесена каша и сливи, принуждавани да ги ядат под заплахата от наказание, за да не могат добрите холандци да получават запек в морето. През останалата част от времето храната им представляваше комат корав хляб и парче солено месо, което им сервираха в дървени копанки, по една купа на шестима войници. Разбира се, той бе привикнал на такъв живот; войникът нямаше право да се оплаква, а и като сержант трябваше винаги да дава пример.

Не беше задължен обаче да го харесва.

Когато някой е принуден да се върти в койката си ден след ден сред такава воня, мозъкът му неизбежно се поврежда. На кораба отдавна щеше да се лее кръв, ако не бяха наложените от компанията правила, съгласно които на всеки, нарушил дисциплината, приковаваха ръката му със собствения му кинжал към главната мачта и го оставяха там сам да намери начин да се освободи.

Може би в това се коренеше причината за постъпката на Фасулчо. Микиел тъкмо играеше дама с англичанина Ричард Мерел и французина Жил Клеман, когато то се случи. Близко до тях Фасулчо украсяваше с резба зъба на един кит, когато покрай него премина приведеният Стенховер. Истинското му име беше Йорис Янсен, но войниците го знаеха по занаята, който бе упражнявал, преди да стане войник; Стенховер, Каменоделеца.

Беше грамаден мъж, с една глава над всички тях и лице, което предизвикваше кошмари у децата и вдъхваше ужас в душите и на най-закоравелите проститутки по пристанищата. Само Микиел и Грот, едрият фермер, не се бояха от него. Дори и Герит Вестервелд, другият ефрейтор, изпитваше панически ужас от него.

Фасулчо направи физиономия, имитирайки деформираното лице на Стенховер. А Мерел, този идиот, избухна в смях.

Стенховер се обърна. През целия му живот хората го бяха сочили и му се бяха присмивали зад гърба и Микиел предполагаше, че отдавна би трябвало да е привикнал на такова отношение. Вместо това обаче Стенховер само стрелна Фасулчо със злобен поглед, давайки му да разбере, че знае какво е направил. В потвърждение на това му кимна — знак, че нямаше да го забрави. Това вещаеше сериозна беда, рано или късно.

Фасулчо само се ухили на невинната си шега. Поне така си помисли.

Накрая дойде и редът на Микиел да се покаже на палубата. Той се качи с надеждата да зърне Корнелия Норстрант. Но нея я нямаше.

Беше толкова глупаво да се озърта за нея във всеки един момент. Тя беше жена с далеч по-високо положение от неговото, а той нямаше никакъв шанс да се издигне до нивото ѝ. Защо обаче тогава така упорито се бе загнездила в съзнанието му? Безсмислено бе да се измъчва.

— Достатъчно! — заповяда си той, но въпреки това хвърли един последен, изпълнен с надежда поглед към малката палуба на кърмата.

[1] Вид игра. — Б.р. ↑

ГЛАВА 8

Плаваха с попътен вятър, с „Бешермер“ наблизно; с ослепително алени оръдейни люкове. Зад него плаваше „Зандам“, чийто боядисан в зелено и златно корпус блестеше на слънцето. Моряците хвърляха въжета с куки с набучен мазен бекон, примамка не за рибите, а за птиците.

Кристиан стоеше на малката палуба на кърмата и наблюдаваше жените. Хендрика, красивата дъщеря на пастора, седеше до Алида Пост под едно чергило на кварталдека, което ги пазеше от слънцето. Възрастните жени клюкарстваха; Грете Вилемс издухваше пушек между почернелите си зъби. Жената на пастора четеше от библията, докато през това време съпругата на коменданта неуморно разказваше за децата си, без да си поеме дъх.

Хендрика вдигна глава над плетивото си с появата на Йост ван дер Линде на палубата. Йост я стрелна с поглед, изпращайки ѝ потайна усмивка. Хендрика щеше да му се усмихне в отговор, но видя, че майка ѝ я наблюдава и бързо сведе глава.

Йост само вдигна рамене и се отдалечи.

Кристиан намери случката за интересна. По-късно щяха да се повеселят по този повод.

* * *

— Нямах никакъв шанс — каза му Кристиан.

Йост гледаше втренчено водата. Той вдигна глава.

— Какво казахте, подтърговецо?

— Казах, че нямаш никакъв шанс с това момиче.

— Това някакъв установен факт ли е?

— Пасторът не си отделя и за миг очите от нея и освен това я е обещал на сина на коменданта в Батавия.

— Откъде ви е известно всичко това?

— Такава ми е работата — да знам всичко.

Йост вдигна рамене.

— Може и да имате право — каза той и запали лулата си. — Компанията няма особена нужда от пастори, предполагам, освен когато се налага да се воюва в името на Бога. Аз самият също не се нуждая от пастори. Това изненадва ли ви?

Кристиан поклати глава.

— А кои са другите момичета?

— Тази с русите къдрици е Елизабет Пост. Баща ѝ е бил войник; воювал е с Мануман в Батавия, загинал е преди две години. Онова мършавелче е сестра ѝ, Алида. Съвсем скоро се е омъжила. Онзи мухльо, на чиято ръка е увиснала, е съпругът ѝ. Но те не те вълнуват, ти си като омагьосан от Хендрика.

Той отправи погледа си към морето.

— Такова голямо и красиво момче като теб. Какво нещастие е да ти отнемат най-лакомите парчета от устата разни педерастчета и комендантски синчета. Ама ако ти беше пълен джобът, тогава, а?

Йост го стрелна с убийствен поглед.

Кристиан се усмихна.

— Не ти се подигравам, абсолютно сериозен съм. В действителност и аз не се различавам много от теб. И аз не мога да си позволя онова, което желая. Двамата имаме повече общи неща, отколкото можеш да си представиш.

Йост отново се загледа към жените, по-специално в Хендрика.

— Не ми излиза от ума.

Кристиан го потупа по рамото.

— Точно в този момент нямаш и най-малкия шанс — рече той и се разсмя. — Но това може да се промени, стига само да го пожелаеш много силно. — И той се отдалечи, разтърсван от смях, изчезвайки надолу по стъпалата.

ГЛАВА 9

— Винаги съм си мислила, че това е нещо много тайнствено. Ще ми обясните ли тази магия, комодоре?

Амброаз се огледа. Корнелия Норстрант бе застанала близо до него, украсявайки яркото утро с присъствието си, а вятърът си играеше с косите ѝ. Тя се облегна внимателно на релинга, без да отделя погледа си от него, докато той отчиташе показанията от астролабията. Установяването на точното им местоположение беше задължение на шкипера, но той обичаше да си води сам записи за ширините в дневника си.

— Няма никаква магия, това си е чиста наука — укори я той деликатно. Този инструмент ми помага да разбера какво разстояние сме изминали в северна или южна посока. Разграфен е на градуси и минути и може да измерва с точност приблизително една морска миля. Това се нарича ширина.

— Но как шкиперът може да разбере какво разстояние сме изминали в източна или западна посока?

О, само я виж, с тази моминска бродерия върху гръдта. Дали онзи глупак Будевин съзнава какъв късметлия е само?

— Госпожо?

— Казах, че се чудя как шкиперът разбира какво разстояние сме изминали на изток или на запад?

— ... Това се нарича определяне на местоположението на кораб без астрономически наблюдения. Сигурно сте виждали как лоцманите спускат закачено на въже дървено блокче покрай борда. Те замерват времето с помощта на пясъчен часовник и отчитат чрез въжето колко възли се изминават, за да пресметнат скоростта на кораба. Само че се боя, че това е възможно най-неточният начин. Теченията, лошо привързаното въже, дори и влагата в стъкления часовник могат да доведат до големи разлики при отчитането на местоположението на кораба без астрономически наблюдения. Когато се сдобием с по-добър начин за пресмятане на изминатите разстояния в източна и западна

посока, навигацията ще се превърне в нещо далеч по-лесно. Засега обаче основно сме принудени да разчитаме на опита на някой добър шкипер.

— А ние разполагаме ли с такъв?

Той вдигна поглед към малката палуба на кърмата, където видя Шелингер, който не отделяше погледа си от тях.

— Той познава морето както никой друг.

— А ще ми покажете ли как работи този инструмент? — попита го Корнелия.

— Разбира се, госпожо. — Амброаз вдигна закачения с помощта на една халка към палеца му уред. — Слънцето се намира над лявото ми рамо. Ако го държа по този начин, ръбът на окръжността гледа към слънцето. Движим това рамо тук, наречено алидада, докато слънцето заблести през тези два отвора.

— Мога ли да погледна? — попита тя и пристъпи съвсем близо до него, за да види какво ѝ показва. — Какво представляват тези неща?

Близостта ѝ буквално го влудяваше. Устата му пресъхна.

— Ъглите са маркирани ето тук, върху венеца на колелцето. Те дават местоположението ни на север или на юг от центъра на земята, който се нарича екватор.

Огромна вълна се стовари върху кораба и Корнелия залитна, опирайки се в него. Амброаз протегна ръка да я предпази от падане и за миг телата им се притиснаха едно към друго. Корнелия се дръпна, цялата поруменяла.

— Извинявам се, госпожо — избъбри той.

— Благодаря ви, че ми показахте астралабията — каза тя. Бузите ѝ бяха поруменели. — Вятърът се усилва. Трябва да се прибирам в каютата си.

Ръцете му трепереха. Амброаз се огледа да види дали някой не е забелязал какво се случи само преди миг. Вдигна поглед: шкиперът не бе мръднал от мястото си.

Погледите им се срещнаха. Лицето му се изкриви в кисела усмивка; шкиперът бе станал свидетел на всичко.

* * *

Шелингер се облегна върху украсения релинг, оголил хищно устни. *Само го виж това педерастче, как държи астролабията, сякаш е някаква дамска чантичка, и се фука пред тази мазна проститутка, която не може да различи един истински мъж сред всички тези поплювковци, дори и да ѝ е представен от самия всемогъщ Бог.*

Знанията на хеер комодора за мореплаването можеха да се поберат върху повърхността на глинена лула. Какъв глупак.

Видях ви; знам какво си мислите и двамата. Ще си разчистя сметките с теб, Секор. Проклет да съм, ако не го сторя.

Той беше наясно какво си мисли това копеле. Е, не беше толкова трудно да го проумее, защото на всеки мъж на кораба само това му беше на ума, и наистина след два месеца, прекарани без жена, беше готов да изучука даже и някой албатрос, стига само да прелетеше достатъчно наблизо.

Но това педерастче се преструваше, че е безкрайно фин и различен от останалата пасмина тук. *С нищо не си по-добър, помисли си Шелингер, както си се изтъпанчил там с този надут с вата жакет и си провесил този дебел златен медальон около врата си, сякаш си Владетелят на света. Всички вие от компанията сте мръсни копелета, с всичките ви фини дрехи, няма и един мъж сред вас, когото да не мога да надпия и да го просна под масата или да го наричам до смърт с вързани отзад ръце и с курва в скута ми.*

Само това имаше значение.

Това, и случилото се в Сурат.

ГЛАВА 10

През деня масата за вечеря в каютата на съвета служеше като писалище за Саломон дьо Чесне и останалите чиновници. След вдигане на останките от вечерята, Давид Крюгер отново се връщаше на масата и приведен над нея, внимателно преписваше буквите със старателния си почерк под светлината на газената лампа. Според Кристиан почеркът му не демонстрираше красотата или калиграфията на останалите чиновници, Крюгер пишеше бавно и нямаше никакъв стил. Всъщност, почеркът представляше точно отражение на самия него.

Двамата бяха сами в каютата на съвета. Останалите вече бяха в койките си, работният им ден бе приключил.

Крюгер усети, че Кристиан го наблюдава и вдигна нервно глава.

— Какво има, хеер подтърговец?

— Доволен ли си от работата си, Крюгер?

Ван Сант не успя да скрие паниката си; точно както бе очаквал и Кристиан.

— Да, хеер подтърговец. Да не би да не се справям с нея?

Той повдигна вежди, без да отделя поглед от него.

— Не ви разбрах, хеер подтърговец?

— Какво те гони към Индиите?

— Ами предполагам, че търся... приключения.

Кристиан се изсмя и го стресна. Перодръжката трепна в ръката на писаря и той издраска документа, зацапвайки го с мастило. Кристиан си помисли, че на Крюгер ще му се наложи да го преписва отново, а това означаваше поне още един час, преди да успее да се просне върху койката си.

— Мислиш си, че ще преживееш някакви приключения в Батавия ли? Ще извадиш страшен късмет, ако въобще успееш да видиш слънцето. Ще прекарваш целия си ден от зори до здрач, прегърбен над някое бюро.

— Но аз правя същото и в Амстердам.

— Кой те уреди с тази работа, Крюгер?

— Баща ми искаше да...

— Така си и помислих.

Последва продължителна тишина.

— Да не би да сте недоволни от моята...

— Преписваш едно от писмата на комодора; утре трябва да направиш още седем преписа. Преписваш списъци на подправки и скъпоценни камъни, но никога няма да ги видиш. Преписваш доклади за победите на компанията срещу войските на Матарам или испанците или черните, но никога няма да бъдеш на място да ги видиш сам. Ти си просто един писар. Никой не дава пет пари за теб, нито му пука от теб. И докъде ще стигнеш така, а, Крюгер? Колко време ще продължаваш да се заблуждаваш, че си някой, когато всъщност си никой? Ние плаваме през познатия свят, а какво виждаш ти от него? Една мастилница и лист хартия. А през това време чакаш да се случи нещо хубаво, казваш си, че те очаква по-добър живот. Не е ли така?

Крюгер само го гледаше с преbledняло лице, без да каже нищо.

— Кога ще си стъпиш на краката, Крюгер? — попита Кристиан, изправи се и се качи на главната палуба, оставяйки писаря в хаоса на мислите му.

* * *

Както винаги, всяка неделя целият екипаж на кораба се събираше пред главната мачта и пасторът им четеше някоя избрана проповед и ги предупреждаваше за козните на Дявола. След това пееха химни и се молеха за успеха на пътешествието им до Индия. Хендрика прочете откъс от Библията.

След службата пасторът се заговори с красивия млад юнга Йост. Той непрекъснато стрелкаше с погледи Хендрика, но тя държеше главата си сведена, както подобава на една девица.

Шкиперът се ухили под мустак. Тук ситуацията беше повече от ясна.

А, ето, задава се и самата госпожа Високопоставена, следвана от дребничката проститутка, прислужницата й. Пристъпва с походка, сякаш е кралицата на Франция, преструвайки се, че е излязла да глътне

чист въздух, когато всъщност жадува да зърне Секор. Той беше прекалено голям мухльо, за да задоволи жена като тази.

— Търсиш комодора ли? — попита я Шелингер. — Тази сутрин не се чувства добре. Върти се на койката си и си изповръща червата.

Той подаде команда на подкормчията Мезекер да завърти руля, за да коригира курса на кораба.

— Не се притеснявай толкова. Аз отговарям за кораба. Добрият комодор може да е командващ флотилията, ама аз съм този, който ще ви закара в Батавия здрави и читави.

— Имате пълното ни доверие, сигурна съм — отвърна тя.

Само я виж каква ледена риба е. Гледай само онова сочно дребно курве как върти очичките зад нея. Да, тя със сигурност щеше да оцени един истински мъж като него.

— Надявам се синьор Секор да се възстанови бързо — добави Корнелия.

— Осмелявам се да кажа, че скоро ще се подобри. Но ако ви липсва мъжка компания, ще бъда повече от щастлив да ви помогна.

Леле, с какъв поглед само го изгледа! Сякаш беше нещо, което е открила върху обувката си след посещение на клозета.

— Мисля, че трябва да се прибера в каютата си — каза тя.

В този момент дребничката ѝ прислужница се ухили и заяви:

— Нали може да остана тук, госпожо. Мога да бъда в помощ на добрия капитан.

Госпожа Високопоставена рязко демонстрира характер.

— Според мен трябва да се прибиращ, Сара.

— Сигурен съм, че мога да ѝ намеря някои лесни задачи — рече Шелингер и изпита огромно наслаждение от изражението на Корнелия. — Има някои неща на кораба, които искат да ги пипне женска ръчичка.

Сара го загледа с широко отворени очи.

— Не знам какво имате предвид.

Добрата госпожа побеля от гняв; това му повиши извънредно настроението.

— Прибирай се с мен долу — изръмжа тя на прислужницата си.

Момичето неохотно последва господарката си по стълбата.

Шкиперът им се ухили за изпроводяк. Е, успя да предаде няколко урока на тази с навирения нос. Колко приятно беше само да я гледа как

се гърчи.

Той се озърна и видя подтърговеца; сигурно ги бе наблюдавал през цялото време.

— А бе тази прислужница — рече той. — Я кажи как ѝ беше името?

— Сара.

— Сара — повтори шкиперът, премлясквайки с език. — Ама здраво дребно парче. И с тези руси къдрици, направо да ги навиеш около масура си.

— Има ли някой от нас да не иска да си ги навие на масура?

Шкиперът се изсмя.

— Двамата с теб, хеер подтърговец. Двамата с теб.

* * *

Корнелия сграбчи Сара за ръката и я въвлече в каютата си, затръшвайки вратата. Едва бе издържала всичко това. Откакто напуснаха Амстердам, Сара не беше спряла да си върти задника пред моряците и да се държи съвсем предизвикателно към господарката си.

— Какво си мислиш, че правиш? — изръмжа Корнелия.

Сара имаше дързостта да повдигне вежди.

— Ти флиртуваше с него. Всички ви чуха. Това ще е най-обсъжданият скандал на целия кораб. Той е женен мъж!

— Мога да правя каквото си поискам.

— Не и докато си ми прислужница! — Корнелия беше не повече от пет или шест години по-възрастна от нея, но се чувстваше като нейна майка. Направо полудяваше от опитите на това нищожество да я опозори пред целия кораб. — Оттук нататък да не съм чула да си му проговорила, забранявам ти дори да го поглеждаш! Разбираш ли ме?

В отговор получи само един мрачен поглед. Проститутка; ако това момиче не внимаваше, щеше да свърши дните си, продавайки се по пристанищата.

— Попитах, разбираш ли ме?

— Да, господарке моя.

И с тези думи тя излезе. Какво повече можеше да се направи? Корнелия се надяваше, че това ще реши окончателно въпроса.

* * *

„Утрехт“ плаваше на юг през топлите морета, а корабната камбанка отброяваше ритъма на безкрайните горещи дни. Нощем мъжете се въртяха в неспокоен сън под палубите, със сънища, изпълнени с курви и кафяви туземки. Тъмното африканско крайбрежие се мержелееше под хоризонта, отдалечавайки ги още повече от уютния покой на църквата и удобствата на уютните им калвинистки домове, към нови и изпълнени с опасности брегове и нечестиви кралства.

ГЛАВА 11

Корнелия извади дневника си и се загледа в поредната празна страница. Преди да поеме на това голямо пътуване, тя си представяше, че то ще е изпълнено с безброй събития, които да запише в своя дневник. Вместо това дните бяха започнали да се сливат в една напълно неразличима върволица.

Корнелия запали газената лампа, окачена на пръстен от две концентрични халки над главата ѝ, за да предотвратяват разливането на газ при люшкането на кораба. Потопи бронзовата писалка с разцепено перо в мастилницата и започна да пише:

Подтърговецът Кристиан ван Сант е много очарователен мъж, но въпреки това у него има нещо смуцаващо. Понякога в погледа му се появява нещо, което ме тревожи. Комодор Секор обаче има високо мнение за него, а той е голям познавач на хората. Освен това той е един от най-очарователните мъже, които някога съм познавала.

И всички тези негови качества са от абсолютна необходимост при такова пътешествие, защото на кораба ни са се събрали всякакви хора, скупчени в много тясно пространство и единствено чрез силата на характера си той може да налага хармония между нас. Явно моряците се отнасят към пасажерите с презрение, докато обикновените пасажери гледат на служителите на Източноиндийската компания с някакво раболепно възмущение. Войниците пък се държат настрана от всички нас...

Тя остави перодръжката. Наистина ли беше толкова зле? Съпругът ѝ обичаше да казва, че е подвластна на промяна в настроенията си и на истерия, поради самия си пол.

Корнелия дочу корабната камбанка, която оповестяваше, че е станало време за вечеря.

* * *

Дежурните по каюта Стротман и Саймън Одик донесоха табли с горещо солено свинско. Готвачът ги бе поръсил щедро с кардамон и кориандър, но дори и всички подправки в цяла Индия не бяха в състояние да замаскират факта, че месото не е прясно. Бисквитите лежаха в медни купи, подредени като плодове. Плодове! Какво не би дала за една сочна круша.

Прислужникът на комодора, Велтен, бързаше да сервира бургундското вино; поне нещо, което тя можеше да оцени.

Разговорът отново се завъртя около приключенията на комодора в Индия. Младите чиновници постоянно жадуваха да слушат истории за ориенталските хареми.

— Значи е вярно, че дори и един обикновен мъж може да има повече от една жена? — попита го Саломон, чиновникът евреин.

— Стига да може да си го позволи — отвърна Амброаз. — Издръжката дори и на една може да се окаже прекалено скъпо удоволствие за някой бедняк.

Всички се изсмяха при думите му.

— Но защо ще му е на един мъж повече от една жена? — попита Корнелия.

Тя видя как младият чиновник Давид Крюгер хвърли поглед към един от колегите си и му намигна многозначително.

— Наистина, някои мъже могат да се считат щастливи и само с една — измърмори Амброаз под носа си. Но когато очите му срещнаха нейните, бузите му поруменяха и той отмести поглед.

— Чувал съм, че владетелите имали цели дворци, пълни с техни съпруги — обади се Кристиан.

— Какво ли не бих дал да се родя като някой могъщ могол — обади се Крюгер, с което предизвика силно неодобрителния поглед на пастора.

— Сигурен съм, че тази уредба устройва много добре владетелите — отбеляза Амброаз. — Но като холандец не мога да не

изпитвам съчувствие към тези жени. Животът им в никакъв случай не може да се нарече щастлив. Да, те разполагат с най-добрата храна, най-красивите дрехи и живеят сред най-големия лукс в техните зенани, както наричат палатите си. Но доколкото ми е известно, се чувствали изключително самотни.

Саломон откри цяло гнездо от червеи в порцията си свинско. Той деликатно побутна чинията си настрана.

— Но нали другите жени намирали живота си толкова непоносим без съпрузите си, че ги следвали доброволно в гроба?

— Действително — отвърна Амброаз. — Веднъж го видях със собствените си очи. Наричат го сати.

— Забележително — одобри го Кристиан.

Пасторът поклати мрачно и заканително глава.

— Това са безбожни приказки! Самоубийството е смъртен грях пред Бог.

— Какво представлява това сати? — попита Корнелия.

Амброаз отпи от чашата си бургундско вино и тя остави тъмно петно върху мустаците му.

— Жената, която видях, беше изключително красива. Омъжили я за съпруга ѝ, когато била само на тринайсет години и не познавала друг мъж. Той пък, от друга страна, нямал други съпруги. И когато починал, жена му заявила, че иска да стане сати, макар роднините и приятелките ѝ да се опитвали да я разубедят; дори получили подкрепата на губернатора, но всичко било напразно. При тях това е обичай и според нея тя проявявала изключителна чест в очите на жестоките ѝ богове.

Пасторът изсумтя презрително.

— Беше облечена в най-красивите си дрехи и скъпоценности, сякаш беше сватбеният ѝ ден и застана редом до погребалния му огън. Когато тялото му пламна, живата ѝ плът също изгоря с него. Не отрони дори и звук, докато пламъците я погълщаха. Това беше най-изумителната и най-отчайваща гледка, на която някога съм ставал свидетел.

— Не мисля, че бих могла някога да обичам мъж до такава степен — обади се Корнелия.

Кристиан вдигна глава.

— Това положение някога променяло ли се е, хеер комодор? Би ли могъл един мъж доброволно да даде живота си заради една жена, как мислите?

Пасторът се намеси още преди комодорът да отговори. Изглеждаше така, сякаш бе готов всеки момент да избухне.

— Един мъж винаги трябва да е готов да умре заради Бог. Това е единствената мисъл, която трябва да владее съзнанието му.

— Похвални думи — отвърна Амброаз — но съдейки по опита си, един мъж би направил всичко, само и само да изкара жив следващия ден.

— Не и ако носи Бог в сърцето си.

— А може би никой не знае в действителност какво лежи в сърцата им, докато не бъдат принудени от ситуацията — каза Корнелия.

Последва тишина. Една жена нямаше право да говори такива крамолни неща.

— Избраните от Господа са вдъхновени от любовта му и избавени — каза пасторът. — Които не са избрани от него за спасение, ще горят в ада.

— Според мен един мъж може да избере дали ще гори, или не — обади се Саломон.

Пасторът го стрелна с поглед.

— Определени личности се избират от Бог за спасение, докато останалите са осъдени на вечно проклятие. Всяко човешко действие е предначертано от Господ. Няма такова нещо като свободна воля.

— Какъв е тогава смисълът от всичко това, ако на Бог вече му е известно какво ще направим и кои от нас ще бъдат грешници? — избъбри заядливо Саломон, решил да използва удобния момент.

— Аз мисля, че моят съпруг познава пътищата Господни по-добре от всеки друг мъж сред вас — намеси се съпругата на пастора.

Саломон обаче не искаше да отстъпва.

— Ако се замислите, всички познаваме мъже, които са пропаднали поради собствените си деяния, както и мъже, които са били въодушевявани от страданията си под мъчения.

— Мъченията са създадени от Бог да показва неудоволствието си от нашите грехове — отвърна пасторът.

Корнелия видя, че Саломон не се отказваше, но той забеляза гневните погледи на колегите си и реши да прекрати дебата. Корнелия обърна поглед към Франсоа в началото на масата. Той бе пазил мълчание през тази гневна словесна престрелка и тя се зачуди за какво ли си мисли. Кристиан се усмихваше леко през цялото време, но той също бе предпочел благоразумно да запази мнението си за себе си.

Пасторът въодушевено започна поредната си проповед и Крюгер изгледа гневно Саломон, задето му бе дал повод отново да им проглушава ушите със свещените си тръби. Осолено свинско и лицемерна набожност. Рядко съчетание за вечеря.

Корнелия жадуваше за Ява, екзотични плодове и дълги мълчаливи вечери със съпруга си.

* * *

Здрачът бе настъпил и повечето от пасажерите се бяха прибрали под палубите; горе беше останала само нощната вахта. Шкиперът зърна Сара да се появява на стълбата и да му намига. Аха, това вече беше нещо съвсем друго. Той предположи, че господарката ѝ с навирения нос беше на вечеря с офицерите. Повика я при него на кърмата. Тук можеше да се държи непринудено, защото каквото и да кажеше, вятърът и грохотът на вълните щяха да отнесат думите му.

— Здравсти, малка Саричке — рече той ухилен. — Как е господарката ти тази вечер?

— Там долу е и гледа с кравешки поглед прекрасния комодор — рече Сара със знаещ поглед.

— Сякаш ме е грижа за това.

— О, виждала съм те как я гледаш. Целият кораб е свидетел как съхнеш и вехнеш по нея.

— Тя се държи като някаква курва — рече шкиперът.

— Какви ги дрънкаш, човече? Тя си мисли, че онази дупка между краката ѝ е само за пикаене.

Той се ухили широко при думите ѝ.

— Снощи до късно беше на палубата и си бърбеха сладки приказки с приятелчето ѝ. Тя има очи само за него.

Шкиперът се изплю в морето.

— Едва ли можеш да го обвиниш. Как би могло едно бедно момиче да се състезава с нея?

— Ти си много повече жена, отколкото тя някога ще бъде.

— Дрън-дрън.

— Истина ти казвам — рече той с видимо дрезгав глас. Толкова месеци бе прекарал в морето без жена, а тази Саричка хич не беше лошо парче. — Ако те облека в дантели и скъпоценности, и всички мъже ще гледат само теб, а не нея.

— Хайде бе, откъде един беден капитан с жена у дома си в Холандия ще облича някакво момиче с дантели и скъпоценности?

Усети как Сара се отърка в него и протегна да я сграбчи, но тя ловко се измъкна. Значи такива номера щеше да му върти, а? Е, той беше сигурен, че ще я убеди.

Сара разтвори наметалото си и той зърна чифт пълни малки гърди, плътно пристегнати под елечето ѝ, жадуващи да изскочат на воля. Ухили му се с физиономията на проститутка, каквата си и беше.

— Ето, комодора, това е истински мъж — каза тя. Обзалагам се, че има достатъчно скъпоценни камъни, с които да ощастливи едно момиче.

Брей, тази малка кучка.

— Един ден ще съм богат — каза ѝ шкиперът. — Да не мислиш, че цял живот ще управлявам тези стари корита в океаните. Мъж като мен? Мога да правя каквото си поискам.

Сара му обърна гръб, но той я улови за китката и я завъртя. Притисна я към себе си и я целуна силно. Помисли си, че тя ще се съпротивлява, но не би. Дъхът ѝ беше горещ и мръсно — сладък; усети как бедрото ѝ се търка в слабините му. По дяволите! Опипа пухкавите ѝ малки гърди, ръцете му се плъзнаха по цялото ѝ тяло.

Тя го отблъсна, останала без дъх.

— Ами съпругата ти в Холандия?

— За какво му е съпруга на един мъж, когато може да има теб?

— Не съм казала, че можеш да ме имаш — отвърна Сара и се стрелна надолу по стъпалата.

Той си помисли, че това дребно курве щеше да го зарече в това състояние, но Сара изведнъж спря по средата на пътя, извърна се и прошепна силно:

— Потърси ме, когато приключи вахтата ти! — И след това изчезна.

* * *

Корабостроителите бяха издигнали покрив над галерията, която гледаше към кърмата, и бяха построили клозети в допълнение към онези на носа, наред с останалите новости на борда на „Утрехт“. Те бяха предназначени за използване само от комодора и офицерите на кораба. Представляваха истински лукс в сравнение с някои на другите стари корита, на които беше плавал.

Когато по-късно същата вечер приключи вахтата си, Сара го чакаше, останала вярна на думата си. Той я отведе в галерията, затръшна вратата и я повдигна от пода. Без да каже дума, повдигна полите ѝ и смъкна бричовете си до коленете. Овлажни се с пръстите си и проникна вътре в нея. Причини ѝ болка и тя заби зъби в рамото му, за да сподави стона си.

— Ще те направя истинска дама — прошепна той и продължи да я чука здраво и бързо, изправен в клозета на комодора.

ГЛАВА 12

Вятърът беше благоприятен, „Утрехт“ държеше югоизточен курс, изпреварвайки с един месец графика, съгласно пресмятанията на шкипера. По вълните се носеха водорасли, чайки кръжаха и пицяха над тях, което указваше за някаква земя наблизо, на не повече от два дни плаване път до холандската колония в нос Добра надежда.

Амброаз крачеше самотен по палубата. С цялото си същество бе усещал, че не трябва да предприема това пътуване. Компанията обаче го бе произвела президент на флота, дори му предложиха възможност да стане комисионер с всички перспективи за забогатяване и още по-високи постове. Това обобщаваше всичко, за което бе работил толкова през тези десет години, продължили сякаш цяла вечност. Как би могъл да откаже?

И въпреки това му оставиха само тези няколко месеца, след като се прибра от последното си пътуване до Индия, където изпаренията изцедиха здравето му и пресушиха енергията му. Когато помоли да му дадат време да помисли, братовчед му Хайндрих Брувер, член на съвета на седемнайсетте, сам го притисна да се възползва от тази златна възможност.

— Откажеш ли да водиш тази флотилия, може повече да не получиш друга възможност, Амброаз.

Още в мига, когато стъпи на борда на кораба, разбра, че е допуснал ужасна грешка; това се случи точно когато видя отново шкипера.

Или дали не беше в момента, в който зърна нея?

Амброаз полагаше усилия да я избягва през последните няколко седмици заради спасението на душата си и покоя на разума си, но тя винаги присъстваше, когато той и колегите му офицери и няколко привилегирани пасажери се хранеха в голямата каюта. Ако ставаше въпрос само за красотата ѝ, може би щеше да устои. Но освен че беше красива, тя също така беше интелигентна и много начетена. Струваше му се, че вижда в очите ѝ искра на сродна душа. Когато разказваше за

жените в Индия, чиновниците обикновено започваха да си намигат един на друг и да се хият, проповедникът се мръщеше, но само тя, изглежда, споделяше неговото възмущение за положението им. Докато другите го разпитваха за играчките на могола, тя искаше да знае какво представляват хората там.

Тук бе открил другар и сродна душа, но за негово нещастие, омъжена за друг мъж. Какви проклети обстоятелства.

Имаше дни, когато с огромни усилия се сдържаше да не я гледа. Апетитът му изчезна и страстта започна да замъглява разума му. По време на вечеря обикновено заговаряше Кристиан или Саломон на някакви неутрални теми в опит да прогони терзанията си, но накрая очите му винаги се стрелкаха обратно към нея, към висящите украшения на шията ѝ, където биеше пулсът на сърцето ѝ под мургавата кожа.

Как беше възможно такава съкровище да е притежание на някакъв си шлифовчик на диаманти.

Светът се бе свил до размерите на самотния им кораб. Много нощи прекара в безсъние или се качваше на палубата и се вираше в луната, отразена във водата от кърмата, но дори и тогава виждаше лицето ѝ, отразено във вълните.

Какво можеше да стори?

* * *

Тя се замисли, че на борда на „Утрехт“ никога нямаше възможност за уединение; животът ти бе постоянно изложен под погледа на още триста души. Корнелия спря за момент в подножието на стълбите, загледала в мрака на оръжейната палуба, във всички тези хора, натъпкани като сардели и потънали в сън или опитващи се да заспят, и се чудеше как е възможно да издържат всичко това. Тя дочу една двойка да се прибира в мрака, която вдигаше слаб шум, наподобяващ тропане на таралеж на прага, докато двамата се пъхаха под завивките само на няколко крачки от нея зад някаква завеса.

Забърза нагоре по стъпалата.

Палубата изглеждаше пуста, с изключение на нощните вахтени, които мълчаливо стояха на постове си. Корнелия пристегна

наметалото около раменете си; нощта беше тиха, плаваха само с отворени брамсели и студеният въздух беше далеч по-хубав от цялата тази воня долу. Беше сама в компанията на скърцащите въжета, тихото вълнение на океана и странните звезди, блещукащи над мачтата.

И в този момент го видя, застанал сам на кърмата. Понечи да се обърне и да се прибере в каютата си, но беше закъсняла, защото той я видя.

— Госпожо Норстрант — рече Амброаз с официален глас, за да прикрие изненадата си.

— Прекрасна нощ, хеер комодор.

— Действително. — Тя застана до него на кърмата. Двамата се загледаха мълчаливо в океана; разпенената вода зад кърмата блестеше сребристо под лунните лъчи.

— Е, вече сме почти до нос Добра надежда. Как намирате първото си морско пътешествие?

— Тези пет месеца ми се сториха най-дългите в живота ми. Прекарах ги или смачкана от морската болест, или отегчена до невъзможност.

— Романтиката на морето скоро ще завладее всички. Без съмнение, жадувате да стигнете час по-скоро Батавия.

Хм, може би, помисли си Корнелия. Там също е скука и мизерия, макар от друг вид.

— Как изглежда там?

— Казват, че наподобява много Индия. Дървета, тънки като цветя, се издигат до височината на островърха къща. Различават се много от всяко дърво в Холандия, защото всичките им клони са на върха. А плодът им — да ви кажа, не бихте искали да падне върху главата ви. Ще усетите много голяма разлика в сравнение, ако ви удари ябълка по главата, например. Те са с размера на оръдейно гюле и почти толкова твърди.

— И въпреки това, мисля, че ще ми липсва Холандия.

— Има достатъчно компенсации. Въздухът дъха на подправки и изобилства с чудеса. Сигурен съм, че и за миг дори няма да бъдете отегчена от света около вас.

— Това ли е причината, поради която се връщате там толкова скоро?

— Не, аз се връщам, защото съм прекалено славолюбив и свръхамбициозен.

— Един мъж никога не може да бъде прекалено амбициозен. Сигурна съм, че Будевин не мисли така — добави тя, като се надяваше, че той няма да долови неодобрението в гласа ѝ.

— Понякога един мъж стига до такъв момент в живота си, когато амбицията може да се превърне в много труден спътник.

— Нямате ли съпруга да ви чака в Холандия?

— Посветил съм живота си на почтената компания. Прекалено късно, вероятно, разбирам какво съм пропуснал. Вината за това си е изцяло моя. Загубата — също.

— Много мъже работят продължително време откъснати от дома си, но със съпруги — отвърна Корнелия, мислейки за собствения си мъж.

— Не съм от този тип мъже, които биха могли... които биха се оженили заради Бог и децата.

— Но каква друга причина може да има един мъж да се ожени, синьор Секор?

— Любов. Повечето ме намират за странен човек, когато споделям това, но така мисля.

— И никога не сте я открили?

— Още не.

На масата той създаваше впечатлението за човек с такава самодостатъчност, мъж от света, който не изпитва никакви съмнения за себе си или е терзан от каквито и да е размишления за правилната посока в живота си. Корнелия проумя, че той току-що ѝ бе споделил нещо изключително съкровено, известно само на малцина, и се почувства поласкана, без ни най-малко да е разтърсена.

Замисли се за съпруга си. Дали се беше оженил за нея по любов? Едва ли. Той имаше благородническата кръв, а тя — парите. Според нея до известна степен бракът им бе падение за член на фамилията Норстрант — да се ожени за търговка, още повече че той и цялото му семейство бяха бедни като църковни мишки.

Амброаз се приближи плътно до нея в мрака. Корнелия внезапно изпита тревога.

— Искам да ви направя едно признание — каза той.

— Може би трябва да говорите с пастора.

— Предпочитам да го споделя с вас.

Амброаз положи ръка върху нейните. Корнелия съзнаваше, че трябва да я отблъсне, но откри, че не е в състояние да го стори.

— Сигурно сте ме чували да разказвам много пъти за зенаните, където индийските владетели държат най-красивите жени от царството си за собствени удоволствия. Веднъж ми позволиха да им хвърля един поглед; платих на един от евнусите им да ме заведе до таен прозорец, за да видя вътрешния двор и да ги погледам как се развличат. Не останах разочарован. Всички бяха невероятно красиви.

— Това ли е признанието ви, синьор Секор?

— Не, признанието ми е, че никоя от тях не беше красива колкото вас.

Корнелия се втренчи в океана, останала без думи. Будевин никога не бе разговарял с нея по този начин, а сега комодорът, който ѝ се обясняваше в любов, ставаше причина за скандал и определено за мъка. Тя толкова бе жадувала някой мъж да ѝ каже тези думи, мъж очарователен, интелигентен и да, също така и успял. Животът беше прекалено жесток — да жадуваш до невъзможност за нещо, съзнавайки безмилостната истина.

— Съжалявам. Позволих си да бъда прекалено откровен — рече той и се отдръпна.

— Не съм оскърбена — прошепна Корнелия.

— Не трябваше да казвам това.

— О, това бяха прекрасни думи. Ще ги запазя завинаги като съкровище.

— О, Корнелия. Толкова съм самотен, страшно съм самотен.

— Но Амброаз... — Това беше първият път, когато тя се обърна към него с името му. — ... Има толкова много жени, които биха дали какво ли не само да бъдат съпруга на един член на съвета на Индия.

— Някоя съсухрена стара мома едва ли е противоотрова за самотата. Търсенето на съпруга изисква известни усилия, но аз жадувам за любов, а нито богатството ми, нито моето положение са ми от помощ в това начинание.

Корнелия се втренчи в луната.

— Обичате ли съпруга си? — попита я той.

— Не мога да ви отговоря на този въпрос.

— Представете си, че разберете, че е умрял или болен от треска, когато пристигнете в Батавия. Как бихте постъпили тогава?

— Бих плакала за него, разбира се — отвърна Корнелия и в този миг проумя, че постъпката му ѝ бе вдъхнала надежда, че някой ден, ако съдбата бъде благосклонна, тя би могла да стане съпруга на един умен, изпълнен със страст мъж и може би бъдещ шеф на съвета на Индия. — Но не бива да разсъждаваме по този начин.

— Така е, само че не мога да прогоня тази мисъл.

— Не можем да продължаваме така. Трябва да се прибирам в каютата си.

— Разбира се. Толкова съжалявам.

— Лека нощ, комодоре.

Тя извърна глава веднъж, докато слизаше бързо по стълбата. Амброаз се бе облегнал върху покрития с резба релинг на кърмата, привел глава. Корнелия се опита да си представи какво би могла да направи, ако Будевин наистина бе станал жертва на болестите по онези земи, както всеки ги описваше. Животът изведнъж придоби такава стойност в очите ѝ, че тя се разбунтува при мисълта, че е възможно да го пропилее.

* * *

— Малко е късно за нощни обиколки — проговори Сара.

Корнелия се стресна от застаналата точно в подножието на стълбите прислужница. Каква част от разговора им беше подслушала?

— Какво правите тук? Да не ме шпионирате?

— Ходих до тоалетната — каза Сара. Тя вдигна поглед към горната палуба. — Комодорът и той ли е буден?

— Заговорихме се за изкуството.

Сара присмехулно изсумтя.

— Нещо смешно ли казах, Сара?

— Горе трябва да е студено, подарке. Вижте си бузите, целите са поруменели. Хайде, да ви слагам да си лягате.

— Не, благодаря ти. Мога и сама да се справя тази вечер.

Корнелия влезе в каютата си и затръшна вратата. Отпусна се върху леглото и захлупи с длани лице. Оставаха им още само няколко

дни до нос Добра надежда, а след тях само още два месеца с попътен вятър, или някъде там, както казваха. Тя също много се надяваше, защото не мислеше, че са ѝ останали сили да издържа повече всичко това.

ГЛАВА 13

16 април 1629 г., Заливът Тейбъл, нос Добра надежда

Бяха хвърлили котва в Тейбъл Бей; червено-черният флаг на Камарата на Амстердам висеше унило на върха на предната мачта. Спускаше се здрач и цареше пълна тишина. Духаше вятър и от брега нахлуваше тежък чуждестранен аромат, а огромното възвишение на планината Тейбъл беше цялото обсипано в розов цвят.

Комодорът вече бе слизал на брега, за да уреди провизии за втората част от маршрута им, пазарейки се с хотентотите за прясно месо, плодове и вода. Кристиан следеше как лодките правят курсове напред-назад между корабите на закотвената флота. Лампите им блестяха в бързо падащия здрач.

Спуснаха малка лодка откъм десния борд, а шкиперът, който бе сложил наметалото си, крачеше по палубата и издаваше заповеди. Прислужницата на Норстрант беше редом с него на малката палуба. Той я бе прегърнал през рамото.

Предстоеше някаква веселба.

— Ще слизате ли на брега? — попита Кристиан.

— Пет месеца пия тази отвратителна вода и това педерастко вино; имам право да глътна нещо по-хубаво. Изпреварихме с цял месец графика, а до този момент не съм чул дори и една дума за благодарност от това педерастко копеле. А той слезе на брега да се напие и ме остави тук.

— Но кой тогава остава да командва кораба?

— Първият подкормчия, Арие Баренц. Той може да се погрижи за кораба. Добре е закотвен и нямат нужда от мен.

— Обърна се към прислужницата на Норстрант. — Готова ли си?

— Госпожата казва, че не мога да напускам кораба.

— Значи госпожа Високопоставена така ти е казала, а? Е, аз пък ти казвам, че можеш. — Той се обърна и закрачи по главната палуба с високите си до коленете ботуши. — Идваш ли или не?

Изпробва я да види дали има достатъчно смелост, досети се Кристиан. Забеляза, че момичето се поколеба. След малко обаче Сара събра полите си и го последва.

Кристиан се усмихна.

Вечерта обещавахе да е интересна.

* * *

Отплаваха до „Зандам“, една по-малка яхта, която бе напуснала Амстердам заедно с тях през октомври и сега беше закотвена само на няколко дебели въжета по-далеч в залива. Целият екипаж го познаваше; някои бяха плавали по-рано с него.

Следващите няколко часа прекараха в туристическата класа, в пиене и комар. Сара беше единствената жена на борда и шкиперът през цялото време я прегръщаше, захлупил дясната ѝ гърда с длан, и се хилеше на присъстващите. Умираще да ги гледа как се гърчат при тази гледка.

Съдейки по начина, по който се кълчеше Сара, той предположи, че и на нея ѝ допада.

Когато накрая си тръгнаха от „Зандам“, беше в отлично настроение и порядъчно пиян. Боцманът му Ян Декер искаше да се прибират на „Утрехт“, но той не искаше и да чуе.

— Отиваме на „Бешермер“. Имам да уреждам някои сметки.

Боцманът само извъртя очи. Той седна на веслата, а шкиперът се настани удобно на носа, сграбчил Сара под едната мишница, а под другата — бутилка с джин. Пиеше здраво; джинът се стичаше в гърлото му като вода в горещ ден.

Колкото и да беше пиян, успя да се оправи с корабната стълба. Сара с тези дълги поли се нуждаеше от помощта му. Той забеляза, че боцманът се забавляваше добре, докато ѝ помагаше да слезе от лодката. Момичето само се кикотеше, без да се опъва.

Шкиперът на „Бешермер“ не изглеждаше много радостен при появата им, но Якоб Шелингер отдавна не даваше и пукната пара какво мислят хората за него. Осен това познаваше повечето моряци от екипажа на „Бешермер“ и се включи в една игра на зарове на главната палуба, заедно с корабния комендант и главния старшина. Грабна кана

с вино от един от моряците и отпи солидна глътка от нея. Сара се бе увесила на рамото му, докато през това време той подхвърляше цинични шеги за нея пред присъстващите и я наричаше soetecut — сладката слива.

— Как я караш със синьор Секор? — попита го един от моряците. Изглежда, всички бяха наясно с враждата между него и комодора.

— Това педерастко копеле — изрева шкиперът.

Боцманът само поклати глава.

— Не викай толкова силно, шкипер.

— Разкарва ме насам-натам, сякаш съм му някакъв юнга. Само го вижте, не може да прекара и една лодка с гребла от другата страна на канала.

— Дръж си езика зад зъбите. Може направо да ти почерни живота.

— По-добре да внимава аз да не почерня неговия.

— Много приказваш — обади се някой. Това беше главният старшина на „Бешермер“, когото бяха кръстили Бъчвата заради огромната му фигура.

Шкиперът започна да се надига, готов да се сбие, но боцманът положи ръка на рамото му и го натисна обратно. Той отпи поредна глътка от бутилката с джин.

— Комодорът наясно ли е, че си взел със себе си момичето? — попита Бъчвата.

— Това изобщо не му влиза в работата — обади се Сара.

Бъчвата се изсмя присмехулно.

— По-добре да не си отваря много устата, защото всички знаем какви ги върши, как си прекарва по цял ден сред открито море, а, Ян? — изръмжа шкиперът.

— Шкипер, зарежи я тази работа.

— Това шибано копеле чука господарката й — изръмжа той, сочейки към Сара. — Нали, soetecut? Пък тя, да видиш, омъжена. Госпожа Високопоставена е червива с пари и си има къща на Лелейстрат. Не ми казвай, че това копеле не знае какво прави. — Той щипна Сара. — Я им разкажи. Не е ли така?

Всички се втренчиха в нея в очакване да чуят какво ще отговори.

— Виждала съм ги да го правят — рече тя и за награда Шелингер я щипна и я целуна.

Капитанът на „Бешермер“ Ван Шенк се изправи.

— Най-добре е да слизаш от кораба ми — рече той. — С тези приказки ще ни докараш беля на всички ни.

— Ходи се шибай! — изръмжа в отговор шкиперът.

Всички замряха в очакване на предстоящия бой. Вместо това обаче Ван Шенк се обърна и тръгна към каютата си.

Шкиперът надигна отново бутилката с джин и отпи щедра глътка, а част от джина се разля по лицето му и потъна в брадата му.

— Къде са заровете? — попита той.

* * *

Луната беше надвиснала над хоризонта, а на масата се бе събрала сума колкото едно месечно възнаграждение на шкипера — почти четирийсет гулдена, като цялата бе заложена за едно хвърляне между шкипера и Бъчвата. Шкиперът хвърли десетка и щастливо отметна глава назад.

Бъчвата хвърли две шестици.

Миг след като заровете спряха да се търкалят на масата, настъпи тишина и всички присъстващи застанаха нащрек за предстоящата беда. Бъчвата протегна ръка към монетите, но шкиперът го сграбчи за китката.

— Ти измами! — извика той.

— Сега е твой ред да ходиш да се шибаш — отвърна Бъчвата.

Шкиперът го сграбчи, като че ли беше дете, и го захвърли върху мачтата; разнесе се трясък, сякаш черепът му се бе строшил. Бъчвата се свлече на палубата и шкиперът с един скок се стовари върху него, вдигна го с лявата си ръка, а с дясната започна да му нанася жестоки удари. Върху палубата запръска кръв.

Двама от приятелите на Бъчвата се хвърлиха на гърба му, но шкиперът ги отхвърли, сякаш са деца, и продължи да налага Бъчвата с юмруци. Върху палубата вече се търкаляха три тела и Ван Шенк закрепя за коменданта.

Шкиперът извади ножа си.

— Докарайте ми и коменданта ви и ще му изрежа черния дроб за стръв за рибите!

След малко усети как ръцете на боцмана го обгърнаха и започна да го влачи към корабната стълба.

— Достатъчно, шкипер. Повеселихме се, стига толкова. Да се махаме от това корито.

След като се качиха в лодката, той пъкна ръка в пазвата на Сара и сграбчи гърдата ѝ. Сара се засмя, докато шкиперът пиански я целуваше по шията. Изпитваше удоволствие, вероятно усиляно от факта, че всички ги гледат. Няма друго нещо като кръвта от сбиване, което да подмокри едно момиче между краката.

— Ще си имаме големи неприятности — каза боцманът.

— Това беше най-хубавата нощ в живота ми! — възкликна Сара.

ГЛАВА 14

По дяволите, той прилича на жив мъртвец, каза си Кристиан, и вони като разложено свинско месо на слънце. Само не си изповръщай червата върху финия персийски килим на комодора, защото ще я загазиш още повече.

Корабният съвет се бе събрал в главната каюта; загърнатият в черното си расо пастор, комендантът Бастиан Рес и той самият. Присъстваше и главният боцман Ян Декер, забил поглед в палубата подобно на виновен ученик, макар и още да не бе призован да дава обяснения.

Ръцете на Секор почиваха върху гладките облегалки на големия стол, а пръстите му отброяваха някакъв ритъм, вероятно обхващащ трънливите угризения на съвестта му и непреодолимото желание за отмъщение. На всяка цена трябваше да разбере какви ги бе дрънкар шкиперът за него и почтената госпожа Норстрант. Само че как ли щеше да прозвучи всичко на присъстващите?

— Така — започна Секор. — Какво имате да кажете в свое оправдание?

Шкиперът изглеждаше така, сякаш бе залят със студена мазнина.

— Това няма да се повтори — избърбори той с поглед, впит в прозореца над главата на комодора. Натравяне с джин и публично унижение. Невероятна закуска!

Последва продължителна тишина.

— Това ли е всичко? — попита комодорът. Той размести някакви документи по бюрото си. — Тази сутрин буквално още преди разсъмване на вратата на каютата ми почука комодорът на „Зандам“, хеер Ван Домелен, който ми съобщи, че снощи сте били на борда на кораба му и че сте пиянствали до невъзможност и сте блудствали под палубите със... — Секор реши да не споменава името на Сара де Рюйтер, за да не намесва името на господарката ѝ — ... с една жена. Малко след това извиках да доведат и шкипера на Бешермер, който твърди, че малко по-късно вие сте се качили на кораба му в компанията

на няколко моряци и... тази същата жена... и така сте пребили един от екипажа му, че тази сутрин той не може да стане от койката си и да изпълнява своите задължения. Той твърди, че само личната му намеса е предотвратила убийство. Освен това се оплака и от богохулствата ви, както и че сте изrekli клевети по мой адрес пред целия кораб.

— Бях пиян — избъбри шкиперът, с лице като мъртвешка маска. — Никой не обръща сериозно внимание на приказките на един пиян мъж.

— Вие сте капитанът на „Утрехт“, а не някакъв моряк в публичен дом в отпуск в Амстердам. Всяка произнесена дума от вас има определена тежест.

Шкиперът не откъсваше погледа си от прозореца над главата на комодора. *Той едва се сдържа, помисли си Кристиан. Гордостта му няма да изтърпи тези поучения. В един момент ще измъкне ножа си и тук ще настане истинска касапница.*

— Този проблем заслужава да се отнесе до вниманието на Големия съвет — произнесе Секор.

Челюстта на шкипера се стегна; беше наясно какво означава това. Големият съвет обхващаше всички висши служители в целия флот и се събираше само в случаите на изключително сериозни нарушения на дисциплината. Те разполагаха с далеч по-голяма власт, отколкото Секор. Ако добрият комодор отнесеше въпроса до тях, шкиперът като нищо можеше да прекара целия път до Индиите окован в трюмовете на собствения си кораб. Такова унижение със сигурност щеше да го подлуди.

За момент Кристиан зърна страх в очите на шкипера.

— Толкова месеци вече сме в открито море — успя най-накрая да изтръгне той от себе си, като в гласа му за първи път се промъкнаха примирителни нотки. — Просто се повеселихме. Ще имам грижата това да не се повтаря повече.

Ето, имаме си и грешник, който се покаява и търси опрощение. Кристиан си помисли, че в такъв един момент умният мъж ще приключи благоразумно случая. Нещата обаче бяха много сложни поради силната вражда между двамата и комодорът бе твърдо решен да смачка шкипера.

— Ще повдигна въпроса за поведението ви пред вашите поопитни колеги в Батавия — каза той. — Вие сте пияница и развратник

и по мое мнение никога повече не трябва да ви възлагат командването на който и да е кораб на почтената ни компания. Може би ще е по-добре да поставим на вашия пост главния кормчия за навигатор до Ява.

Шкиперът се олюля. Секор разполагаше с необходимата власт да го направи; дали обаче имаше необходимия кураж, беше съвсем друг въпрос. Това нямаше да се отрази добре и на неговата репутация.

— С ваше разрешение — промърмори шкиперът — аз... толкова... моля за извинение, ако съм ви оскърбил. Не съм го направил нарочно. — Проклетото копеле изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се задави.

Секор направи презрителен жест с ръка.

— Вие сте жалък глупак и поведението ви е недопустимо за поста, който заемате! Само най-нископоставеният моряк може да се държи така! Махайте се от очите ми! Прибирайте се в каютата си и се наспете! Забранявам ви да напускате повече кораба до пристигането ни в Батавия!

Шкиперът отвори вратата и излезе, залитайки. Последва продължителна тишина. *Я виж ти*, помисли си Кристиан, *любимото педерастче на шкипера накрая си показва зъбите.*

Кристиан се загледа през големия прозорец, отворен към утрото. Облаците започваха да се сгъстяват над планината Тейбъл.

Ти се справи добре, хеер комодор. Постави го на мястото му, накара го да се гърчи, както жадуваше да го направиш отдавна, и никой от нас не счита, че си постъпил несправедливо.

Но дали шкиперът щеше да продължава да се гърчи дори и когато корабът се скриеше отвъд мастиленочерния хоризонт, беше съвсем друг въпрос.

* * *

Не се справих по най-добрия начин, помисли си Амброаз. Този мъж е глупак и пълна отрепка, но оттук нататък ще ме ненавижда още повече. Единственият начин да приключи цялата история е да го отстраня от поста му на шкипер, но ако отнеса въпроса пред Големия съвет, те ще решат, че не притежавам необходимата

смелост да се справя с проблема сам. Скандалът ще достигне ушите на губернатор Коен още преди да сме акостирали на пристанището в Ява. По-добре представяне от това, здраве му кажи.

Обзелото го чувство на несигурност не искаше да го изоставя. Кожата по гърба му беше настръхнала в това чудесно и ярко утро. Отвъд хоризонта ги очакваха мрачни нощи и бушуващи морета.

* * *

Шкиперът се приведе над покрития с дърворезба релинг на палубата на кърмата и тихо изхвърли съдържанието на стомаха си в морето. Зад себе си долови нечий стъпки и избърса устата си с ръка. Когато видя, че това е Кристиан, лицето му се изкриви в презрителна усмивка.

— Какво мислиш, подтърговецо?

— Добре ти разказаха играта. Не съм предполагал, че такъв мъжага като теб може да пребледнее.

— Това е заради джина, а не заради онова педерастко копеле.

Кристиан се усмихна.

— За последен път търпя лайнарцините на това проклето копеле. По дяволите, ако „Бешермер“ го нямаше наблизо, така щях да му натрия носа на това мръсно куче, че нямаше да посмее да си покаже носа от каютата до края на пътуването ни. А и ако бях по-млад, сигурно щях да направя и още нещо.

О, викай по-силно да те чуе целият кораб! Кристиан се огледа с надежда, че наблизо няма никого. За щастие вятърът отнесе думите на шкипера.

Какви ги върши този нещастник, изпява си и майчиното мляко пред мен, който съм вторият по власт на кораба, без дори да знае какво мисля? Алкохолът явно е помътил разсъдъка му.

— Ще се радвам да споделите с мен мислите си, шкипер, но мисля, че ще е най-добре да си остане само между нас — каза Кристиан.

Шкиперът се изплю в морето и му обърна гръб. *Нуждае се от още време,* реши Кристиан. *Бог върши само добрини.*

ГЛАВА 15

22 април 1629 г.

След продължилото една седмица попълване на провизиите на кораба, „Утрехт“ пое от залива Тейбъл по последната част от маршрута си. Заобиколи нос Добра надежда и се отправи в източна посока, натоварен със стока. След като заобиколеше нос Добра надежда, щеше да се отправи на изток, натоварен със стока. Щеше да обърне на север, когато достигнеше до голямата южна земя с опасните ѝ рифове и скали.

Точно преди да отплават от Амстердам, губернаторът на Батавия в Ява бе изпратил предупреждение, че съществуващите пресмятания на разстоянието между нос Добра надежда и Южната Земя може да съдържат грешка до деветстотин морски мили. Екипажът и пасажерите обаче имаха доверие в знанията и уменията на шкипера. Въпреки всичките си недостатъци, Якоб Шелингер беше признат за най-добрия шкипер в цялата флотилия на Източноиндийската компания. Никой на негово място не би могъл да се държи като него в залива Тейбъл и да се отърве само с една охлузена глава и порицание от комодора.

Всички бяха щастливи, че най-последно корабът е поел по последната част от маршрута и им остават само още два месеца в открито море, в компанията на лошата храна, вонящата вода и тъпите клюки, породени от скука и завист. Но поне вече се виждаше края на пътуването.

Поне така си мислеха.

* * *

Нощта бе настъпила и мъжете спяха в хамаците си, опънати между оръдията. Стенховер хъркаше така, сякаш някой режеше с трион главната мачта, като малко оставаше да заглуши скърцането на шпангоутите при силното вълнение.

Оставаха им само два месеца, през които скуката и вонята щяха да бъдат най-големите им врагове. Таванът беше толкова нисък, че дори не можеше да седне с вдигната глава, но не му оставаше нищо друго, освен да спи в хамака си или да клечи на палубата в игра на шах и дама, опитвайки се да не полудее.

— Буден ли си? — обади се Гилес.

Микиел изгрухтя в отговор, с ръце, сплетени зад главата си и затворени очи. Мислеше си за Корнелия Норстрант — това не беше кошмар, не и този път, просто си представяше какво би представлявал разговорът с нея. Чудеше се защо се тормозеше с размишления върху това. Жени като нея, с нейното положение, едва ли биха погледнали един обикновен войник като него.

— Чу ли какво се е случило, докато бяхме спрели на нос Добра надежда, какви ги вършили шкиперът и онова дребно курве, дето Норстрант води със себе си? — попита Гилес.

— Никога не обръщам внимание на такива простотии — изгрухтя Микиел.

— Ами ако се окаже вярно?

— Ами тогава да е жив и здрав. Поне един от нас си прекарва добре по време на това пътуване.

— Казват, че се качил на „Бешермер“, вече пиян като свиня, и започнал да играе на зарове на главната палуба с коменданта и старшия боцман. Наричал комодора с какви ли не думи, „педерастко копеле“ и всякакви от този род, разправял на всеослушание, че Секор чукал господарката на Сара. После се сбил заради едно хвърляне на зарове и пребил трима души, преди капитанът да извика коменданта. Наложило се боцманът да го извлачи обратно до лодката.

— Какво искаш от мен, Гилес?

— Казвам ти само какво съм чул.

— Той е едно мръсно копеле, но пък е добър шкипер. На мен това ми е достатъчно.

— Казват, че чукал Сара де Рюйтер, опъвал я на румпела, когато времето било лошо.

— Браво на него.

— Какво ли не бих дал за една жена точно в този момент — оплака се Гилес.

— Всички сме като теб. Но тъй като не можем да направим нищо, най-добре е да зарежем темата.

— Нямахте да е лошо да съм комодор — рече той.

— Ами тогава заспивай и сънувай, че си станал — посъветва го Микиел.

Не ми харесва това момче, помисли си той. Не можеш да му вярваш. Лъжеше, когато играеше шах. Ако някой му дадеше пари назаем, все едно ги беше хвърлил на вятъра. С тази физиономия и маниери на селянче, обичаше да се подмазва на главния ефрейтор Стенховер, а сетне се присмиваше зад гърба му.

Микиел затвори очи и се заслуша в хърканията и шума, който вдигаха децата сред пасажерите на горната палуба.

Една от жените бе родила предишната нощ и сега новороденото издаваше звуци като гладна котка. Вонята долу ставаше все по-силна. Гилес беше прав. Колко хубаво само щеше да е президент на флотилията, да си има собствена каюта и компанията на Корнелия Норстрант, вместо пръдните на Герит ван Хоек и хъркането на Стенховер.

* * *

Амброаз и Корнелия бяха сами на палубата на кърмата. Той знаеше, че няма как да подслушват разговора им; вятърът отвяваше всяка изречена от тях дума. Обзе го тъга, докато я гледаше — съпруга на друг мъж. Нещо го сви в гърдите, не заради нещо изгубено, а за нещо, което никога нямаше да има.

— Искам да ви кажа нещо — рече той.

Корнелия се извърна към него и се усмихна. Амброаз долови дъха ѝ. Тя беше толкова прекрасна, че красотата ѝ направо го караше да се чувства дълбоко нещастен.

— Да, Франсоа?

Той си пое дълбоко дъх.

— Това е последният момент, в който можем да сме заедно. Като приятели.

Лицето ѝ се свъси озадачено.

— За какво говорите?

— Знаете, че всеки час от денонощието ми е изпълнен само с мисъл за вас. И ми е ужасно трудно. Макар и да не съм чул от вашите уста нито една добра дума за съпруга ви, въпреки това вие сте жена на друг мъж, и чувствата, които изпитвам към вас, представляват грях пред църквата и Бог. Съзнавам, че нямам право да говоря по този начин и че това ме прави глупак във вашите очи.

Тя притвори очи.

— Не мога да повярвам на ушите си.

— Нито пък аз. Но вече изрекох думите.

Вятърът събори качулката на наметалото ѝ и я замята около лицето ѝ. Корнелия си я намести обратно и скръсти ръце.

— Вземате ме за улиčníца — каза тя.

— Никога не бих си го помислил.

— Опитвам се да обичам съпруга си — изтръгна от себе си Корнелия и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Вие не сте опозорили нито него, нито себе си. Но аз съм длъжен да сложа край на това деликатно приятелство. И двамата до този момент сме се държали подобаващо. Всичко това обаче разбива сърцето ми.

Тя го погледна, сякаш опитвайки се да запечата лицето му в паметта си, спомен, който да отнесе със себе си в Батавия като обица на ухото.

— Много добре — рече, после се обърна и забързано заслиза по стъпалата.

* * *

Съгласно правилника на кораба при такова дълго пътешествие войниците биваха държани разделени от моряците, защото в противен случай винаги възникваха големи неприятности. Моряците спяха горе на оръдейната палуба, а Микиел и взводът му — на най-долната трета палуба, претъпкана с хамаците и багажа им. Дори и едно просто ходене до клозета, обикновени дървени седалки с изрязани дупки в тях точно над носа на кораба, винаги трябваше да става по график, и войниците ходеха по групи под бдителния поглед на Микиел.

Герит ван Хоек се бе прибрал от едно такова посещение и се включи в игра на зарове с Луистер Тръбача, ефрейтора Герит Вестервелд и един от французите — Дю Трю.

— Хайде да поиграем — каза той и хвърли няколко монети върху палубата, втречен в мизата, която бе набъбнала внушително в негово отсъствие. — Докато ние клечим тук, комодорът се разхожда горе с госпожа Високопоставена под ръка.

— Видя ли го? — попита Луистер.

— Двамата са се гушнаели на палубата до кърмата, като две влюбени гълъбчета.

— Тя да ми падне, пък аз ще му покажа как умея да забавлявам дами като нея — обади се Гилес Клемент.

— Синьор Секор няма нужда от инструкциите ти — рече Герит. — Обзалагам се, че вече си е свършил добре работата.

Луистер поклати глава.

— Пак бълнуваш.

— Чух го от Старото буре с мас — обади се Ван Хоек, използвайки прозвището, което бяха дали на коменданта. — Чул го от шкипера. Каза, че самият той ги видял да го правят в офицерската тоалетна.

— Говориш прекалено много — обади се Вестервелд.

— Обзалагам се, че се чука като курва с крастава слива.

— Достатъчно, войнико! — изръмжа Микиел и всички млъкнаха мигом.

Не обичаше такива приказки. Защо мъжете винаги си мислеха, че красивите жени са курви? Според него това говореше много повече за самите мъже, отколкото за жените. Освен това, коя почтена жена би разговаряла с мъже като тях?

* * *

Кристиан седеше на бюрото си, потънал в дълбок размисъл. Каютата му беше малка, но пък не я делеше с никого и възможността да се уединява на борда, дори и на такъв голям кораб като „Утрехт“, беше рядък лукс. Това подчертаваше положението му на служител от висок ранг. Все пак комодорът, който беше с по-висок ранг от неговия,

притежаваше голяма каюта почти колкото кърмата, а не толкова малко помещение като неговото.

Кристиан се опита да намери утеха в разглеждането на луксозните си вещи: гоблените по стените и висящата от тавана газова лампа. Един рафт бе събрал малките му бутилки, съдържащи лечебните му отвари и тайни билки, както и книгите му по аптекарско дело, които грижливо бе пренесъл от магазина си в Харлем. Всичко беше чудесно, но за съжаление — недостатъчно.

Замисли се за Корнелия Норстрант. Взе писалката си и лениво я нарисова, гола. Представи си я с едри гърди под това тясно елече, точно както ги харесваше. Нарисува я коленичила с мъжки член в устата. Добави някои дребни детайли към външния вид на мъжа, за да заприлича донякъде на подтърговец.

В този момент на вратата се почука. Той бързо поднесе листа към пламъка на лампата върху бюрото си и изчака да изгори. Сетне я отнесе до отворения люк и остави вятъра да издуха горящите късчета.

Вдигна библията си и я отвори на някаква страница, преструвайки се, че чете.

— Влезте.

Беше прислужницата на Корнелия, цялата в къдрици и капризно издути устнички. Остана на прага и загледа с ококорени очи малките стъкленици и бутилки. *Хитра кучка*, помисли си Кристиан; *хитра, лукава и със сърце, черно като вътрешностите на мечка*.

Беше му легнала доста на сърцето.

Той захлопна Библията с трясък, наподобяващ изстрела на мускет. Трясъкът я стресна и прислужницата подскочи.

Кристиан се усмихна.

— Сара. Какво мога да направя за теб?

Тя го дари с усмивката си на уличница.

— Никога не съм идвала тук.

— Разбира се, че не си.

— Не съм от „голямото добрутро“ като господарката ми.

— Е, тя е заможна пътничка. Аз съм просто един обикновен подтърговец.

— Казват, че преди да постъпиш в компанията, си бил аптекар — рече Сара.

Кристиан се зачуди какво ли щеше да му поиска.

— Щом казват, сигурно е така.

Тя се загледа в книгите му, от които само няколко бяха на холандски, но подтърговецът се съмняваше, че може да чете. Сара прокара пръст по една от глинените му кани „Белармин“. Често се срещаха в таверните и пивниците, а гърлата им се украсяваха от едно брадато лице, карикатура на кардинал Белармин. Човек си изпиваше бирата или виното от тях и когато се изпразнеха, ги разбиваше в пода, проклинайки името на кардинала.

— Това за какво е?

— Знаеш какво е това.

— Някои хора ги наричат вещерски бутилки. Чувала съм, че ако пуснеш в тях кичури човешка коса или отрязани нокти, можеш да ги използваш за прогонване на зли заклинания.

— Хората дрънкат какво ли не.

— Ти си в устата на много хора на кораба.

— И как ме обсъждат?

— Ами говорят как си се обличал. Много модерно си го раздавал. Шкиперът ми каза, че според него май си падаш по момчета, ама аз си помислих, не, не е вярно, виждам го в очите ти, знам какво харесваш, а то не е тесни малки дупета. Е, не момчешки де.

— Много прозорливо.

— Ами не знам какво означава това, но няма значение.

Очите ѝ бяха привлечени към бронзовия му химически хаван: върху него бяха гравирани на латински думите AMOR VINCIT OMNIA. Той я видя как гледа надписа.

— Знаеш ли какво означава това?

Тя поклати глава.

— Означава „Любовта побеждава всичко“. Споделяш ли тази мисъл, Сара?

— Ами надявам се да е така.

— И защо?

— Шкиперът ме изпрати. Каза, че си имал нещо, дето, като го вземе една жена, няма да забременее.

Кристиан се усмихна. Пътешествието ставаше все по-интересно с всеки изминал ден. Той отвори медицинския шкаф с добре подредените стъклени бутилки и стъкленици. Извади една от бутилките и ѝ я подаде.

— Една глътка е достатъчна. Трябва да го вземаш в деня на сношаването, в противен случай няма да свърши работа.

— Какво означава смешаване?

— Сношаване. Изпий го веднага след като се изчукаш с него.

— Нямам никакви пари — заяви Сара.

Кристиан махна пренебрежително с ръка.

— Правя услуга на шкипера. Предай му го, за да знае.

Сара кимна доволна.

Тъкмо да излезе, и Кристиан я попита:

— Знае ли господарката ти какво правиш, когато не си при нея?

— Това не ѝ влиза в работата.

— О, ще ѝ влезе.

— Забрани ми дори да разговарям с шкипера до края на пътуването.

— Тя ти е казала това, сериозно? А какво казва шкиперът по този повод?

— Каза ми да ѝ се противопоставя.

— Той е прав. Не ти ли писна да ѝ прислужваш? — попита Кристиан.

Сара повдигна рамене в отговор, поглеждайки към вратата, сякаш се боеше да не би оттам да надзърта господарката ѝ.

— Помисли си за това. Ти ѝ оформяш косата, но кой оформя твоята? Ти ѝ помагаш да си облече дрехите и да си сложи украшенията, но колко дрехи имаш ти? Някой подарява ли ти украшения, Сара?

— Не съм високопоставена дама като нея.

— Какво означава да си дама, Сара? Просто някаква прищявка на съдбата да се родиш така. Господарката ти на времето е била дъщеря на някакъв търговец на дрехи. Парите и шансът са онова, което превръщат една жена в дама.

— Шкиперът казва, че аз съм по-красива от нея.

— Ти наистина си по-красива. Той ми каза, че един ден и теб ще превърне във високопоставена дама. Това известно ли ти е, Сара?

— Мъжете са готови да ти обещаят какво ли не, само и само да ти разтворят краката.

Кристиан се изправи и отвори вратата на каютата.

— Очаква те един много по-добър живот — прошепна ѝ и леко я
ощипа, докато тя излизаше.

ГЛАВА 16

Корнелия с изненада видя Саломон дьо Чесне на палубата. Той излезе от главната каюта, мигайки като някакъв бухал под лъчите на силното следобедно слънце. Бледо създание, прекарващо цялото си време под палубите, преписващо писма с внимателния си калиграфски почерк. Всички правила на компанията, всеки документ, подпечатан с печата на Източноиндийската компания трябваше да бъде преписан в осем екземпляра. Това означаваше много работа за младите чиновници като него.

Корнелия проумя, че той търсеше някого и с изненада разбра, че това беше самата тя.

— Госпожо — измърмори Саломон, забил поглед в палубата — мога ли да разговарям с вас?

Какво изражение имаше само лицето му! Да не би кресливият Крюгер отново да го е тормозил?

— Какво има, Саломон?

Устните му се раздвижиха безмълвно. Каквото и да го тревожеше, той изглеждаше така, сякаш не можеше да събере сили да го изрече.

— Хайде, Саломон, спокойно, не хапя.

— Не знам как да го кажа, госпожо.

— Имаш някакъв проблем, за който ме молиш да ти помогна ли, Саломон?

Той поклати глава.

— Ще ми се ядосате.

— Че какво толкова можеш да кажеш?

— На кораба говорят много. Реших, че трябва да го знаете.

— Говорят. За мен ли?

Той кимна.

— И какво казват?

Саломон поруменя, бузите му станаха по-ярки и от божур.

— Става въпрос за вас и комодора — измънка той.

— Синьор Секор?

— Казват, че прекарвате прекалено много време заедно — измънка Саломон.

Дъхът ѝ секна. Корнелия не се бе държала неподобаващо; откакто ѝ бе направил онова толкова непристойно признание, тя по всякакъв начин го избягваше. Как смееха да говорят така за нея! Срещите ѝ с комодора бяха напълно невинни.

В следващия момент гневът ѝ премина в срам; подобно на всички лъжи, тя предположи, че и тази съдържаше някаква частица истина. Можеше ли с ръка на сърцето да заяви, че не си е помисляла за измяна? Може би не напълно осъзнати, може би мечти най-вече, но въпреки всичко беше факт. А сега мечтите ѝ се бяха върнали и я преследваха, обсъждани на висок глас сред чиновниците и писарите. Всички вече клюкарстваха за нея.

Всеки човек обича да говори и при такова дълго пътешествие като това, с толкова много хора, струпани на едно тясно място, всяка дума, всяка малка постъпка нарастваше стократно като под някакво гигантско увеличително стъкло.

Тя се бе показала недискретна и това се бе оказало достатъчно; омъжените жени с високо положение не разговаряха с други мъже насаме, без значение колко невинна е темата и без значение от положението на мъжа.

— Кой ги говори тези неща? — изсумтя Корнелия.

— Чух го от Давид Крюгер. Казах му да си затваря устата, но той ми отвърна, че само повтарял онова, което бил чул от юнкерите.

Корнелия поруменя цялата.

— Съжалявам, госпожо. Простете ми, че изрекох тези неща. Мисля, че такива приказки са недопустими и така го заявявам на всички. Но според мен трябва да го знаете.

— Благодаря ти, Саломон. Благодарна съм ти, че ми каза. Няма да го забравя.

Той кимна, промълви още нещо, което тя не разбра и след това пое надолу по стълбата към главната каюта.

Корнелия се обърна и зърна шкипера, втренчен в нея от най-високата палуба на кърмата. Тя вече не изпитваше съмнение кой е разпространил клюката. Сара де Рюйтер! Тази мръсна дребна кучка.

Още щом стигнеха Батавия, и Корнелия щеше да се погрижи малката мръсница да си получи заслуженото възнаграждение.

ГЛАВА 17

Сара стоеше изправена с обичайната си мръснишка физиономия, без да изпитва никакъв срам, безсрамна малка кучка. Корнелия цялата трепереше от гняв и стискаше с всичка сила твърдия ръб на леглото, в опит да прикрие гнева си. Беше невъзможно да се изправи в тази прихлупена малка каюта, а седналото положение в никакъв случай не прибавяше авторитет, когато се налагаше да се скастри някой прислужник.

— Ти не изпълняваш разпорежданията ми!

Сара само завъртя очи.

— Казах ти да не се приближаваш до Якоб Шелингер или който и да е друг мъж на този кораб до края на пътуването, а снощи са те видели да влизаш в каютата на шкипера!

Сара запази мълчание.

— Е? Нищо ли няма да кажеш в свое оправдание?

Прислужницата ѝ само повдигна рамене.

— Ще отнеса въпроса до сеньор Секор и ще го помоля да извести за поведението ти коменданта на кораба.

Думите ѝ поне предизвикаха някаква реакция. Сара знаеше, че комендантът можеше да я нашиба с камшик, завързана за главната мачта, пред всички.

— Не виждам защо... — Тя замълча.

— Е?

— Аз не съм единствената жена в устата на хората на този кораб.

— Какво искаш да кажеш, Сара де Рюйтер?

— Всички говорят за вас и комодора!

— Поведението ми винаги е било безукорно! Ние сме просто приятели, нищо повече.

— Не това имат предвид моряците. — Корнелия беше слисана, не заради самите клюки, за които бе научила от Саломон дьо Чесне, а от това, че Сара имаше наглостта да ги повтори пред нея.

— Повече да не съм чула, че си разговаряла с шкипера! Разбираш ли ме?

— Но господарке...

— Забранявам!

Сара изхвъркна от кабината, без да изчака разрешение да напусне.

Корнелия проумя каква ужасна грешка беше допуснала с наемането на това момиче за прислужница по време на пътешествието. Не можеше да я контролира по никакъв начин. Налагаше ѝ се да говори за това с Франсоа, както я беше заплашила. Това безумие трябваше да спре.

* * *

За Кристиан гледката на един мъж как си го получава според заслугите, представляваше епикурейско наслаждение. Изкушаваше се да сподели с шкипера плана си веднага след отплаването на кораба от залива Тейбъл, но бе разсъдил, че моментът не е подходящ. Нека още малко се попържеше в негодуванието си за сполетялата го несправедливост. При някои хора времето лекуваше гнева. При Якоб Шелингер обаче то само още повече вгорчаваше вкуса на понесеното унижение.

Тази нощ той обикаляше палубата с наметната пелерина и високи ботуши, с потъмняло лице, като ръмжеше заповеди към кормчиите и заповяда да шибнат десет камшика на един от моряците за някакво дребно провинение. Кристиан никога не стигаше до такива тирании в присъствието на комодора си, за да не го нахока, но тази нощ синьор Секор лежеше в койката си, мятеше се и издаваше стонове в делириум. Бръснарят маистре^[1] Арентсон твърдеше, че било треска, заболяване, което комодорът бил пипнал от горещите земи на Сурат. Според думите му, състоянието на болния се влошавало и той се боеше комодорът да не умре през следващите няколко дни, ако треската не преминеше.

От неговите уста — в Божиите уши.

Над тях върхът на главната мачта се люшкеше в небесата, а вълнението караше водата да фосфоресцира под лунните лъчи.

Дългите вълни на океана отстъпваха към африканското крайбрежие.

— Каква прекрасна нощ — рече Кристиан.

Шкиперът поклати глава.

— Някъде там ни дебне ураган. Усещам го с цялото си тяло.

Някой се изкачи по стъпалата от долната палуба; в първия момент Кристиан си помисли, че е Корнелия, загърната в дългата си черна наметка и качулка, скриваща лицето ѝ. В следващия миг проумя, че това е Сара де Рюйтер.

— Какво ти става? — изръмжа шкиперът.

— Току-що си имах разправия с господарката. Не трябва да ме виждат тук. Кучката ми заяви, че повече нямам право да те заговарям.

— Не си длъжна да изпълняваш нарежданията ѝ.

— Тя се отнася с мен като с робиня.

— Не ѝ обръщай внимание.

— Заплаши ме, че ще ме докладва да ме нашибат с камшик. Каза, че ще подаде оплакване до комодора.

— Остави я да плаче колкото си ще. Това педерастко копеле е болно, изтяга се в койката си и скимти като някаква пикла. Тъй че хич не си я слагай на сърцето госпожа Високопоставена, никой няма да посмее с пръст да те докосне, докато аз командвам кораба. — Той се втренчи в тъмния хоризонт. — Надига се ураган, и то сериозен — рече после, докато бризът изведнъж изду най-горните платна.

Шкиперът се оказа прав. Дори и Кристиан усещаше дъжда във вятъра, без да е моряк.

* * *

Корнелия се отправи към каютата на съвета. Газените лампи бяха запалени, а пред вратата на главната каюта стояха Саломон дьо Чесне, Кристиан и майстре Арентсон и разговаряха шепнешком. По израженията на лицата им разбра, че ситуацията е много сериозна.

— Здравейте, госпожо — поздрави я Кристиан.

— Искам да разговарям с комодора — обясни Корнелия. — Много е важно и наложително.

— Страхувам се, че не е възможно.

— Какво се е случило?

Кристиан се обърна към маистре Арентсон за помощ.

— Има треска, госпожо. Носи я от Сурат, и преди съм виждал такива случаи. Това е заболяване, което се спотаява в тялото на човека, като във всеки един момент може отново да избухне.

— Сериозно ли е?

Маистре Арентсон не отговори. Очевидно беше сериозно.

Корнелия реши, че това е по нейна вина. *Аз го насърчавах в непристойните му ухажвания и Господ ни наказва и двама ни.*

— Мога ли да го видя? — попита тя.

— Госпожо, не можете да направите нищо.

— Въпреки това бих искала да го видя — заупорства Корнелия и в мига, когато думите се отделиха от устата ѝ, проумя, че Сара е права в известен смисъл. Корнелия едва ли би проявила такава загриженост по отношение на съпруга си, ако беше болен от треска.

Маистре Арентсон изгледа въпросително Кристиан, който мълчаливо му даде разрешение и той отвори вратата на главната каюта.

Кабината, разбира се, беше най-добрата на кораба, най-люксоznата от цялата индийска флота, поне така се говореше. Имаше достатъчно пространство да стоиш изправен, най-широката ѝ част беше десет крачки, а големият прозорец бе с изглед над кърмата. Стените бяха облицовани с дървени панели; тъмната дървесина блестеше под златистата светлина на окачените по гредите на тавана газени лампи. На една от стените беше закачено огледало с позлатена рамка, а подът бе застлан с голям индийски килим. В един от ъглите се намираше огромна дървена ракла, покрита с дърворезба, съдържаща личните вещи на комодора.

Библия лежеше отворена върху малко писалище, редом до перодръжка и мастилница и керамичен печат. Зад тях стърчеше голямото кресло, в действителност наподобяващо трон, с гладки извити облегалки и възглавница от пурпурно кадифе върху седалката. Върху рафта покрай прозореца с изглед към кърмата бяха подредени грижливо сгънати няколко ленени кърпи, голяма пръстена кана и калаена чаша.

Амброаз лежеше в койката си, покрит с бродирана завивка. Лицето му бе плувнало в пот, но трепереше, сякаш е замръзнал до смърт.

— Трябва да му пусна кръв — обади се маистре Арентсон зад рамото ѝ. — Може би ще помогне да отстрани някои от причиняващите болестта течности.

Тези касани знаят само да пускат кръв, помисли си Корнелия, с гадните им пиявици и легени за събиране на кръвта.

— А после може да му направя отвара от билки. А най-накрая всички можем да се помолим за него.

Внезапно огромна вълна разтърси кораба и те залитнаха във всички посоки в каютата. Кристиан я хвана в последния момент, преди да се просне върху леглото. Ръката му се задържа малко повече от необходимото около тялото ѝ, но Корнелия благодари и се отдръпна настрани.

— Шкиперът ми каза, че по курса ни се задава ураган — рече той на останалите.

И сякаш в потвърждение на думите му, нова огромна вълна се стовари върху корпуса на кораба; Саломон притисна ръка на устата си и изтича към стъпалата за долната палуба.

Маистре Арентсон поклати глава.

— Човек би си помислил, че за това време момчето отдавна би трябвало да се е превърнало в морски вълк — рече той.

[1] Ост. „господин“ (нидерл.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 18

Ветровете усилваха вълнението и вълните се разбиваха сред фонтани от пяна върху носа на кораба. Никой не смееше да излезе на палубата, освен при крайна нужда. Пасажерите се гушеха в койките си, разтърсвани от морска болест, докато през това време екипажът сновеше по въжетата към рейките, изтегляше вантите и опъваше ветропоказателното платно, за да поддържа „Утрехт“ по точния курс. Корнелия чуваше как шкиперът реве команди към моряците на кърмата, трима от тях получиха нареждане да държат в зададеното положение големия рул.

Люшкането я подмяташе и захвърляше към стените на коридора, докато се добере до кабината на Кристиан. След като комодорът беше болен, главният подтърговец автоматично поемаше отговорността за кораба.

Тя за първи път го видя занемарен. По горната му устна бе избила пот, а кожата му бе посивяла. Той не се надигна от койката си, докато Корнелия се бе вкопчила в напречните греди, а разбушувалото се море подмяташе кораба във всички посоки.

— Какво мога да направя за вас, госпожо?

— Става въпрос за прислужницата ми.

— Сара де Рюйтер?

— Налага се да говоря с вас в тази връзка.

В този момент нова вълна се стовари върху носа и „Утрехт“ се люшна напред. Корнелия усети сътресението дори и тук, на кърмата, а Кристиан от страх се вкопчи в багажната полица.

— Наистина ли мислите, че това е най-подходящия момент да разговаряме на тази тема? — попита той.

— Налага се да се вземат мерки заради тази малка улиčníца.

— Какво искате да направя?

— С поведението си е причината за голямо брожение на кораба, както знаете, хеер подтърговец.

— Искате да заповядам на коменданта да я накаже ли?

— Може да не се стигне дотам, ако успеете да я вразумите.

— Разговаряли ли сте на тази тема с комодора, преди да се разболеете? Бяхте в близки отношения с него.

Корнелия с мъка се сдържа да не реагира при думата „близки“.

— Този проблем привлече вниманието ми, след като той се разболя.

— Много добре, госпожо, ще видя какво мога да направя. — Нова огромна вълна разтърси кораба, Кристиан рязко си пое дъх и прошепна молитва.

Комодорът ни е болен, подтърговецът е страхливец, а пък шкиперът — животно. На какъв кораб съм се озовала. Ще се моля на Господ всичко да свърши по-скоро.

ГЛАВА 19

Шкиперът вонеше целият на суров джин и Сара де Рюйтер. През нощта небето се бе изчистило от облаци и над хоризонта грееше луната в първа четвърт, а зад кърмата на пет дни разстояние се намираще нос Добра надежда.

— И все още никаква следа от „Бешермер“? — попита Кристиан.

— Изгубихме ги по време на бурята — изръмжа шкиперът.

Това беше много интересна случайност. Нямаше и следа от „Зандам“ или „Гронинген“, или от който и да е друг кораб от флотилията. Да се зачудиш как е възможно един толкова опитен моряк като шкипера да допусне такова нещо. Човек лесно можеше да се изкуши с неправилни помисли в отсъствието на дулата на оръдията на „Бешермер“.

— Ходихте ли долу?

— Как е онова педерастко копеле?

— Бръснарят твърди, че състоянието му се влошава.

Думите му бяха последвани от продължителна тишина, измервана от ритмичните удари на вълните върху корпуса на кораба, докато поддържаха курса юг — изток.

— Ако умре, предполагам, че ти ще станеш комодор, докато стигнем Батавия.

— Искане ми се да го бъде — каза Кристиан.

— Това ще е голяма чест за теб, хеер подтърговец. Този кораб трябва да е най-добрият морски съд, напускал някога Холандия.

— Върху двама ни пада голяма отговорност.

— Действително, върху двама ни.

— Колко ти плащат за такива големи отговорности? Трийсет гулдена месечно ли? — И той се изплю в морето. Не много удачно, разбира се, защото майсторлъкът с плюенето означаваше да си моряк.

— Достатъчно са ми.

— С малко незаконна търговийка, а? Нали заради нея е станала онази кавга между двама ви в залива Сурат?

— Копелето си прави далеч по-голяма незаконна търговия, отколкото аз бих могъл да мечтая.

— И продължава. Ти знаеше ли, че той има в куфара си пръстен с камей, който навремето е принадлежал на самия император Константин; казват, че е на хиляда и двеста години и струва осем хиляди гулдена? Можеш ли да си го представиш?

— Откъде знаеш всичко това?

— Ще се изненадаш само колко много неща са ми известни. Камеята принадлежи на Паул Рубенс, който я е дал на комодора да я продаде незаконно, но компанията е наясно с тази работа и ще си вземе съответната комисионна, макар и по-малка отколкото е прието по правилника. Това е дребна сума за един източен принц, а ти какво ще разбереш от цялата тази работа, шкипер?

— Ами знаеш, че законите за нас са едни, а за тях други, нали така?

— А не трябва да бъде така — заяви Кристиан.

Ето, моментът най-сетне бе дошъл. Бяха сами на палубата на кърмата; беше среднощна вахта и около тях нямаше кой да ги чуе. Въпреки това обаче шкиперът понижи глас, благоразумна предпазна мярка, когато дори само и един слух за метеж бе в състояние да осъди един мъж на агонии, които надхвърляха всяко въображение.

— Какво си намислил?

— Хрумна ми, че ако комодорът умре, в ръцете ни пада много голяма награда.

— Това са много опасни помисли, хеер подтърговец.

— А тези помисли никога ли не са ти минавали през ума?

— Какво точно предлагаш?

— Първо искам да знам дали си на моя страна.

— Как мога да разбера това, без да ми кажеш какво си намислил?

— Когато човек казва какво е намислил, той може да загуби живота си.

— Ама ти наистина ли смяташ, че ще си счупя краката да докладвам за разговора ни на онзи педераст Секор?

Кристиан пристъпи крачка по-близо.

— Ако не пристигнем в Батавия, ще ни помислят за изчезнали заедно с дванайсет ракли сребро в трюмовете на кораба. „Утрехт“ разполага с цяла батарея оръдия; можем да ги използваме, за да

увеличим значително богатствата си, като обираме разни заблудени овце по пътя им към Индиите. Ще мине година, може би две, преди губернаторът да проумее, че някои от неговите хора са му конкуренция... от безчестната компания... и чак тогава ще може да извести Амстердам. Време, достатъчно да натрупаме злато колкото теглото ни и да си живеем като царе в Коромандел.

— Виждаш себе си като пират, правилно ли съм те разбрал, подтърговецо?

— Какви мислиш, че са тези дебели свине, които наричат себе си почтената компания, а всъщност представляват най-обикновени пирати? Само че те са под защитата на холандското правителство, и го вършат в безопасните условия на една голяма маса в Амстердам. Но те убиват англичани и матарами и всеки друг, който се озове на пътя им, и правят всичко това в името на печалбата. Цялата търговия се извършва с помощта на острието на меча, не е ли така? Разликата е само в мащаба.

— Много си убедителен. Ще трябва да помисля по въпроса.

— Имаш на разположение най-много два дни, според маистре Арентсон. Дотогава синьор Секор ще се е превърнал в стръв за рибите, а аз ще заемам мястото му в голямата каюта. Мигът, в който излети зад борда след молитвите на проповедника, бъдещето ни вече ще е в наши ръце.

* * *

Треската го бе опустошила; кожата сякаш висеше по костите на черепа му. Нощницата му беше просмукана от пот. Корнелия прекара седнала до него цялата сутрин; понякога толкова силно започваше да трепери от студ, че зъбите му тракаха; в следващия момент лицето му почервяваше като крмно цвекло и потта рукваше от него, сякаш се намираще във финландска баня.

Мяташе се върху койката си, като че ли е преследван от невидими демони. Според бръснаря този ден можеше да се окаже последен.

Тя излезе на палубата да глътне малко чист въздух, докато маистре Арентсон му пускаше кръв. Жените седяха наредени под

опънатото за тях чергило на кварталдека — парче квадратно платно, защитаващо ги от слънцето и вятъра. Морска пяна от носа мокреше брезента при всяко хлътване на предницата на кораба.

Не я бяха забелязали, когато излезе на палубата и Корнелия ги слушаше необезпокоявано.

— Чух, че комодорът бил много болен — обади се Нелте Грот.

— Извикал главния бръснар да се погрижи за него — допълни вдовицата Грете. — Но тогава защо госпожа Норстрант прекарва цялото си време в каютата при него? Тя е омъжена жена. Това е позор.

— Но той е болен, какво лошо може да ѝ се случи? — обади се Хендрика.

— Чуйте я само! — изсмя се Нелте. — Бил болен, какво лошо можел да ѝ стори? Ти, изглежда, и понятие си нямаш какво представляват мъжете!

Всички омъжени жени се изсмяха като една.

В следващия миг вдигнаха очи нагоре и смехът им секна. Корнелия злобно ги изгледа всички, една по една, докато накрая сведоха глави. След това тя отиде до релинга на десния борд и се загледа във вълните, като каза молитва за здравето на комодора.

Той беше единственият ѝ приятел на този проклет кораб.

* * *

На следващата сутрин Корнелия пристъпи главната каюта, очаквайки да открие комодора мъртъв. Но макар и състоянието му да не се бе подобрило, той все още беше жив. Тя му направи компреси на главата със студени кърпи и му чете от библията си, макар и да не бе сигурна дали я чуваше. Просто беше проява на състрадание. Корнелия беше християнка и вършеше християнски дела.

Никой нямаше право да си прави каквито и да било други изводи.

ГЛАВА 20

Хлапето на Грот изнервяше всички. Докато останалите деца се задоволяваха да седят мирно и да си играят на ашици, Мария тичаше наоколо, крещеше и пицеше и нито веднъж не дочу укор от майка си. Според нея любимото ѝ детенце не беше способно на нищо лошо. Кривенето на Мария с всеки изминал ден го дразнеше все повече и повече.

Кристиан наблюдаваше Йост и останалите красиви юнкери как се въртят по палубата, забавлявайки се, като хвърляха тайни погледи към насядалите под чергилото жени. Дъщерята на пастора беше наясно, но не показваше, че има нещо против.

Мария се блъсна в краката на Йост и той залитна. Другите юнкери се разсмяха, но Йост не сподели веселбата им и бесен се хвана за слабините.

Мария бе изтървала любимата си играчка, пумпала; през цялото време на пътуването тя непрекъснато си играеше с него, това беше единственото нещо, което я задържаше мирна на едно място. Йост го вдигна от палубата и когато момиченцето се опита да го сграбчи обратно, той го вдигна още по-високо.

— Я да видим какво си намерихме? — рече Йост.

— Дай ми го! — Мария скочи с протегната ръка.

— Я гледай какво калпаво хлапе.

— Дай ми го!

— Това е хлапето на Грот — съобщи Йост на приятелите си, дразнейки момиченцето с играчката му, като я протягаше и след това я издърпваше, така че да не я стигне.

— Върни ми го!

— Какво ще кажеш да я хвърля на рибите?

Йост погледна към Нелте Грот. Тя прегръщаше бебето си, уплашена да се опълчи на един от юнкерите.

— А бе дай ѝ го — Кристиан долови Хендрика да измърмори тихо.

Той наблюдаваше дали пасторът ще се намеси, но дори и той си правеше пас, усещайки настроението на младежите.

Приятелите на Йост очевидно се забавляваха от цялата си душа, особено двамата братя Ван дер Бек. Йост се преструваше, че захвърля играчката в морето и всеки път Мария надаваше вик. Когато разбра, че това е просто номер, тя направо удвои усилията си да си я върне.

След малко на останалите юнкери им писна от играта.

— Върни й го — обади се един от тях.

Йост обаче упорстваше.

— Върни й го — рече още някой.

Проговорилият не беше от юнкерите и Кристиан се огледа да види кой се е намесил. Оказа се войникът с пшениченорусите коси, Микиел ван Тексел. Откъде ли се бе пръкнал?

— Доста си нагъл — изръмжа Йост. — Няма ли да ти се усладят два̀йсет камшика?

— Искаш ли комодорът да научи, че тормозиш едно малко дете на главната палуба?

— Синьор Секор е мъртъв — отвърна Йост.

Двамата се загледаха злобно един друг. Детето се възползва от тази възможност, като подскочи и протегна ръка към играчката. Йост изкрещя гневно и я изтръгна обратно от ръката й. След това с едно движение захвърли играчката в океана.

Детето изпищя отчаяно.

Йост и Микиел ван Тексел впиха очи един в друг. Йост се усмихна; всъщност се ухили подигравателно. След това му обърна гръб, а приятелите му изригнаха в смях. Микиел ван Тексел поклати глава и също се обърна с побелели устни.

Пумпалът беше издялан от дърво и известно време се задържа над повърхността; малката Мария не отдели поглед от него, докато накрая не се превърна в миниатюрна точица на хоризонта. Майка й се опита да я утеши, но тя не искаше и да чуе.

През останалата част от деня на кораба се възцари напрегната атмосфера. След този случай жените спряха да се шегуват помежду си, а единственият смях, който се разнасяше на главната палуба, идваше откъм Йост и компанията му. Мария се сви на палубата под чергилото и не искаше да вижда никого.

* * *

Корнелия избърса лицето на комодора с кърпа. Очите му бяха разфокусирани и гледаха право през нея.

— Сатана — промълви той.

— Шшш — прошепна тя.

— Ти си призовавала дявола тук! — Болният седна и я сграбчи за раменете, втренчвайки се отблизо в лицето ѝ. — Ти си призовавала дявола на моя кораб!

Корнелия успя да го накара да си легне отново. Комодорът сякаш заспа, но малко по-късно треската отново се върна и той започна да се гърчи и блънува, пицейки срещу виденията си, докато кръвта ѝ не замръзна във вените.

Когато накрая го остави и се върна изтощена в каютата си, откри, че Сара я чакаше. Дребничката мръсница четеше дневника ѝ.

— Какво правиш тук? — изръмжа Корнелия.

— Чаках ви, господарке.

— Четеш дневника ми?

Прислужницата ѝ се ухили цинично.

— Как смееш! За каква се мислиш? Ще говоря с подтърговеца за всичко това. Чу ли ме какво казах?

— Сякаш ще ви обърне някакво внимание.

— Тогава ще говоря с коменданта да те накаже.

— И той няма да си мръдне пръста.

Корнелия изпита силен пристъп на тревога заради начина, по който прислужницата бе изрекла тези думи.

— Как е комодорът? — попита Сара.

— Бедният човечец умира.

— Ха-ха, умира за оная работа!

Корнелия я зашлеви с все сила. Прислужницата ѝ покри с длан бузата си, която бързо почервения. Усмивката ѝ обаче не изчезна.

— Не трябваше да го правите — каза тя.

— Изчезвай оттук!

— Ще се махна и повече няма да се върна.

След тези думи Сара се шмугна покрай нея.

Това беше истински кошмар. Дали наистина не сънуваше? Корнелия рухна на койката си. Какво ставаше? Всички сякаш бяха полудели. Тя се замисли за бълнуването на Амброаз и цялата потрепери.

Ти си призовала дявола тук.

* * *

По обед Микиел отиде на оръдейната палуба, където се намираще камбузът. Вътре винаги беше горещо като ад, над открития огън постоянно се вареше каша или някакво задушено в трите медни казана; беше шумно също като в пристанищна кръчма; разнасяше се бебешки плач, всички крещяха, някаква жена раждаше в ъгъла, акушерката гореше пера на чайка под носа ѝ за облекчаване на болката, а тя пицеше така, сякаш някой я изтезаваше, но никой, освен акушерката не обръщаше внимание.

Да, не беше като в кабината на комодора, с маса, застлана с красива ленена покривка и калаени високи чаши, вместо тези дървени копанки. Където се събираше отбрана компания, като госпожа Норстрант, а не насядали навред по палубата, заслушани в крякането на жените и писъците на бебетата.

Той получи блюдо с осолено свинско и сливи от готвача, а после прекрачи някакви тела, докато излизаше на палубата. Видя един от прислужниците, Стротман, да се опитва да привлече вниманието на една от сестрите Пост. Като че ли тя щеше да се заинтересува от такъв дребен пъпчив пикльо.

Един от мичманите при оръдията, Рикерт, издуха дима от лулата си в лицето на малката Елизабет Пост, докато тя преминаваше покрай него, и след това направи някаква забележка на другарите си, която предизвика силен смях. Всички знаеха какво символизираше пръстената лула, когато някой мъж я размахаше в посока към някоя дама. На Рикерт нямаше да му се размине, ако комодорът беше здрав.

Какво ставаше на този кораб?

Той се качи на палубата и седна с гръб, облегал на задната мачта; заслуша се в крясъците на шкипера на най-горната палуба, който крещеше команди на кормчията. Но той и на това място не беше

сам; Сара де Рюйтер стоеше до него, нагла до невъзможност, като размяташе поли и къдрици. Насядалите под чергилото жени я стрелкаха с убийствени погледи.

— Само я виж тази проститутка! — изсъска Нелте Грот.

— Това е смъртен грях! — Той се огледа; гласът бе на старата Грете Вилемс.

— Казват, че вече всяка нощ спяла в кабината му! — рече Нелте.

— Искам да разбера защо госпожа Норстрант не прави нищо? — обади се жената на пастора.

— И аз искам да знам това.

— Съпругът ви разговарял ли е с нея? — попита Нелте.

— Разбира се, че е разговарял, и то много строго. Казала му, че този въпрос вече трябвало да се реши между шкипера и коменданта на кораба. Комендантът обаче се боял да му се опълчи и не направил нищо!

Нелте и Грете заклатиха глави и с осъдителен глас забъбриха за тези прояви. Какво трябваше да се направи? Шкиперът беше много буен мъж и сега ги бе хванал всички за гушата с тези негови мощни ръце.

Седмиците се проточваха пред тях и без най-малката надежда за промяна.

ГЛАВА 21

„Утрехт“ плаваше самотен сред огромния океан в източна посока. Той вече се различаваше от онзи кораб, напуснал преди толкова месеци Амстердам, макар и гредите и такелажът да си бяха същите; в коридорите и проходите на борда се разнасяха слухове и клюки, а на палубите хората избягваха да се гледат в очите. От събраните под чергилото жени на кварталдека вече не се разнасяше смях; всички чакаха новините от главната каюта, тръпнейки в предчувствия, ако комодорът загубеше битката си с треската.

* * *

Бяха се събрали на кърмата, цяла дузина скупчени мъже: Ян Декер, високият боцман; дебелият корабен полицай Флорис Коник; Давид Крюгер; Рикерт, главният мичман при оръдията и по-голямата част от юнкерите.

Присъстваше и Кристиан, разбира се.

Боцманът седеше на стража, наблюдавайки бдително през една шпионка на вратата, докато останалите се бяха скупчили плътно един до друг и си предаваха от ръка на ръка бутилка със суров джин, а пушекът от газените лампи изпълваше претъпканата до краен предел каюта. На масата една свещ се топеше. Единственият шум, който се разнасяше, беше скърцането на гредата на руля.

— Той ще умре — прошепна Кристиан.

— Трябваше да е пукнал още преди два дни — обади се Йост.

— Тази вечер влязох в главната каюта и го погледнах, за да се уверя. Станал е само кожа и кости. Като го гледаш, направо жив мъртвец.

Последва тишина, която мъжете изпълваха с тъмните си пресмятания.

— Някой наясно ли е, който и да е от вас, какви съкровища има на този кораб? — попита ги Кристиан.

Коник отпи от джина и изтри брадата си с ръкав.

— Съкровища ли?

— В трюма има една дузина ракли, натъпкани със сребро, четвърт милион гулдена! Дори и комодорът ни, дето си живее царски, не може да види толкова пари закуп, даже и да изживее десет живота. А знаете ли също така, че в главната каюта има — виждал съм го със собствените си очи — ковчеже със скъпоценни камъни, толкова скъпи, че са предназначени за ковчежничеството на самия могол Джахангир в Индия?

— Какво предлагаш? — прошепна Крюгер.

— Изборът е твой, Давид — отвърна Кристиан с небрежен глас, сякаш обсъждаха кой да вземе последната коричка хляб от масата. — За себе си знам, че никога повече няма да ми се удаде шанса да видя такива богатства. — Ти също, Йост. Каква ти е ползата, че имаш благородническа кръв, след като нямаш и един гулден в джоба? — Той погледна Рикерт. — Колко гулдена получаваш месечно, за да управляваш това вонящо корито до края на света и обратно, за да помогнеш на някой богат бюргер в Амстердам да стане още по-богат?

Той премести последователно погледа си от Коник върху боцмана, съзнавайки, че ги е настъпил и двамата по най-болното им място.

— В момента всички важни служители на този кораб се намират в тази каюта. Когато Секор умре, ще разполагаме с истинско съкровище в пари и скъпоценности. В качеството ми на вашия нов комодор, какво бихте искали да направя? Да продължаваме ли към Батавия, за да сложите край на краткия си мизерен живот, или ще пожелаете да осъществя мечтите ви?

— Ами какво ще правим с шкипера? — попита боцманът.

— Той ми каза, че ако Секор умре, ще се присъедини към мен.

Кристиан виждаше как на всички мозъците им скърцат; до каква степен можеха да си имат доверие? Облечените в черни мантии съдии на компанията нямаха навик да демонстрират каквото и да е съчувствие към бунтовници и метежници. Никой от съмишлениците му не можеше да си представи, че ще се изправи пред вероятността да го завържат на колелото.

И въпреки това животът можеше да им го сервира във всеки един момент. Всички бяха наясно, че пропуснеха ли този шанс, ги очакваше доживотна робия в услуга на компанията, изпълнена с воняща храна на корита като това или някакъв влажен гроб някъде из Индиите, далеч от дома.

— Имаш план, така ли да те разбирам, Кристиан? — попита внимателно Коник.

Той изгледа всички с лукавата си усмивка.

— Да предположим, че „Утрехт“ не пристигне в Ява. Колко време ще измине, преди да бъде оповестен като изчезнал в Амстердам? Година?

— Най-вероятно — кимна боцманът.

— Предостатъчно време да изчезнем. Дори можем и да уголемим богатствата си през това време.

— Как?

— Флагът на върха на главната мачта струва колкото раклите със сребро. С развяващия се вимпел на компанията можем необезпокоявани да се приближаваме до самотни кораби на Индиите, които и за миг няма да заподозрат нещо. С колко оръдия разполагаме, Коник?

— Двайсет и осем, седем от които изработени от бронз и достатъчно мощни да срутят стените и на самата крепост в Батавия!

Кристиан огледа лицата им и блесналите им очи в полумрака.

— В арсенала има също така мускети, мечове и копия. Можем да повилнеем от Коромандел до Мадагаскар и след това да преминем с пълни платна през Гибралтарския проток към варварското крайбрежие и да си заживеем като царе!

Коник и Рикерт кимнаха едновременно. Те вече ясно виждаха колко лесно може да стане всичко това, стига само да разполагаха с необходимото хладнокръвие да го осъществят.

— Ами какво ще правим с останалата част от екипажа? — попита Крюгер.

— Това вече го решавате вие. Всеки един от вас знае на кого може да се довери и на кого — не. Не им споделяйте нищо за плана ни — само ги дръжте в готовност да действат по наша команда. Корабният полицай тук ще е наясно на кои мичмани при оръдията можем да се доверим, а боцманът може да завербува някои моряци.

— Ами войниците?

— Прекалено е опасно. Сержантът им, Микиел ван Тексел, държи всички в железен юмрук. Когато дойде моментът, ще ги заключим на най-долната палуба.

Йост стрелна с поглед Кристиан.

— Възможно ли е такава нещo? Една шепа хора сме срещу триста души.

Той кимна.

— Питай Ян. Тези маймуни, скачащи по възетата, са братовчеди на онези курви от пристанищата. Готови са да отрежат главата и на майка си за един сребърен гулден. Не е ли така? — рече той и хвърли поглед към боцмана, който кимна в потвърждение. — Когато онова педерастче излети зад борда след молитвите на проповедника, те ще направят всичко, което им нареди подтърговецът.

Рикерт и корабният полицай размениха погледи, без съмнение замислени за червясалото месо и безкрайните месеци в морето, каквото до този момент бе представлявал животът им; Крюгер си представяше бъдеще, нямащо нищо общо с мрачното му бюро в крепостта в Батавия, с грамади от писма за преписване; Йост се чудеше колко дълго дори един млад мъж като него можеше да оцелее сред отровните изпарения на Ява. Кристиан вече го бе предупредил.

И като гледаше присъстващия боцман, той си помисли, че грозен мъж с пълен джоб злато няма.

— Ако нямате кураж да свършите всичко това, значи не сте нищо повече от едни прислужнички или прислужници — каза Кристиан.

— Добре — рече Рикерт. — Да го направим.

Бутилката с джин отново пое от ръка на ръка. Зазвучаха клетви и закани.

Всичко беше готово.

Сега оставаше само да изчакат Секор да умре.

* * *

Корнелия се качи на палубата да глътне малко чист въздух. Здрачаваше се, корабът се бореше с вятъра, откъм носа пръскаше морска пяна, а тъмните облаци откъм кърмата бяха обагрени в мръсно

оранжево от лъчите на залязващото слънце. Пасторът стоеше до релинга със съпругата си; напомняше на хищна черна птица с размятащата се от вятъра наметка на гърба му.

Двамата забързаха към Корнелия, държейки се за релинга.

— Как е той, госпожо?

— Много е болен.

— Бръснарят твърди, че ще умре.

— Трябва да се молим за него.

Пасторът поклати глава, сякаш някой бе планирал болестта на комодора, само и само да му създаде лични неприятности.

— Имаме голяма нужда от него. Корабът се нуждае от твърда ръка.

— Сигурна съм, че комодорът няма да умре, ще се справи — каза Корнелия, но той сякаш не я чу. Може би вятърът бе отвял думите ѝ.

— Имах много сериозен повод за разговор с подтърговеца — рече пасторът. — Предупредих го, че когато стигнем Батавия, ще бъда изключително строг в докладите си за поведението, на което станах свидетел, откакто напуснахме залива Тейбъл.

— Имате предвид Сара ли?

— Тя е ваша прислужница! Не можете ли да разговаряте с нея?

— Вече не ме слуша.

— Развратничи с капитана и си развява полите пред екипажа и пасажерите. Шелингер има съпруга в Холандия, сигурно знаете.

Корнелия кимна.

— Такова безсрамие от страна на самите хора, които трябва да дават пример на останалите! Трябва да се моля на Господ за напътствия по този въпрос.

— Трябва да се надяваме, че подтърговецът ще вземе мерки в тази връзка.

— Аз не се надявам много за някаква помощ от страна на хеер Ван Сант — отвърна пасторът.

Те слязоха на долната палуба.

Пространството се изпълваше от скърцането на такелажата и стоновете на гредите. Плъховете се гонеха из трюма; мрачните сънища на моряците бяха изпълнени с преследващи се едни други демони; дете извика някъде в нощта сред скупчените очертания на заспали

човешки фигури върху оръдейната палуба. Дяволът в морето, християнското крайбрежие, стапящо се в мрака.

Корнелия се вкопчи в планшира, втренчена като хипнотизирана в огромните океански вълни. Земята беше някъде там, отвъд хоризонта.

— Идвай при нас по-скоро, преди да потънем окончателно в мрака.

ГЛАВА 22

На следващата сутрин Корнелия влезе в главната каюта в очакване да открие Амброаз мъртъв. Вместо това завари маистре Арентсон силно възбуден.

— Той е по-добре! — възкликна ликуващ бръснарят. — Треската е стихнала. Истинско чудо!

Корнелия се втурна покрай него и удивена откри Амброаз седнал в леглото с отворени очи. Тя наля чаша с вода и я поднесе до устните му. Болният дори съумя да се усмихне.

— Благодаря ви — изграчи той. — Вие сте същински ангел.

— Амброаз, бояхме се, че сме ви изгубили.

— Всеки път, когато се наканех да си тръгвам... гласът ви ме връщаше обратно.

Корнелия докосна челото му. Беше студено, за първи път от една седмица насам.

Амброаз се усмихна.

— Сънувах, че ме докосвате.

Тя го извини за тази забележка, защото сигурно още не се бе отърсил напълно от делириума. Надяваше се, че маистре Арентсон не е чул.

— Трябва да се подобрявате — каза Корнелия. — Всички се молим за оздравяването ви.

— Всички ли? — попита Амброаз.

Измина още една седмица, преди да закрепне толкова, че да става от леглото си. Треската толкова го бе изтощила, че Корнелия прекарваше цели дни в каютата му, докато състоянието му не се подобри. Тя или му четеше откъси от Библията, или прекарваха времето в незначителни разговори.

През това време другите бяха започнали да изпадат в паника.

Заговорниците се събраха отново на кърмата, където оглушителното скърцане на руля заглушаваше напълно гласовете им. Шкиперът присъстваше и той, беше довел със себе си Сара де Рюйтер,

всички бяха принудени да дишат миризмата на барут и джин, докато корабът се люшкеше напред-назад.

— Днес е станал от леглото — информира ги Кристиан.

Коник се хвана за главата.

— По дяволите! Не така го мислехме. Вие ни казахте, че вече едва ли не бил умрял!

— Дребното педерастче се оказа по-кораво, отколкото предполагаме.

— И сега какво ли ще ме сполети? — изскимтя Сара. — Госпожа Високопоставена ще поиска да ме нашибат с камшик.

— Никой няма да смее дори да те изгледа накриво, докато аз съм шкипер на това корито — заяви Шелингер и я придърпа в скута си. — Не е ли най-красивата жена на борда? — обърна се гордо той към другите, привличайки гладните им и завистливи погледи. — Не се притеснявай за тази кучка Норстрант. Обзалагам се, че да я чукаш, ще е все едно да си го пъхаш в снега. — И той я стисна за гърдата. — Повече няма да приемаш никакви заповеди от тази кучка, *soetecut*.

Тя му позволяваше да стиска гърдите ѝ, преструвайки се, че ѝ е приятно. Кристиан обаче беше наясно, че това е само игра. Сара дойде в каютата му да се види с него преди срещата. Лековете му не бяха свършили работа — или тя пък не бе спазила точно инструкциите му — и беше разбрала по гърдите си и липсата на кръвене, че бебето на шкипера вече растеше в утробата ѝ.

Кристиан се зачуди какво ли ще си помисли по този повод шкиперът, когато разбере.

Дали щеше да продължи да я нарича неговата *soetecut*?

* * *

Това беше първото му излизане на палубата от седмици насам. Изглеждаше крайно изтощен, а маистре казваше, че продължава да страда от разстройство. Все още нямаше и следа от останалите кораби на флотилията. Шкиперът твърдеше, че са ги изгубили по време на бурята, развихрила се няколко дни след отплаването им от залива Тейбъл. По думите му нямало за какво да се безпокоят.

— Ще се съберем с тях, след като стигнем високите географски ширини — рече той.

— На твоя отговорност — изръмжа Амброаз.

Амброаз повърна през борда, след това се върна на долната палуба, защото, според шкипера, не искаше екипажът или пасажерите да го видят колко е зле.

— Колко е хубаво да видим синьор Секор в добро настроение.

Шкиперът рязко се извърна. *Вече не е толкова дружелюбен*, помисли си Кристиан. Шелингер определено беше въздух под налягане. Въпреки всичките му смели дрънканици как щял да налее малко ум в главата на комодора, сега стоеше едва ли не мирно и с поведението си напомняше на девственица в публичен дом.

Май започваше да преосмисля плановете им.

— Чух го да казва, че дължи оздравяването си на госпожа Норстрант. Била повече от всеотдайна по време на болестта му.

— Какво искаш, подтърговецо?

— Осведомен съм за много неща, които стават в главната каюта. Чувам, че любовницата ти много скоро може да се озове завързана за главната мачта, за да си получи заработените няколко камшика от коменданта.

— И къде си го чул това?

— Госпожа Норстрант увещаваше синьор Секор да накаже прислужницата ѝ.

— Не и докато съм жив.

— Е, аз съм на твоя страна, но ми е много трудно да видя как можеш да го предотвратиш. И въпреки всичко ми се струва, че тук имаме проява на много голяма несправедливост. Особено ако онова, което говорят за него и флиртуването му с госпожа Норстрант, се окаже вярно.

— Тя му носеше супа и му четеше от Библията. Този мухльо не може да го вдигне даже и в публичен дом.

— Това е известно и на двама ни, но другите се възмуцават от непочтеното ѝ поведение.

— Какво предлагаш, подтърговецо?

— Мнението на хората е на твоя страна, шкипер. Помисли хубаво как да го използваш.

— Какво ме е грижа за хорското мнение? — изръмжа той, обърна се и напусна палубата.

Боцманът ги бе наблюдавал през цялото време. Той погледна Кристиан и повдигна рамене. Трудно беше да се повярва, че комодорът ще се върне от оня свят или че шкиперът ще се окаже такова нищожество под всичките му самохвалства и биенето в гърдите. Кристиан беше свикнал с мисълта, че Секор вече е умрял. Какво щяха да правят сега?

— Трябва да го притиснем — заяви Кристиан на боцмана.

— Само че как да го направим?

В съзнанието на Кристиан се оформи план, докато гледаше вълнението.

— Има начин, и то такъв, който да ви достави удоволствие, също както и да е благоприятен за нашата цел. Не ти ли се е приисквало понякога да опънеш госпожа Норстрант?

— Нищо друго не ми се е въртяло в главата, освен тая мисъл през всичките шест месеца на пътуването ни. Какво си намислил?

— Мислех си какво би могло да се случи, ако някой успее да я изненада приятно. Не мисля, че комодорът още се намира в положение да налага властта си. Можем да го принудим да действа прибързано, като по този начин настрои останалата част от екипажа срещу себе си.

— Така ли мислите?

— Ще имаш ли по-удобен случай през живота си?

Боцманът само поклати глава.

— Прекалено е опасно.

— Затова и си само боцман — отвърна той и го остави да размишлява над думите му. Нека копелето да си блъска главата с тая мисъл ден или два.

ГЛАВА 23

Гредите на кораба скърцаха в синхрон с вълнението. Плъхове сновяха в сенките, а свещта до леглото ѝ пращеше. Корнелия се пробуди в полуздрача и откри хлебарка да пълзи по възглавницата ѝ. Изпищя и я помете с ръката си. Опита се отново да заспи, но нервите ѝ бяха прекалено обтегнати.

Някой почука на вратата ѝ. Тя хвърли една наметка върху раменете си и отвори. Коридорът беше празен. Дочу нечии стъпки да се отдалечават бързо по стъпалата.

Извика, но не получи отговор.

Може би състоянието на комодора отново се бе влошило и някой е изпратил да я повикат.

Корнелия се запъти към стъпалата, още полусъннена. Внезапно нечия ръка запуши устата ѝ. Не можеше да диша и изпадна в паника да не загуби съзнание. Някой я сграбчи за косата и дръпна главата ѝ назад толкова рязко, че очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Тя отчаяно се опита да рита с крака, но някой друг я сграбчи за тях и я въвлякоха в каютата ѝ. Ръката, която я стискаше за гърлото, я душеше и Корнелия усети как съзнанието ѝ помътнова.

Колко бяха нападателите? Нямаше никаква представа. Един от тях духна свещта, докато друг разпра нощницата ѝ. Пръсти проникнаха вътре в нея и тя изпита силна болка.

Направо не можеше да повярва на случващото се с нея при толкова много заспали хора наоколо. Един от мъжете се хвърли отгоре ѝ и тежестта му я съкруши. Вонящият му дъх обля лицето ѝ. Ръката върху устата ѝ за миг охлаби натиска си и Корнелия издебна момента да я ухапе с всички сила.

Мъжът изрева и тя си пое дълбоко дъх да изкрещи за помощ, но в същия момент усети силен удар отстрани по главата си, който я събори в безсъзнание, преди да успее да издаде какъвто и да било звук.

След това те я удряха всеки път, когато се опитваше да се съпротивлява; докато свършат, Корнелия почти бе изгубила съзнание.

Един от нападателите напъха мръсен парцал в устата ѝ и тя за малко да повърне. Измазаха я цялата с някаква мръсотия, катран и изпражнения и след това изчезнаха.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че Корнелия едва успя да измъкне парцала от устата си. Извърна се настрани и повърна. Пъхна ръка между краката си и изстена от болка, пръстите ѝ се омазаха с кръв и секрети.

Никой не трябваше да я види в този ѝ вид.

Насили се да седне и в тъмнината заопипва за останките от нощницата си, но не успя да я открие. Накрая се предаде и се просна на пода. Остана така до сутринта — гола и цялата трепереща, прекалено слаба, за да изтрие мръсотията, с която я бяха нацапали, оставяйки я да изсъхне върху тялото ѝ, с отекло и подуто око и съкрушен дух. Вратата скърцаше в синхрон с люшкането на кораба, докато накрая една огромна вълна не се разби в корпуса; корабът рязко се наклони на десния борд и накрая вратата хлопна и се затвори.

* * *

Треската до такава степен бе изтощила Амброаз, че всеки опит да се концентрира му струваше огромни усилия. Седеше в голямото кресло в кабината си, с покрито от пот чело, и слушаше бърборенето на пастора. Нямах ли да си затвори устата този мъж? Единственото желание, което изпитваше в момента, беше да се просне в кревата и да заспи мъртвешки сън. Повдигаше му се от тази надута черна сврака.

— На борда на кораба се вихри нечувано и непристойно поведение — тъкмо произнасяше пасторът. — Старшият боцман и самият шкипер по най-скандален начин богохулстват и изричат клетви срещу нашия Създател, докато са на палубата. Призовавам ви да вземете мерки.

— Какво искате да направя?

— Нали знаете, че компанията е предвидила наказание за такова поведение?

Това действително беше така. Съгласно правилника на почтената компания, беше забранено който и да е мъж „да произнася на висок

глас или всуе името на Бога“. Но ако те решаха да прилагат буквата на закона всеки ден, това означаваше да не остане и един моряк на вахта.

— Искате да накажа шкипера с двайсет камшика?

— Това го изисква законът.

Законът.

На него му се струваше законосъобразно вземането на всяка благоразумна мярка на борда на кораб без съпровод, по средата на пътя — между познатия свят и една изолирана колония на осем месеца път от Холандия. Разбира се, Амброаз се боеше от Бога, но понякога изпитваше по-голям страх от такива глупаци манияци като този пастор.

— Ще помисля над думите ви.

И зачака пастора да си тръгне.

— Също така и корабът ви е останал без командване. Трябва да обръщате повече внимание на подчинените си.

— Какво имате предвид? — попита Амброаз. Зад очите му бе започнала да пулсира болка.

— Имам предвид подтърговеца, Кристиан ван Сант. Знаехте ли, че той е последовател на Торентиус?

Амброаз се втренчи в пастора; Торентиус ван дер Бек беше известен художник, който по стечение на обстоятелствата беше и лидер на група, наричаща себе си „духовни развратници“. Холандия по онова време цялата кипеше от слухове за оргии и други скандални прояви, като най-накрая Торентиус бе арестуван и подложен на мъчения. Преди да напуснат Амстердам, процесът срещу него беше най-обсъжданата тема.

Амброаз отказваше да повярва, че един подтърговец в почтената компания може да се окаже свързан с такива дяволски общества.

— Това са глупости.

— Знам го от сигурен източник.

— Кой точно?

— Подслушах Йост ван дер Линде да го споделя с един от своите приятели юнкери.

— Глупости.

— Той е неблагочестив.

— О, неблагочестив, така ли? Добре, ще заповядам да го спуснат по кила.

— О, това ми се вижда прекалено.

— Беше просто ирония. — Комодорът въздъхна. — Кое ви кара да отправяте това обвинение срещу Кристиан ван Сант?

— Той сумти презрително по време на неделните проповеди.

Амброаз щеше да се изсмее в лицето му, ако не беше толкова отслабнал.

— Благодаря ви, че ме уведомихте по тези настоятелни въпроси. Това ли е всичко?

— Има също така проблем и с прислужницата на госпожа Норстрант.

О, какво да направи, за да изхвърли този непоносим човек от каютата си?

— Запознат съм със случая. Ще имам грижата. Приятен ден, маистре Моленар.

— Ваша отговорност е, като президент на флотилията, да поддържате моралния порядък на кораба.

— Отново ви благодаря, че ми напомняте за моите задължения.

— Трябва да действате!

— Ще обмисля много сериозно всичко, което ми казахте. А сега, ако нямате нищо против, имам много важни въпроси за решаване.

Непоносимият задник не криеше желанието си да продължи, но размисли. Излезе от каютата му със зле прикрито недоволство. Амброаз изпрати с облекчение проклетото копеле. Трябваше да положи огромно усилие на волята, за да се сдържи да не го замери с мастилницата на излизане.

Комодорът се приближи до прозореца, разтвори го широко и се загледа в големите вълни на океана, маршируващи към африканското крайбрежие в далечината зад кораба. Небето беше надвиснало като оловна твърд, ужасяващо с безграничността си.

Лесно му беше на пастора да му чете лекции за служебните му задължения. Ако „Бешермер“ плаваше с тях от десния му борд, заедно със „Зандам“ и „Гронинген“, нямаше да има никакъв проблем да покаже на шкипера къде му е мястото. Настроението на кораба се бе променило, докато лежеше болен, а това нямаше нищо общо с псувните или богохулствата. Амброаз изпита страх.

По-голямата част от думите на пастора беше вярна, шкиперът наистина развратничеше със Сара де Рюйтер в галерията; но за зла

беда той все още беше най-добрият шкипер в цялата флотилия, а на тях им предстоеше дълъг път до пристанището на Батавия. В момента имаше далеч по-важни неща, за които го е грижа.

С Господ всичко беше наред; сега обаче те се намираха някъде доста далеч от голямата Южна суша и той се зачуди дали Всемогъщият имаше влияние в тази област.

* * *

Амброаз се качи на палубата на кърмата, макар че това изцеди всичките му сили; сякаш се бе изкатерил до върха на кулата във Вестеркерк.

— Къде е „Бешермер“? — изръмжа той на шкипера, който го дари с ленива усмивка.

— Казах ви вече, че скоро ще се натъкнем на него. Просто морето е много голямо, а корабът — много малък.

— Трябваше да сме се срещнали още преди доста дни — изсумтя Амброаз и за първи път се запита дали шкиперът не се е отървал целенасочено от съпровождащите кораби.

Шелингер се приведе над релинга, втренчен в хоризонта.

— Трябва да обсъдим един въпрос — каза Амброаз. — Отнася се до прислужницата на госпожа Норстрант.

— Какво по-точно?

— Вашето държане с нея е възмутило кораба.

— Един закон за мен и друг за останалите, така ли?

Амброаз не можеше да повярва на ушите си. Беше прекалено зашеметен, за да проговори.

— Обсъжда се по целия кораб — продължи шкиперът.

— Това е отвратителна клюка, в която няма дори и думичка истина.

— Мога да кажа същото за мен и Сара.

— Позволете ми да бъда максимално ясен. Оттук нататък ви забранявам да се срещате с тази жена, както и да се приближавате до нея. Ясен ли съм?

Двамата се изгледаха злобно един друг.

Амброаз се зачуди дали шкиперът щеше да се осмели да му се противопостави. И ако го стореше, тогава какво можеше да направи? Амброаз се извърна и се върна в каютата си. Ръцете му трепереха. Усети как командването на кораба постепенно се изплъзваше от ръцете му.

* * *

Промъкваха се един по един на кърмата, като шепнеха; на масата мъждукаше само една свещ, която хвърляше причудливи сенки върху покритите с катран дъбови стени.

Командирът още страдаше от последствията от треската; Корнелия Норстрант се бе заключила в каютата си и отказваше да се покаже навън. Напрежението на кораба бе достигнало взривоопасна точка.

— И какво ще правим сега? — попита дебелият полицай Коник.

— Ще чакаме — отговори Кристиан. — Да дойде удобният момент. Много скоро Секор ще бъде принуден да предприеме някакво действие срещу шкипера и тогава вече ще направим и ние своя ход.

— Аз предлагам да зарежем цялата работа — обади се Крюгер. — Това копеле трябваше вече да е умряло.

— Не знам как е възможно да забравим всичко това — обади се боцманът. — Вече имам готови хора да действат при тревога, както каза тук Кристиан. Мълвата е плъзнала твърде надалеч. Някои хора със сигурност ще си развържат езиците, когато стигнем до Батавия.

— Никой няма да се осмели да приказва — възрази полицаят. — Добре знаят какво ги чака, само да посмеят.

— Всичко ще мине както трябва — заяви Кристиан. — Имайте ми доверие.

Боцманът загриза юмрука си; Давид Крюгер изглеждаше сякаш всеки момент ще се разплаче; Йост бе посивял като мъртвец. Кристиан беше наясно, че той е единствената надежда за всички. Една-едничка непредпазливо изгървана дума беше достатъчна и всички те щяха да умрат, проклинайки майките си, че са ги родили.

ГЛАВА 24

Корнелия използва водата в каната до леглото, за да измие колкото може мръсотията от тялото си. Облече си нова нощница и легна, втречена в напречните греди над главата ѝ, като си говореше сама между отделните хълцания. Ако някой я зърнеше, можеше да се закълне, че си е изгубила ума.

Амброаз, на когото му липсваше компанията ѝ и притеснен дали Норстрант не лежи с пристъп на морска болест, изпрати прислужницата на пастора до каютата ѝ да ѝ занесе сушени сливи и вода, но тя дори не пожела да отвори вратата и я отпрати обратно. След това бе изпратил и маистре Арентсон, но Корнелия беше отказала да отвори и на него.

Трябваша ѝ два дни, за да събере кураж да отиде в голямата каюта и да говори с комодора. Цялото това утро го прекара, стържейки кожата си до почервяване; след това се напръска обилно с най-скъпите си парфюми. Най-накрая облече най-хубавата си рокля с бяла шапчица и дантелена яка, които да скрият белезите по шията ѝ, и почука на вратата му.

— Корнелия, какво се е случило с вас? — възкликна Амброаз, щом я видя.

Той извика главния си стюард Велтен и му нареди да донесе вино за Корнелия, за да се подкрепи, и след това я настани на голямото кресло, като зачака да чуе какво има да му каже. Тя обаче не можеше да произнесе и думичка.

— Бръснарят каза, че сте била болна.

Корнелия поклати глава.

Стюардът се върна и наля вино в една калаена чаша. Ръцете на Корнелия трепереха толкова силно, че не успя да вдигне чашата и разля по-голямата част от виното върху роклята си. Амброаз пое чашата от ръката ѝ и я постави на масата. Отпрати с поглед Велтен от стаята.

— Вие сте ранена — каза той. Лявото ѝ око още беше отекло, а и освен това съзнаваше, че белезите по шията ѝ са повече от очевидни.

— Насилиха ме — изрече Корнелия толкова тихо, че първоначално Амброаз не я чу. — Насилиха ме — повтори тя, този път с малко по-силен глас.

Той не каза нищо, само остана дълго време втренчен в нея с ужасен поглед.

— Кой? — успя да изтръгне най-после от себе си.

Корнелия поклати глава.

— Кога?

— Преди две нощи.

— Две нощи!

Тя кимна.

— Защо не дойдохте веднага при мен?

— Не можех да понеса... не можех да... — Тя повдигна безсилно рамене.

— Кой беше? Ще ги накарам да съжаляват, че са се родили!

— Не знам. Беше тъмно.

Амброаз седна, само за да се изправи миг по-късно.

— Това е отвратително! — рече накрая той.

За първи път след преживяното Корнелия беше на косъм да избухне в смях.

— Отвратително ли? — И това ли беше всичко? До този момент това бе нещо ужасно, зло и неопикуемо, нещо прекалено ужасно, което да се изрече на глас. А сега това изведнъж се бе оказало нещо отвратително.

— По кое време се случи?

— Не знам. Нямах луна.

— Какво сте правили навън по това време на нощта?

Въпросът му не бе отправен като форма на обвинение, но в този момент тя разбра, че ако разкажеше историята, то автоматично се превръщаше в такова. В очите на мъжете всяка изнасилена жена по някакъв начин носеше вина за случилото се.

— Някой почука на вратата ми; не видях кой беше. Излязох в коридора и тръгнах към стълбата. Предположих, че е маистре Арентсон, че отново ви е станало лошо.

Амброаз я загледа с внезапно побеляло лице.

— Шкиперът — рече накрая той.

Корнелия си беше помислила същото. И със сигурност по някакъв начин Сара бе замесена, като го е насърчила, а той дори и да не бе участвал пряко, със сигурност беше заповядал на хората си да се включат, при това с ентузиазъм.

Корнелия се зачуди какво ще предприеме Амброаз. Какво можеше да направи? Нищо не можеше да промени вече стореното. Внезапно изпита някаква огромна празнота и се замисли дали тя някога ще изчезне.

— Какво се случи? — попита Амброаз, но без видимо желание.

Корнелия му разказа, макар и да спести половината; как бяха съдрали дрехите ѝ и как я бяха изцапали с катран и човешки изпражнения, как я бяха оставили полузадушена с увитата около врата ѝ панделка за коса. Не му описа изнасилването, но предположи, че той можеше лесно да си го представи.

— И сте сигурна, че не разпознахте мъжете?

— Мога само да кажа, че се съпротивлявах с всички сили и ухапах единия по ръката. Не мога да кажа дали раната му не е зараснала.

— Разбирам.

Корнелия се зачуди какво ли си мисли. *Идвах при теб, когато беше болен. Как можеш да нямаш дори и една утешителна дума за мен?*

— Това е направо нечувано. Какво мога да кажа?

Амброаз можеше да каже много неща, но мълчанието му направо я съсипваше. Тя се изправи, сграбчвайки стола, за да не падне.

— Само ги открийте, хеер комодор. Само ги открийте.

— Оставете това на мен — отвърна ѝ той, но Корнелия вече беше напуснала каютата.

* * *

Долу на оръдейната палуба, вонята от тютюневия дим, лошия дъх и прокиснали тела беше ужасна. Хамаците бяха окачени толкова близо един до друг, че се блъскаха при всяко разклащане на кораба. Това беше едно затворено мрачно пространство, просмукано от вонята

на пот, изпълнено с хъркания и крясъци на мъже, играещи на зарове или дама. Микиел затвори очи и си представи, че е във фермата на родителите си в Енсхеде, седнал до дигата под лятното слънце и гледа бавното въртене на вятърните мелници. Мислеше си за простите удоволствия от пържени херинги от Северно море и хубава холандска бира.

Липсваше му миризмата на добрите млекодайни крави. В сравнение с войниците, те направо излъчваха благоухание.

— Чу ли какво се случило на онази Норстрант? — прошепна Вилем Грот. — Изнасилили я извън каютата ѝ. Казват, че петима мъже съдрали дрехите ѝ и всички ѝ се изредили.

Някои от войниците още не бяха чули новината. Такова нещо да се случи на борда на собствения флагмански кораб на комодора! Това беше по-лошо и от убийство.

— Тя си го просеше — обади се Абрахам, пуфкайки с лулата си.

— Какви ги дрънкаш? — възкликна Ван ден Берг.

— Не я ли виждаш как се носеше? Не е хубаво така да се дразнят мъжете.

— И какво ще прави сега комодорът? — любопитства Луистер.

— Знаех си, че тази кучка ще предизвика беда! — прошепна Вилем Грот. — Една жена няма право да бъде толкова красива на кораб като този; осем месеца в морето сме принудени да я гледаме всеки ден. Така ѝ се пада.

— Казват, че бил някой от нас — обади се Стенховер. — Боцманът рече, че някой споменал имена на комодора. И едно от тях било твоето, Фасулчо!

Фасулчо скочи като изстрелян от хамака си.

— Нямам нищо общо с тая работа!

— Цялата онази нощ снова насам-натам.

— Имах разстройство! Половината нощ изкарах в кенефа.

— Така казваш ти. Ама някой е дал на комодора твоето име — продължи Стенховер; това явно му доставяше удоволствие. — Настървил се е за кръв и не го интересува кого ще принесе в жертва.

Фасулчо беше на косъм да се разплаче.

— Но аз не съм направил нищо! Кой му е споменал името ми?

— Предавам ти само какво ми каза боцманът.

— Не го слушай — намеси се Микиел. — Не виждаш ли, че си ги измисля, за да те сплаши. А ти къде беше онази нощ, Стенховер? Когато камбаната удари шест, видях хамака ти да се люшка празен.

— Така ти се е сторило — отвърна Стенховер.

— Така ли?

Микиел се замисли. Той изобщо не вярваше на главния си ефрейтор. Той нямаше вече вяра абсолютно на никого на този кораб.

* * *

— Какво се е случило с ръката ти? — попита Амброаз боцмана.

Той бе увил дясната си ръка с някакво мръсно парче плат. Не смееше да погледне комодора в очите. Беше много вероятен извършител, с този грозен белег, изкривил дясното му око и крайчеца на устата му.

— Един фал ми я захвана, хеер комодор. И възето ме одра, това е всичко.

— Дай да видя.

Боцманът се опита да проточи максимално размотаването на мръсната превръзка, но беше напразно. Върху дланта ясно се виждаше рана във формата на полумесец, както и върху опакото на дланта му.

— Това съвсем не ми прилича на одрано от въже.

Боцманът изгледа умолително шкипера; едрият мъж прекрачи между двамата и огледа отблизо раната.

— Ожулване от въже. Всеки истински моряк ще го каже категорично. А и освен това, аз бях там, когато това се случи. Сега се връщай на работа, човече — каза той, и боцманът бързо изчезна.

Амброаз и шкиперът се втренчиха един в друг.

— Искам ви в каютата ми — заяви комодорът.

* * *

Шкиперът стоеше изправен със скръстени ръце — огромен мъжага, който оглеждаше с презрителен поглед килимите и отворената

върху масата до големия илюминатор библия. Амброаз седеше на голямото кресло и обмисляше възможно най-добрата стратегия.

— Сигурно сте чули какво отвратително деяние е претърпяла госпожа Норстрант?

Шкиперът опря ръце на бедрата си и се ухили.

— Мисля, че боцманът е един от извършителите.

— Ян е един от най-добрите ми хора.

Амброаз издържа погледа му.

— Длъжен съм да разбера кой е отговорен за това гнусно престъпление, на което е била подложена една невинна жена.

— Надявам се, че знаете какво правите — отвърна шкиперът. — На кораба се заформя мнението, че си търсите изкупителни жертви.

— На кораба ли?

— Сред моя екипаж.

— Те не представляват закона на този кораб. Аз съм неговият представител.

На лицето на шкипера бавно изплува усмивка.

— Да, хеер комодор.

— Това неопикуемо престъпление няма да остане ненаказано.

— Да, хеер комодор.

— Това е всичко — заяви Амброаз.

Той си пое дълбоко дъх, след като шкиперът излезе от каютата. Съзнателно бе пропуснал да спомене Сара де Рюйтер. Беше уверен, че тя по някакъв начин е замесена и ако това бе така, тогава повече от сигурно и самият шкипер се превръщаше в съучастник. Работата обаче беше там, че в момента отчаяно се нуждаеше от него, целият кораб се нуждаеше от него. Беше най-добре да отложи решението на проблема, докато не пристигнат в Батавия.

Прииска му се най-после да се бяха събрали с останалата част от флотилията. Щеше да е истински щастлив, когато успееш да зърнат Южната земя и когато разбере, че най-лошата част от пътешествието е останала зад гърба им.

ГЛАВА 25

Измина почти цяла седмица от изнасилването на госпожа Норстрант. Беше нечувано и немислимо мъже да извършат такова гнусно деяние и да останат ненаказани. Той обаче още не се бе добрал до истината по случая. Подложи на разпити целия екипаж, но на въпросите си получи само повдигания на рамене и мънкане: нито един мъж от вахтата онази нощ не заяви, че е чул или видял нещо необичайно, нито един член на екипажа не посмя да го погледне в очите.

За капак пасторът обвиняваше за случая самата Корнелия.

Кристиан беше човекът, който накрая му даде онова, което толкова търсеше. Той му побутна един къс хартия през бюрото, изписано със собствения му почерк.

— Това са хората, които търсите — каза Кристиан.

Амброаз прочете списъка; всички бяха известни личности подобно на боцмана. Липсваха имената на шкипера и Сара де Рюйтер.

— Как ги открихте?

— По пътя на собствените си умозаклучения. Всички са били на вахта онази нощ, но въпреки това никой от останалия екипаж не си спомня да ги е видял на палубата по времето на насилването.

— Тези мъже ми казаха, че тогава са били на рейките.

— Удобно извинение.

Амброаз поклати глава. Оковеше ли тези мъже, направо си просеше всеобщ бунт сред екипажа. Нямаше никакви доказателства срещу тях, а никой друг не бе обелил и зъб даже. Какво да прави?

— Благодаря ви, Кристиан.

Той се надигна да си тръгне.

— Как е госпожата? — попита го Ван Сант.

— Раните ѝ вече са почти зараснали. Боя се обаче, че се нуждае от много време, за да си възвърне духа.

— Виновните за злодеянието трябва да бъдат намерени и наказани.

— Разбира се.

— А вие, хеер комодор? Вече сте доста по-добре, нали?

— Да, доста по-добре съм, благодаря ви, Кристиан. — Това обаче не беше съвсем вярно. Макар и най-лошото от треската да бе отминало, пак имаше дни, когато го тресеше и се обливаше в пот. В действителност се чувстваше прекалено зле, за да се справи с тази криза. Но нямаше начин.

Беше длъжен да го направи.

* * *

Давид Крюгер вдигна глава от бюрото си, щом Кристиан влезе в залата за съвещания, и очите им се срещнаха. Двамата си размениха съзаклятнически погледи.

— Има ли намерение да прави нещо? — попита шепнешком Крюгер.

Кристиан поклати глава. Не го проумяваше. Как е възможно това копеле да отлага толкова дълго? Дали наистина бе само страхливец, или напротив, беше много по-хитър, отколкото изглеждаше? С всеки изминал ден вероятността метежът да избухне се смаляваше.

Дали по някакъв начин не бе отгатнал какво планираха да правят?

Какво още можеше да стори, за да го принуди да действа?

ГЛАВА 26

Кристиан усети впитите в тях очи на войниците, докато прекосяваха най-долната палуба. Отидоха до разположения в предната част на кораба склад, където хеер комодорът държеше раклите с тайната стока, за която почтената компания държеше да остане в тайна. Вътре беше тъмно като в задник на вещица. Комендантът намери люка върху палубата и отвори катинара с един от ключовете си. После отвори люка.

Вътре прикован лежеше боцманът, който примигна под светлината; цялото му тяло бе потънало в мръсотия, с открити рани по китките и краката, където веригите бяха протрили кожата му. Моряците наричаха това място ада, защото човек нито можеше да легне, нито да седне; всеки прикован бе принуден да се сгърчи сред собствените си изпражнения и повръщано, докато накрая умиловичи комодора да го освободи.

— А сега изчезвай! — обърна се шкиперът към коменданта.

— Ами комодорът...

— Просто изчезвай, човече!

Кристиан му кимна, потвърждавайки заповедта. Комендантът се поколеба, после вдигна рамене и излезе.

— Ще съм наблизко — каза той и се върна на най-долната палуба.

Боцманът се разплака като дете. Шкиперът се отдръпна назад при връхлетялата го воня. Боцманът вече бе изкарал тук пет дни и според шкипера едва ли щеше да оцелее до Ява.

— Измъкни ме оттук. Моля те, шкипер. Моля те.

Раната на ръката му не бе оздравяла... вместо това дланта му се бе подула и станала лилава, подобно на ухапано от куче.

— Страшно тъпо копеле си, Ян. Как си могъл да й позволиш да те ухапе!

— Моля те...

— Престани да хленчиш! Стегни се, човече!

— Хеер подтърговец, моля ви, измъкнете ме оттук, или ще им кажа, че вие ме накарахте да го направя.

Шкиперът го стрелна с поглед.

— Ти също, шкипер.

— Не знаех нищо за тази работа. По дяволите, да не си посмял да намесваш името ми в тази история.

— Трябва да ми помогнеш, шкипер!

— Ще направя каквото мога — изсъска му той в отговор. — Само си дръж устата затворена.

После Шелингер се дръпна настрана. Комендантът ги чакаше и след това се върна и тръшна люка така, все едно зазиждаше гнездо с демони. Всички чуха как боцманът отново се разрева. Шкиперът не можеше да скрие отвращението си.

— Когато бях кормчия, видях как държаха един мъж в ада цял месец; когато го изкараха, копелето ревеше като идиот и никога повече не успя да се изправи — измърмори той.

— Може би ако пукне там, ще е най-добре за всички ни. Някои души са просто обречени на ада, както казва пасторът.

— Човек не може да издържи на мъченията. По-добре ще е да полудее, преди да стигнем Батавия. Дори и това мъчение ще изглежда като рай с покорни девственици, в сравнение с онова, което го очаква във форта.

— Мислиш, че ще издаде имената ни на комодора ли?

— Нищо няма да издаде — отвърна шкиперът.

Вече на палубата, Кристиан си пое дълбоко дъх да прочисти ума си, да прогони вонята от ноздрите си. Нещата не вървяха според плана му. Налагаше му се да измисли нещо друго, преди той самият да свърши долу като боцмана.

* * *

Треската отново го връхлетя; думите в неговия дневник сякаш се размътиха пред очите му. Амброаз примигна няколко пъти в опит да фокусира зрението си. В такова състояние не беше способен дори да мисли. Зацарувалото на борда на кораба мълчание беше започнало да го изнервя и сега само една мисъл го владееше — час по-скоро да се

добере до спасителния бряг при добрите холандци. На борда си носеше цяло съкровище сребърни долари и германски талери, а властта му над екипажа започваше да се пропуква.

Те определено не одобряваха, че окова боцмана им. Но той нямаше избор, трябваше да направи нещо.

В този момент на вратата се почука. Беше Кристиан, един ярък лъч в тази мрачна нощ.

— Пак ли ви връхлетя треската, хеер комодор?

— Нищо ми няма.

— Много сте блед.

— Седнете, Кристиан.

Навремето възприемаше подтърговеца за някакво конте, без необходимия кураж за работата. Очевидно бе сгрешил в преценката си за него. Моралната помощ, която му оказваше през последните няколко ужасни седмици, беше неопенима. Ако имаше някакъв недостатък, то беше, че е прекалено импулсивен. Ако той заемаше мястото му, сигурно щеше да окове половината екипаж и бунтът би бил неизбежен.

Вината на боцмана беше неоспорима. Каквото и да дрънкаше шкиперът, раната на ръката бе причинена от човешка челюст. А и освен това той бе дежурил на вахта през нощта на насилието срещу Корнелия. Как беше възможно да не е видял нищо?

А къде е била Сара, прислужницата, когато е станало това мерзко деяние? Не изпитваше и капчица съмнение, че през това време е развратничела с шкипера в каютата му. Самият шкипер беше най-малкото виновен, че е изоставил служебните си задължения. За което щеше да отговаря пред губернатора Коен в Батавия.

Но всеки опит да го осъди и накаже на борда на кораба би представлявало чисто самоубийство. Нищо чудно останалите членове на екипажа да изригнаха в необмислени действия. Един от кормчиите, Мезекер, беше роднина с шкипера по линия на съпругата му; самият шкипер също така беше голям приятел с Коник, мичмана на оръдията.

А и всеобщото настроение на кораба се бе променило, докато беше лежал между живота и смъртта; в момента той се нуждаеше много повече от уменията и способностите на шкипера, отколкото шкиперът от неговите.

Наближаваше денят, в който щяха да зърнат очертанията на Южната земя и да завият на север към Ява; после две седмици попътен

вятър щяха да ги закарат под стените на форта. И когато този щастлив ден дойдеше, Амброаз щеше да остави съдбата на шкипера, както и на Сара де Рюйтер, в ръцете на съдиите в Батавия.

Той побутна настрани дневника си и върна перодръжката на стойката ѝ.

— Искам да разговаряте с шкипера от мое име, Кристиан. Напомнете му тази нощ отново да постави моряци наблюдатели на марсовата площадка на главната мачта съгласно разпоредбата на генерал-губернатора относно скалите Хутман.

— Шкиперът казва, че ни делят още цели шестстотин мили от Южната земя.

— Няма да е зле да му го припомните.

Кристиан се приведе към него, сякаш стените можеха да ги подслушват:

— Според мен трябва да го оковем и него при боцмана. Не можем да оставим нещата така, хеер Секор. Бедната жена. Какво ли е претърпяла!

— Никой не изпитва по-голяма загриженост за страданията ѝ от мен, Кристиан.

— Тогава защо се колебаем?

— С вас вече разговаряхме по този въпрос и знаете мнението ми.

— Бог и законът са на наша страна в този случай!

— Дори и Господ не може да ни помогне толкова, колкото „Бешермер“, но в момента ескортът ни може да се намира навсякъде от тук до Индия.

— Добре, както разпоредите, хеер комодор. Искам само да ви уверя, че каквото и решение да вземете, ще имате пълната ми подкрепа. Извършено е отвратително, ужасно престъпление.

— Така е. Но дори и шкиперът да е виновен, в тази част на океана не можем без неговите знания и опит.

Амброаз докосна челото си; потта полепна по дланта му. Въпреки това трепереше от студ, сякаш току-що го бяха измъкнали от някой канал посред зима.

— Синьор Секор?

— Мисля, че трябва да си легна, хеер подтърговец. Не забравяйте какво ви казах. Моля ви да поговорите с шкипера.

— Да изпратя ли човек да доведе бръснаря?

— Той само ще забърка някоя от гадните си отвари и ще се опита отново да ми пусне кръв. Почивката е най-добрият лек. Ще си лягам. Надявам се утре сутринта да съм по-добре.

— Така е. Всички го желаем от сърце.

Кристиан излезе; Амброаз си легна, треперейки от студ, и се затрупа с одеяла. Нямаше я Корнелия да се грижи за него. Почти не бяха разговаряли след ужасното престъпление; носеха ѝ храната в каютата и рядко се показваше на палубата.

Толкова му липсваше, че дори не можеше да го опише с думи.

Аз съм бъдещ член на съвета на Индиите, помисли си той, президент на флотилията, със славно бъдеще и славно минало. Всички ми завиждат, а аз лежа тук болен, изплашен и влюбен в жена, която не мога да имам. Бог наистина разполагаше с всякакви начини да тормози всеки човек. Той не се нуждаеше от бедност или болка, когато слабостите на мъжките сърца вършеха неговата работа.

* * *

Микиел ван Тексел жадуваше да се измъкне от тази воняща кочина. Обикновеният живот изглеждаше като разкоша на някой могол; да гледа как слънцето изгрива всяка сутрин и залязва вечер; да диша чист въздух; да има възможност да изминава двайсет крачки, без да се изгърбва, без да се препъва във въжета или някоя бъчва с бисквити.

И да пие чиста вода до насита! А не тази зелена гадост, разпенена в бъчвите, за която трябваше да си запушваш носа, докато я пиеш. Храната беше също толкова отвратителна, с прогнило и червясало осолено месо, бисквитите се бяха превърнали в развъдници на житоядци и всички страдаха от циреи и краста.

Зани Босман имаше скорбут, дъхът му вонеше като прясно разкрит гроб, беше загубил почти всичките си зъби, а венците му бяха възпалени и кървяха. Микиел му носеше от собствената си дажба вода в едно канче и го поднасяше до устните му, опитвайки се да го накара да я изпие. При това състояние нямаше да оцелее до Индиите.

Някъде откъм оръдейната палуба отгоре се разнесоха мелодичните звуци на гайда. Съвсем подходяща като погребална песен

за Зани. Нямахме смисъл човек да пролива сълзи, всеки с късмета си; когато си станал войник, това означаваше, че си длъжен да живееш и умираш като мъж. Как щеше да завърши животът ти, не го определяш ти.

Водата се разля по брадичката на Зани. Бедното копеле. Бяха воювали заедно във Фландрия, от пет години бяха братя по оръжие. Бяха преживели какво ли не, но явно часът му бе настъпил, съдейки по вида му.

Казвах, че всеки миг ще зърнат червените крайбрежия на голямата Южна земя, а оттам вече ги делели само две седмици по пътен вятър до Батавия. Дори и две седмици обаче за Зани бяха прекалено дълъг срок.

Микиел си легна обратно в хамака; опита се да заспи, обзет от мечти за палмови дървета, екзотични дворци, покорни жени и заплата от компанията, която да му позволи отново да се прибере в Холандия.

ГЛАВА 27

Аленият холандски лъв пореше вълните, килватерът блестеше като фосфоресциращ. Шкиперът сновеше по палубата в наметалото си и високите моряшки ботуши, привеждаше се над релинга и плюеше в морето. Украшената със спираловидни орнаменти кърма блестеше под лунните лъчи; жълтият блясък от илюминаторите на главната каюта се отразяваше в килватера. Някъде там, долу, онзи дребен сводник Секор се гушеше в койката си и стенеше като някаква пикла.

Голямата Южна земя лежеше отвъд хоризонта, а след нея и Индиите — само на две седмици попътен вятър. Появата на суша вещаеше беда за всички тях; тази кучка си го търсеше, но опитай се да обясниш това на генерал-губернатора Коен. Бедният Ян го беше загазил. Тъпо копеле, как се бе оставил подтърговецът да го оплете в дребните си играчки.

Ами аз? Какво да правя?

Комендантът удари главната мачта с церемониалния си жезъл, известявайки за смяна на вахтата. — Всичко е наред!

Засега всичко беше наред; но това нямаше да продължи дълго.

Той вдигна далекогледа към окото си и огледа хоризонта. Онова там дали не беше прибой? Извика моряка наблюдател, настанен отпред на бушприта. Питер Робен, чийто силует изпъкваше на фона на нощните звезди, извика в отговор, че това е само отражение на луната във водата.

Тези дължини бяха опасни, простиращи се до двайсет и осмия градус, но картите му показваха, че все още се намират на шестстотин мили западно от голямата Южна земя и напредват по курс север — изток преди вятъра. Нямаше за какво да се тревожат.

Комодорът му бе изпратил съобщение по подтърговеца да постави моряци наблюдатели в коша на главната мачта!

Това надутото дребно копеле си въобразяваше, че е шкипер. Е, той щеше да постави на мачтата наблюдатели, когато сметеше, че му е дошло времето.

... Какво беше това?

Стори му се, че долови някакъв звук като далечна гръмотевица.

Повдигна отново бинокъла пред окото си. Сигурно беше вятърът във вантите.

Усети как гърбът му настръхва. Звукът отново се разнесе, гръмотевица сред ясното нощно небе, а те плаваха с издути платна.

Господи, това не можеше да е вярно.

Човече, това не е отражение на луната.

Видя го точно навреме и сграбчи с всички сили релинга на кърмата, подготвяйки се за удара. Разнесе се ужасяващият звук от стържене на гредите и си представи как болтовете на руля изхвърчат от гнездата си, докато големият кораб изскача от водата с писък, наподобяващ ранено животно. Разнесе се писък; моряк от екипажа се откъсна от вантите и рухна върху палубата, главата му се превърна на каша.

Нещо разтресе целия кораб, носът се издигна от вълните и в следващия миг „Утрехт“ се люшна наляво сред взрив от пяна.

* * *

Амброаз беше разтърсен в койката си, изтръгнат немилостиво от съня. Той задрапа напосоки за някаква опора, докато се търкаляше по пода на каютата си, и после замря по гръб, притиснат във фалшборда и зашеметен. Дочу как килът стърже в подводния риф, после настъпи внезапна и ужасна тишина; корабът се наклони настрана; Амброаз си помисли, че всеки момент ще се преобърне.

Пътниците надаваха писъци върху оръдейните палуби. „Утрехт“ се люшна, когато първата огромна вълна се стовари върху предната му част.

Амброаз се изправи с усилие; по лицето си усещаше да се стича кръв в резултат на удара на главата му в неговото писалище. Успя да сграбчи фалшборда и с усилие се измъкна от каютата, поемайки нагоре по стъпалата, както си беше по нощница.

„Утрехт“ се бореше да се възстанови от крена. Поредна огромна вълна се стовари върху корпуса и заля безмилостно палубите. Вантите плющяха ненужни от рейките. Разнесе се ново ужасяващо стържене,

когато нова гигантска вълна завлече още по-навътре в рифа кила на „Утрехт“.

Амброаз завари шкипера под големия фенер, сгърчен под наметалото си, впил побелели пръсти в релинга. Крещеше заповеди, докато през това време моряците се изсипваха от люковете в помощ на нощната вахта, катерейки се като маймуни по такелажа.

— Какво сте направили?

— Пясъчна плитчина. — Как беше възможно да е толкова спокоен. Сякаш тази катастрофа представляваше дребна неприятност, за която не носеше никаква отговорност.

— Пясъчна плитчина ли?

Грохотът на вълните около тях се сливаше с писъците в мрака; втората вълна върху палубата се състоеше вече от пасажери, а моряците ги псуваха и ругаеха, изблъсквайки ги от пътя си.

— Как е възможно да е пясъчна плитчина? По вашите сметки ние сме на шестстотин мили от Южната земя!

— Някакъв неизвестен риф. Закачили сме опашката му. — Той избута Амброаз настрани и отново закрещя заповеди, после се извърна към най-близкия моряк. — Само екипажът да остане на палубата! Върнете долу всичкия тоя добитък!

Амброаз го сграбчи за рамото и го извърна към себе си.

— Предупреждавах ви за това! Не поставихте ли моряк наблюдател, както ви казах?

Корабът отново се люшна, ударен странично от поредна огромна вълна. Амброаз залитна настрани.

— Какво съветвате сега?

— Ще измъкна кораба. Не за първи път се сблъскам с такава плитчина.

— Ако бяхте изпълнили разпореждането ми, това изобщо нямаше да се случи!

Шкиперът се дръпна настрани. Да, не беше много удачно да стои на това място по нощница и да спори. Той забърза към долната палуба. Надяваше се Шелингер да е прав и това да се окаже наистина пясъчна плитчина.

Господ да им е на помощ, ако грешеше.

* * *

За първи път от няколко дни насам тя излезе на палубата.

Откакто... онова... се случи, тя се бе заключила в каютата си, прекалено засрамена да погледне когото и да било в очите. Сега си беше облякла най-хубавата рокля; ако ѝ беше писано да умира, поне да умре с достойнство.

Не беше никак лесно да се задържи изправена; корабът отново се бе наклонил към подветрената страна. Долу на главната палуба гъмжилото беше толкова силно, че натискът буквално задушаваше притиснатите към релинга на десния борд. Беше наясно, че са заседнали в пясъчна плитчина. Ситни пръски вода прелитаха в сиянието на лампите на кърмата, а корабът издаваше стон при удара на всяка вълна.

Двама моряци отвързаха лодката, но внезапен силен порив на вятъра повдигна дребния съд и го прехвърли през борда, сякаш беше къс хартия. Някакъв мъж изпищя и се преобърна през борда. Шкиперът крещеше заповеди от палубата на кърмата, докато моряците се мъчеха да извлекат лодката. Но тя изчезна.

След това спуснаха малката корабна лодка, в която се намъкнаха шкиперът и няколко моряци. Пасторът се опита да се шумугне след тях. Един от моряците обаче грубо го изблъска настрани.

Ама те наистина ли ни зарязват, попита се тя.

Би трябвало да се притеснявам повече, че всеки миг ще умра.

Но не го правя.

* * *

Амброаз разбра, че това са скалите Хутман.

Бяха ги предупредили, преди да отплават от Амстердам; получи директива от Батавия от самия Ян Питерсен Коен за наличието на риф на дващест и осем и три десети градуса южно от Южната земя, да не се приближават на повече от сто мили, преди да обърнат на север към Ява. А шкиперът го бе пропуснал покрай ушите си... Това арогантно прогизнало от джин копеле ги бе натресло точно върху скалите. Той

разчиташе на това, че е определил местоположението на кораба без астрономически наблюдения, и бе сгрешил.

Шкиперът бе измерил с лот водната дълбочина. Той се изкачи по трапа и си проби път през гъмжащата палуба обратно до кърмата, следван от лоцмана.

— Седем клафтера на един изстрел с мускет зад кърмата, плитчини пред носа. Какво ти казах? Това е пясъчна плитчина, неизвестна до този момент. Ще хвърля помощна котва откъм кърмата и ще можем да се издърпаме с помощта на шпила. Ако сега е отлив, ще стане лесно с идването на приливната вълна.

— Вие ни забихте върху скалите Хутман!

— Това не са скалите Хутман! Какво знаете вие за морето?

Луната се бе скрила зад хоризонта. От главната палуба се разнесоха гласовете на майките, които крещяха имената на децата си, докато пасторът даваше знак на семейството си и благочестивите християни да запеят химн. Корабът отново се разтърси целият.

— Трябва да изхвърлим зад борда оръдията — каза шкиперът.

— Какво? Искате да изхвърлим оръдията си?

— За компанията е по-добре да загуби оръдията, отколкото кораба.

— Но вие казахте, че това е само пясъчна плитчина!

— Няма как да я вдигна с тези толкова тежки оръдия. Наредете да доведат боцмана.

— Той ще остане окован до пристигането ни в Батавия.

— Искате ли да спася този кораб, хеер комодор? Тогава ми докарайте боцмана! Той е един от най-опитните мъже, с които разполагам.

Амброаз се поколеба.

— Трябва ми боцманът!

Амброаз повика коменданта и му даде разпореждането. Той се втурна от кварталдека, за да проследи изпълнението на заповедта.

Къде беше Кристиан? Толкова много се нуждаеше от хладния му разсъдък в този момент.

* * *

На оръдейната палуба царуваше пълен хаос. Мракът беше пълен и всички пищяха, блъскайки се едни други в паническите си опити да издрапат по стъпалата до палубата горе. Микиел видя как моряците грубо избутват пасажерите, след което издърпваха бронзовите тела от фундаментите им и ги изблъскаха през портовете в морето. Мичманът беше при оръдията. Коник държеше лампа и им крещеше да работят по-бързо. По лицето му струяха сълзи. По негова заповед хората му лъскаха оръдията всеки ден, откакто бяха напуснали Амстердам, докато накрая придобиха ослепителен блясък. Алената боя беше съвсем прясна върху дулата.

Всички щяха да се удавят и въпреки това той бе намерил време да плаче за оръдията си.

Микиел беше изненадан от собственото си спокойствие. Многократно бе гледал смъртта в очите с ясното съзнание, че един ден тя ще го прибере. Когато си войник, смъртта е само на един ден разстояние от теб. Той слезе на най-долната палуба да си прибере лулата и тютюна и след това се върна до стълбата, за да се присъедини към хората си на палубата.

Поредната вълна морска пяна го измокри до кости, докато излизаше от люка.

Вдигна глава. Гледката беше зашеметяваща. Пасажерите се бяха скупчили покрай десния борд поради накланянето на кораба, а моряците се биеха с тях в опит да ги върнат обратно на долната палуба, но никой не искаше да се махне. Шкиперът се дереше от палубата на кърмата да крещи заповеди, ала никой не го слушаше.

— Какво правите тук? — изрева комендантът.

— Подготвям се да умра, като всички останали.

— Вземете няколко войници и ме последвайте! Трябва да извадим раклите със среброто от трюма. Ще използваме капитана.

Микиел сграбчи Герит Вестервелд и Ричард Мерил и го последва надолу по стълбата. Корабът се люшкеше с всяка вълна, накланяйки се толкова силно върху бимса си, че те не можеха да стоят изправени. Гредите пращяха така, сякаш всеки момент щяха да се скършат.

Дребното лайно Стротман и един от мерачите, Шенк, вече ги бяха изпреварили, разбивайки бъчвите с вино. С изненада установи, че един от собствените му войници, французинът Жан Монфор, е с тях.

Каква изненада. Типично за един любител на чесъна, за тях отговорът на всяка криза се намираше на дъното на гарафата.

— Какво правите? — изрева им комендантът.

— Подготвяме се да умрем!

— Помогнете ни да измъкнем раклите със среброто на палубата!

Шенк си смъкна бричовете и показа на коменданта голия си задник. Микиел изпита силно желание да имаше подръка дръжка на копие.

— Няма измъкване оттук — изрече Монфор. — Отпиши ни.

— Заповядвам ви да преместите раклите със среброто!

— Разкарай се.

Комендантът се изплю и продължи. Нямаше време да се разправя с него, жабарите открай време не признаваха никакви закони. *Това е проблемът с наемниците, помисли си Микиел. Можеш да ги засипеш със сребро, но свашиш ли си веднъж ботуша от врата им, и веднага ти забиват ножа в гърба.*

Бог да пази всички ни.

* * *

Вятърът се усилваше откъм югозапад, носейки със себе си дъждовни облаци.

Амброаз свика на кварталдека корабния съвет: шкиперът, тримата кормчии, заедно с боцмана с подивелите очи и превита фигура; китките му бяха целите в язви от оковите. Каква им беше ползата от него в този момент?

— Къде е Кристиан? — изкрещя Амброаз.

— Кой го знае? — повдигна рамене шкиперът. — Сигурно се е заврял някъде. — Той се изплю на палубата. — Дяволът се грижи за любимците си.

Бяха успели да замерят дълбочината няколко пъти на носа и на кърмата. Отливът напредваше и измъкването им с помощта на шпила и котвената верига от рифа нямаше да е толкова лесно, колкото си го мислеше шкиперът. Дори и изхвърлянето на толкова ценните оръдия не бе им помогнало. На борда държаха трийсет и осем тона камъни

като баласт, предназначени за фасадата на канала към морето на крепостта в Батавия.

В сравнение с тях оръдията бяха с нищожно малко тегло.

Кренът на кораба към десния борд се бе усилил още повече и морето се пенеше около тях, като всяка вълна го подмяташе и заплашваше да забие мачтата през кила, подобно на гвоздей през дърво.

— Трябва да отсечем главната мачта — каза шкиперът.

— Но как ще се доберем до Батавия, ако я отсечеш?

— Това е моя грижа, не твоя.

— Твоята грижа беше да ни закараш безопасно в Индиите, а виж по какъв жалък начин се провали в това! Ще те държа отговорен за тази катастрофа пред компанията!

— Прави каквото си искаш. Ако не разтоварим обаче някакъв товар от кораба, можеш да изпратиш оплакванията си на рибите!

Главният кормчия, Арие Баренц кимна.

— Нямаме друг избор, ако искаме да измъкнем кораба оттук.

Отсичането на главната мачта представляваше толкова драстична мярка, че шкиперът беше длъжен да направи първия удар с брадвата собственооръчно — такъв беше правилникът в почтената компания. Колективен стон се изтръгна от пасажерите, дори простенаха и някои от моряците, когато го видяха да се появява на главната палуба с брадва в ръка. В този миг проумяха колко ужасна е ситуацията им.

* * *

След първия удар моряците поеха нещата в свои ръце и от всички страни около мачтата засвистяха брадви. Амброаз нямаше сили да понесе гледката. Вместо това извърна изпепеляващия си поглед върху шкипера. *Трябваше да те отстраня още на нос Добра надежда, когато имах тази възможност, прокле се той. Твоята арогантност най-после надхвърли ползата от знанията ти и уменията ти като шкипер.*

Той притвори очи и се опита да се моли, но никакви думи не му идваха наум; цялото му съзнание беше изпълнено с трясъка на брадвите, заглушаващи дори силния вятър.

Накрая се разнесе страшен пукот като гръм от оръдие и огромната мачта изпраця и бавно започна да се накланя. Точно в този момент върху кораба се стовари поредната огромна вълна. Мачтата се люшна напред и се оплете в платната и такелажа на предната мачта. Някакъв мъж изпищя; мачтата го бе приковала върху фалшборда; а на друг едно мокро и свистящо въже отнесе пръстите му.

Мачтата заседна напречно на палубата, оплетена в купища въжета и платно. Вместо да облекчи кораба, тя го принуди да се наклони още повече срещу вятъра. Строшена секция на стенгата се заби като атакуващ овен в левия борд.

Шкиперът и кормчиите изреваха дрезгаво, но екипажът не можа да я измести и поредна огромна вълна се стовари върху палубите, отвличайки още мъже през борда.

Боже Господи!

— Можеш ли въобще да свършиш нещо свястно? — изкрещя Амброаз.

— Върви по дяволите! — изрева му шкиперът в отговор, но крясъкът му потъна във вятъра.

* * *

Корнелия се бе сгърчила на палубата, цялата прогизнала и трепереща, в опит да се подготви. След тази безкрайно дълга нощ и часовете на невъобразими изпитания, сиянието на изгрева най-после се показваше над хоризонта. В първия момент тя си помисли, че онова неясно петно, което зърна на хоризонта, е океанска вълна. Но със светлината на утрото прегърбените силуети се очертаха по-ясно.

— Земя! — изкрещя тя.

На кораба мигом всичко стихна, всички се обърнаха, втренчени в хоризонта.

— Слава на Бога! — изкрещя пасторът и викът му бе поет и от други гърла.

Бог бе чул молитвите им. Добрият им калвинистки бог им се бе притекъл на помощ.

ГЛАВА 28

Скалите Хутман

Висок остров започна да се надига над сивия хоризонт, прекалено далеч обаче, за да им бъде от помощ. Наблизо имаше оголени коралови рифове и Амброаз изпрати шкипера да ги огледа с малката корабна лодка. След като се върна, шкиперът го увери, че оголените части няма да бъдат закрити от приливната вълна. Амброаз реши да изпрати пасажерите там, заедно с парите и съкровищата, докато останалите се борят за спасяването на кораба.

Той си проби път през гъмжилото от хора, заседнали на главната палуба; те пицяха и го дърпаха, умолявайки го да ги спаси. Какво трябваше да направи? Не той беше натресъл кораба на този проклет риф.

Слезе на долната палуба и удивен дочу да пеят в трюма. Неколцина мъже бяха разбили една от бъчвите с бренди и се люшкаха из помещението пияни. Един от тях, Монфор, удряше с тесла една от раклите с пари.

— Махай се оттам! — изрева Амброаз.

— *Cul de vache!*

Амброаз направо не можеше да повярва на ушите си. Той изтръгна брадвата от ръката на моряка и го събори на пода.

— Ще заповядам да те нашибат с камшик! — изкрещя Амброаз в лицето му. Отиде в предната част, за да вземе дървеното сандъче, което бе скрил в собствените си ракли, после се върна на оръдейната палуба. Заповяда на един от дърводелците да поправи разбитата ракла с пари в трюма.

Тук зрееше бунт. Оттук до анархията оставаше само една стъпка.

* * *

Шкиперът заповяда жените и децата да се качат първи в спасителните лодки, но никой не го слушаше. Всеки гледаше само себе си. Моряците разтоварваха варели с бисквити и вода в малката корабна лодка и в същото време отблъскваха с юмруци ужасените пасажери, които искаха да ги последват. Корабната лодка се удряше в корпуса на кораба с всяка огромна вълна, а през това време тълпата с всички сили я щурмуваше.

Корнелия усети как обезумелите хора я повличаха със себе си. Някой замахна да ѝ издере очите, а лакътят на друг се вряза в тялото ѝ и тя за малко да падне. Моряците с всички сили се мъчеха да ги отблъснат. Всички проклетия на шкипера се оказваха напълно безсилни.

Пасторът беше един от първите, успели да стъпят в лодката. Гледаше така, сякаш Господ бе решил да го пази.

Че как иначе, нали той самият бе оказал на Господ огромна помощ.

Боцманът и шкиперът крещяха един на друг в опит да намерят решение. Корнелия се сгуши в една от сенките, защото не искаше да я видят. Амброаз бе споменал, че боцманът е бил сред мъжете, които я насилиха.

— Какво ще правим? — изкрещя боцманът. — Нямам никакво намерение да клеча в някакъв риф, за да умра от жажда сред тези отрепки.

Шкиперът сякаш се гърчеше в агония от невъзможността да вземе решение, въпреки цялата му арогантност до този момент. Той не отговори.

— Трябва да хванем лодката — каза боцманът. — Проклятие, гледай го тоя добитък! Хайде да ги зарежем.

— Не можем.

— Трябва да разкараме комодора. Сега е моментът да го направим!

Корнелия се обърна към палубата, където мъже се биеха с жени и деца, прегазвайки се един друг в опитите си да се доберат до лодката. Вълните се стоварваха една след друга върху планширите, с което още повече застрашаваха опитите на моряците да евакуират кораба.

Амброаз я видя, сграбчи я за ръката и я задърпа към лодката.

— Търся ви навсякъде. Къде бяхте досега? Трябва да ви качим на лодката!

— Амброаз! — Корнелия искаше да го предупреди какво е подслушала, но той я предаде на двама моряци, които я повлякоха през хаоса върху палубата към лодката.

— Всичко ще е наред! — изкрещя Амброаз след нея. Обърна се и забърза към кърмата, където шкиперът и боцманът бяха застанали до релинга.

* * *

Микиел ван Тексел се взираше през мътното сиво утро в неясните силуети, разпръснати по хоризонта. Прецени, че са само някакви невзрачни рифове, които по всяка вероятност се озоваваха под приливната вълна. Изглежда, съдбата бе решила, че това е краят им. Кое беше по-добре: да умреш от куршум на мускет, или уста, пълна с морска вода? Смъртта си беше смърт, както и да я погледнеш, и беше включена в заплатите на компанията.

Пред очите му обезумялата тълпа воюваше на живот и смърт за място в спасителната лодка. Той видя богобоязлив холандец да изблъсква едно дете върху фалшборда в опит да спаси собствения си мизерен живот, след което то политна в океана. Още едно откъснало се от майка си дете полетя зад борда в разпенената вода. Проклетие, тези хора нямаха страх от Бога.

Пасторът, разбира се, бе успял да се настани в лодката с челядта си, едва ли би могъл да се намери по-дяволски проповедник от него.

Зърна дъщеря му, Хендрика, повлечена от блъсканицата и напразно опитваща се да си пробие път през редицата моряци, подредени пред фалшборда. Щяха да я смачкат или да се удави, въпреки това изобилие от храбреци около нея. А баща ѝ вече се бе настанил в лодката. Микиел ван Тексел не можеше да повярва, че един мъж е способен да погази честта си, да плюе върху собственото си семейство.

Той се втурна към нея, проби тълпата и я хвана за ръката.

— Оттук! — извика в ухото ѝ.

Като момче беше работил във фермите, много пъти си бе пробивал път сред стада от крави, а това тук не беше много различно. Човек използваше лактите си, силата си и заплашителен глас.

— Дръж момичето! — изрева Микиел на един от моряците, повдигна я и я прехвърли през борда.

Хендрика беше толкова мършава и лека, че едва ли щеше да се справи сама.

— Слава богу — изрече тя, протягайки ръка към него. Здрави моряшки ръце я сграбчиха и ѝ помогнаха да слезе в лодката.

Слава богу. Какво общо имаше Господ с това? Той не го бе видял да си пробива път през тълпата към нея. Господ си беше добре на небесата, но понякога човек трябваше да се довери на собствените си ръце, ако искаше да се спаси.

* * *

Корнелия не усети как се бе добрала до лодката. Беше изблъскана извън борда и ѝ се наложи да драпа по трапа в мрака с треперещи пръсти, драскащи да се уловят някъде сред мокрите греди. Нова вълна се стовари върху корпуса и тя залитна с писък в очакване да падне във водата, вместо да се озове в лодката. Някой успя да я хване миг преди да падне, но глезенът ѝ се огъна под теглото ѝ и тя загуби съзнание от силната болка.

Когато дойде на себе си, моряците вече гребяха усилено и лодката се отдалечаваше от мястото на корабокрушението. Корнелия вдигна глава и зърна надвисналата над главите им грамада. Мрачната светлина на утрото откри пред погледа им истинската представа на сполетялото ги бедствие. Очевидно корабът се бе забил в рифовете по време на приливната вълна, защото сега бе рухнал върху бимсовете с главната си мачта, стоварила се напречно на борда сред плетеница от въжета и платна, гъмжило от моряци и изпаднали в истерия пасажери, които пълзяха отчаяно, подобно на мравки по скелета на умряло чудовище.

Корнелия бе успяла да се спаси от смъртоносния капан на кораба. Но каква съдба я очакваше след това спасение?

Тя закри лицето си с длани и се сви в шпигатите, прогизнала и трепереща, почти в неведение за хората около себе си. Сякаш цялата ѝ цивилизованост в миг се бе изпарила и Корнелия се бе превърнала в животно, завладяно единствено от инстинкта за оцеляване.

* * *

Корабът беше легнал върху бимсовете, поради което бе невъзможно да останеш прав по мократа и наклонена палуба; трябваше да се катериш, вкопчвайки се във въжетата или горните греди, за да запазиш равновесие. Амброаз слезе по стълбите и видя долу коменданта, свалил палтото си, да крещи заповеди на една шепа войници, които се блъскаха един в друг около един шпил, като се опитваха да повдигнат друг.

— Извадете раклите и после се качвайте на лодките! — изкрещя му той. — Не се занимавайте с останалите неща. Войниците са ни нужни на сушата, за да пазят реда. Виждам, че в спуснатите лодки цари пълен хаос.

— Само да измъкнем и тази последна ракла, комодоре!

Амброаз запълзя по палубата към стълбата и надолу към главната каюта. Проходът натам беше блокиран от главния ефрейтор Стенховер и двама други, Вилем Грот и Герит ван Хоек; Стенховер бе завързал около кръста си парче копринен плат, откраднато от раклите. Ефрейторът се изсмя, щом го видя, и закърши бедра, подобно на моголска одалиска.

— Какво правите тук? Изчезвайте и се връщайте на палубата!

— Вижте ме, аз съм *Корнелия Норстрант*! — Стенховер се заразхожда през най-широката част на трюма, подмятайки задника си във всички посоки — пълна пародия на красотата с животинското си лице.

Поредна вълна се стовари върху кораба и всички изпопадаха. Това само усили смеха на пияните войници. Стенховер изпсува, защото каната с бренди, която държеше, се бе разбила във фалшборда.

— Изчезвайте отгук! — изрева Амброаз. Ръката му посегна към меча.

В миг смехът секна и настъпи тишина. Тримата войници също посегнаха към мечовете си. Тези мъже бяха наемници на заплата в компанията, но за тях едва ли би представлявало проблем да го убият, ако им се наложи. Така и така всички щяха да умрат, така че кого го бе грижа за правилника на компанията или че някакъв комодор току-що е успял да стане от смъртното си легло?

И той побягна, втурна се през вратата на каютата на съвета, където видя Саломон дьо Чесне да събира документи и да ги тъпче в кожена чанта.

— Зарежете всичко това и елате с мен! — изръмжа той.

Двамата се добраха до кабината на комодора, катерейки се по палубата. Неговите документи бяха пръснати по пода; дори и тежкия му морски сандък се бе заклецил във фалшборда на десния борд. Той отключи чекмеджето на бюрото си, извади скритото сандъче и го подаде на Саломон заедно с ключа; предаде му също така и дребната дървена кутия, която бе взел със себе си от предния трюм.

— Ще ги пазите с цената на живота си. Те са собственост на компанията. Увийте ги в плат, така че никой да не разбере какво представляват. Каквото и да ми се случи, на всяка цена трябва да ги предадете на Ян Питерсен Коен, генерал-губернатора в Батавия.

Бедният Саломон целият се тресеше от страх.

— Ще ви отведа на борда на корабната лодка. А оттам вече Господ да е с вас.

— И с вас да е, хеер комодор.

Господи! Той вече изпитваше огромен страх за съдбата на среброто. Изгубеше ли и скъпоценните камъни, по-добре да не се показваше в Батавия или дори в Холандия, даже и да оцелееше.

Изпълзя обратно по стълбата. Раклите със среброто бяха изкарани на палубата, осем до този момент. В трюма оставаха още четири. Комендантът и сержантът откараха хората си в лодката, готови да потеглят към острова. Той закара Саломон при тях, погрижи се да го прехвърлят през кърмата; чиновникът притискаше багажа си към гърдите, сякаш беше бебе.

Стенховер вдигна поглед към Амброаз, ухили му се и му отдаде присмехулно чест.

* * *

Някой отвори с трясък вратата на каютата. Кристиан се гърчеше в мрака, сред цяла локва повръщано на пода.

— Кой е там? — извика той.

— Аз съм — отвърна шкиперът. Вдигна маслената лампа, която носеше в ръка. — Ти ли си това, хеер подтърговец? — Комодорът те търси навсякъде. Какво правиш тук? Господи, тук вони като в общия кенеф.

— Лоша ли е ситуацията?

— Че каква друга да е. Натресли сме се върху скалите Хутман.

— Не можеш ли да измъкнеш кораба?

— Ама ти не си ли излизал горе да видиш за какво става въпрос?

Кристиан само го изгледа с празен поглед.

— Отпиши кораба. Отсякохме главната мачта и сега сме се забили в рифа като набодена с топлийка пеперуда. Корпусът ѝ е разбит. С по-голям успех ще плаваш върху кирпичена бричка.

— Никакъв шанс ли нямаме?

— Корабът ще остане тук, докато се разруши напълно. Не разбираш ли?

— Ами раклите с парите?

— О, няма проблеми, гушваме по една под всяка мишница и ще отплуваме до островите.

След тези думи шкиперът изчезна. Кристиан чу разнасящите се от главната палуба писъци; поредната огромна вълна се стовари върху разбития кораб и водата нахлу по пасажа. Кристиан се опита да се изправи и да последва шкипера, но краката му не му се подчиниха и остана да седи в мрака, заслушан в звуците, издавани от умиращия кораб.

ГЛАВА 29

„Утрехт“ надаваше писък при всяка стоварваща се върху него вълна, а морето вече ближеше палубите му. Шкиперът наблюдаваше всичко от кърмата със свити и побелели устни. До този момент бяха успели да спасят над сто пасажери, които със сигурност вече се биеха едни с други на брега за малкото вода, която взеха със себе си.

Каква сбирщина от мекотели. Неколцината доблестни моряци бяха безсилни в опитите си да организират една що-годе цивилизована евакуация при тази непрестанна битка на пътниците с екипажа, както и помежду си, всеки път, когато лодката доплаваше до борда на кораба за поредните корабокрушенци. А пък войниците бяха всичко друго, само не и войници! На пръсти се брояха тези, които все още се подчиняваха на сержанта си, опитвайки се да въдворят ред. Останалите ревяха с цяло гърло пиянски песни в трюма, където бяха разбили всички бъчви с бренди и вино, изпаднали в диво и необуздано веселие.

Слънцето се издигаше над оскъдните стърчащи части суша със сив пясък, където дори и в този момент нещастници шивачи и продавачи плачеха за майките си. Той предположи, че някои считаха, че са се спасили, макар на него това да му изглеждаше като гробище.

Налагаше се да се вземат спешни решения. Всички проповедници, тръбящи за чест и морал и уважение към останалите хора, никога не се бяха озовавали наред океана сред тълпа поразени от скорбут страхливци, пияници и жени.

Според него единственият им шанс за спасение беше да се метнат на корабната лодка и да потеглят към Индиите. Щяха да минат месеци, преди някой в Батавия да проумее, че са претърпели корабокрушение, и месеци, преди да изпратят кораб насам, ако изобщо вземеха решение да пращат. Храната и водата им едва ли щеше да им стигне за повече от няколко дни, а да не говорим, че щеше да им се наложи да чакат месеци наред до пристигането на спасителната експедиция. Тези жалки подобия на острови едва ли имаха нещо общо с рая.

Незабавното отплаване към Батавия беше единственият им шанс.

Скалите Хутман

Корнелия отвори очи.

Обстановката навред около нея наподобяваше бойно поле; брегът беше затлачен от отломки от кораба, носени от бързото течение. Разкъсани парчета платна от съборената главна мачта се бяха забили в пясъка подобно на бойни знамена, хаос от натрошени греди бе осеял половината бряг с форма на полумесец, докато на останалата част на сушата се бяха проснали спасените от корабната лодка, стенещи под сивата светлина на утрото.

Въпреки всичките приказки на пастора за богобоязливи християни беше очевидно колко е лесно хората отново да се превърнат в животни. Повечето от бъчвите с вода лежах разбити и им бяха останали само няколко здрави с тази скъпоценна течност. Всичко беше започнало, когато неколцина мъже заявиха, че имат нужда от вода за жените и децата си и когато някои от останалите, изплашени, че ги мамят, решиха, че другите използват ситуацията като оправдание да се снабдят с възможно повече вода. Не след дълго опитите за присвояване преминаха във всеобщ бой и навред по брега мъже започваха да притискат насинените си очи и кървящи вежди.

Дори и пасторът получи здрав юмрук в носа от дърводелеца. За щастие през това време на брега слязоха няколко войници и образуваха кордон около оставащите бъчви с вода, вдигнали копия и мечове в бойна готовност. Редът беше възстановен.

Корнелия се уви в наметалото си, опитвайки се да стрее вкочанясалите си крайници. Вятърът немилостиво вилнееше върху острова и тя непрекъснато трепереше. „Утрехт“ се бе наклонил силно настрани като залитнал пияница. Морето бавно го поглъщаше, всяка удряща се в корпуса му вълна вдигаше огромен фонтан от пяна.

— Добре ли сте, госпожо?

Тя вдигна глава; беше сержантът с пшениченорусата коса, Ван Тексел. Какво щастие беше, че пак е до нея.

Корнелия кимна.

— Изпихте ли си дажбата? — Той повика един от войниците си и му нареди да донесе вода с едно канче.

— С колко разполагаме?

Ван Тексел поклати глава. Не е много.

Корнелия пое канчето с треперещи ръце. Водата имаше вкус на най-добрата „Мадейра“. Как беше възможно нещо толкова обикновено да се превърне в толкова безценно! В какво страшно положение бяха изпаднали в момента.

Зората разпукна с леден вятър и препускащи облаци, откъм морето нахлуваше поредната буря, а каменистият терен и редките храсти не предлагаха никакво убежище. Намираха се на края на света без никаква надежда за спасение и Корнелия предположи, че едно канче вода едва ли ще бъде от съществено значение.

ГЛАВА 30

Главният кормчия Арие Баренц се появи от долните палуби, за да докладва, че трюмовете са пробити и по-голямата част от оставащите бъчви с вода са смесени с морска.

— Трябваше да ги изнесем преди раклите със среброто — изръмжа шкиперът.

Амброаз рухна върху перилата с парализирано съзнание. Умът му бе изпълнен единствено с ужасяващите последици от случилото се, с реакцията на компанията при загубата на толкова много сребро. Във въображението си той си представяше процеса пред губернатор Коен:

Предупредих шкипера да постави моряци наблюдатели върху главната мачта.

Трябваше да си легне и да отдъхне, защото треската се бе върнала. Ледените струи на дъжда го шибаха безмилостно, докато той се потеше и изгаряше от висока температура, опитвайки се да прогони потта от очите си.

Защо никой не искаше да поеме бремето му върху собствените си плещи? Защо не му позволяваха да си отдъхне, макар и само за миг?

Корабната лодка се върна от поредния курс; всички пасажери вече бяха напуснали кораба. Застаналият на носа Мезекер, с ръце свити около устата си, крещеше нещо към застаналия до релинга на кварталдека шкипер.

Шкиперът се обърна и заяви:

— На острова хората се бият за вода. Комендантът не е в състояние да осигури ред.

Амброаз се втренчи в него.

— Трябва да отидете на острова и да поемете командването. Тук няма какво повече да направите.

— Не мога да изоставя кораба — възрази Амброаз. — Среброто е чисто моя отговорност.

— Кое е по-важно, среброто или животът на хората?

— Вие отидете на острова — каза Амброаз.

— Няма да ме послушат! Вие сте комодорът.

— Къде е Кристиан? — възкликна безпомощно той.

— Кристиан се удави! — изрева в отговор шкиперът.

Удави ли се? Възможно ли беше това?

— Трябва да дойдете с нас на острова, за да възстановите реда — заяви шкиперът. — Без вода всички все едно че сме умрели!

— Изпратих войниците. Само да стъпят на острова, и ще възстановят реда.

Какво трябваше да стори? Шкиперът беше прав; той носеше отговорност за хората. Огледа се и видя Ван дер Линде, един от юнкерите, вкопчен в релинга до него.

— Вие и кадетите ви трябва да стоите на стража над среброто.

— Изоставяте ни тук, на кораба?

— Нямам избор. Трябва да стигна до островите и да въдворя ред. Ще се върна за вас веднага щом приключа.

И той се обърна.

— Не можете просто така да ни изоставите!

— Не се тревожи, момчето ми — обади се шкиперът. — Аз ще съм тук и ще те държа за ръчичката. Трябва да се погрижим за безценното сребро на компанията.

* * *

Вълнението се усиливаше; катеренето по оплетените въжета ставаше опасно в очакване на момента вълните да позатихнат, за да спуснат корабната лодка. Нечии ръце го подхванаха и го пренесоха на сигурно в нея. Лодката се люшкеше застрашително сред вълните, той залитна и заби лице в шпигатите.

Още двама мъже успяха да се доберат в лодката след него: Ян Декер, боцманът, и шкиперът. В този момент той разбра, че са го надхитрили.

— Защо не останахте на кораба? — възкликна Амброаз.

— Вече няма смисъл — отвърна шкиперът. — Нуждаят се от мен за управлението на скифа.

— До този момент се справят достатъчно добре и без ваша помощ.

Амброаз вдигна поглед към палубата, където на релинга се бяха наредили един до друг юнкерите и пищяха като изпаднали в истерия жени.

— Не ви изоставям! — изкрещя им той в отговор. — Трябва да си изпълнявам задълженията. Ще се върнем!

Шкиперът само изсумтя презрително при думите му, сякаш беше по-наясно от него за бъдещето. А и освен това, те едва ли го чуха: вятърът и водните пръски погълнаха думите му. Малкият съд отново се люшна и за малко Амброаз да рухне в разпенената вода.

Шкиперът насочи лодката над рифовете към скупчените острови. Амброаз се обърна към разбития кораб; той изглеждаше като заседнал на брега кит. Испита някакво необяснимо чувство на ужас. Надяваше се, че е направил правилния избор.

Бях принуден да напусна кораба заради хората, господин губернатор.

Хората бяха по-важни от раклите със среброто.

Не беше сигурен обаче, дали губернатор Ян Питерсен Коен щеше да погледне на нещата от неговия ъгъл.

* * *

Кристиан се вкопчи в отвесната преграда. Краката му трепереха толкова силно, че едва го удържаха прав. Защо никой не идваше да го спаси?

Трюмът вонеше целия на изпарения от брeндитo.

Оливер ван дер Бек захвърли шепа сребърни талери към главата на един от артилеристите, Херманус Шенк.

— Хей, помниш ли как ти казах един ден, че ще съм толкова богат, че ще пръскам пари на вятъра! — И той така се разсмя на собствената си идиотска шега, че за малко да му прилошее.

Шенк искаше да разбере какво е чувството да се търкаляш в пари в буквалния смисъл на думата. На палубата се издигаха купища сребърни монети от една ракла, която бяха разбили, и той се търкаляше в купчината, подобно на пале в калта.

Коник сграбчи пълна шепа с имперски талери и ги остави да изтекат между пръстите му като пясък.

— Тук има повече отколкото съм направил през целия си живот за тази прокълната от Бога компания — заяви той и отпи поредната солидна глътка от най-хубавото бренди на капитана.

— Къде е шкиперът? — попита Кристиан.

Йост се обърна. Лицето му изглеждаше като на мъртвец.

— Изостави ни; проклетото лъжливо копеле ни заряза на това разбито корито. А комодорът се държа като някакъв достоен лорд, загрижен единствено за мършавата си шия. Всички изчезнаха.

Кристиан изскимтя и се затътри обратно към каютата си. Това не можеше да е вярно, беше невъзможно. Щяха да се върнат да ги вземат. Та той беше подтърговецът, как е възможно да го изоставят тук?

Да върви по дяволите проклетата почтена компания.

* * *

Беше почти невъзможно да зърнат дребните коралови рифове — водната пяна от разбиващите се в скалите вълни почти ги скриваше от погледа. Амброаз беше сигурен обаче, че вижда движещи се по тях човешки фигури.

— Не можем да се доберем до острова! — изкрещя шкиперът в опит да надвика оглушителния вятър. Вълнението се бе усилило и всички в лодката бяха прогизнали.

— Но това е единствената причина, поради която се съгласих да напусна кораба! Трябва да ме оставите при тях!

— Няма как да стане! — изкрещя му в отговор шкиперът, борейки се с руля.

— Тогава какво ще правите?

— Ще се доберем до онова островче, ей там — каза той и посочи към някакво късче суша, едва ли по-голямо от самия „Утрехт“.

Амброаз се втренчи в мрачното петънце на хоризонта.

— Вие казахте, че трябва да се доберем до острова!

Шкиперът само повдига рамене. Боцманът го гледаше втренчено с очи по-черни и от тези на мечка. Амброаз огледа лодката в опит да преброи на колко от присъстващите можеше да се довери.

Течението от юг — запад продължаваше да е силно. Навсякъде приливът напредваше.

ГЛАВА 31

Това беше в сила и за Кристиан, навлякъл един от най-красивите общити с коприна плащове на комодора, сгушил се върху покритото с дърворезба кресло в главната каюта и с бутилка от най-доброто бренди, измъкнато от собствените запаси на комодора, до лакътя му. Навред около него сновяха пиандета, страхливци и размирници. Това беше някакъв странен, преобърнат с главата надолу свят, една силно наклонена палуба, олицетворяваща света, в който аптекарите се бяха превърнали в крале, а редовите моряци пиеха най-доброто бренди направо от кристални гарафи.

Кристиан реши, че шкиперът не си е направил правилно сметката. Крепостта им от балтийска дървесина бе заседнала със сигурност, но той се чувстваше в не по-голяма опасност, отколкото в крепостта на някой остров. От време на време вълнението прехвърляше рифа и върху корпуса се стоварваше поредната вълна, засипваща го с пяна и пръски, но корабът бе заседнал здраво и изобщо не искаше да се помръдва.

Кристиан бе изпразнил бюрото на господин Високопоставен, изсипвайки съдържанието му на пода. Мокрите ботуши тъпчеха безжалостно писмата му и семейните портрети, а печатите на компанията се търкаляха сред просмуканите от морска вода съсипани килими. Йост окачи около врата си един от медальоните на комодора и сграбчил бутилка френско вино в ръка, доста успешно имитираше комодора.

— Хей, моряци! — извика той с писклив глас. — Махайте се от касите с вино, или ще заповядам да ви обвинят в метеж!

Гъмжилото от войници и моряци изригна в смях.

Сандъкът с личните вещи на комодора беше отворен и Коник пробваше моряшките му пуловери и шапки.

Кристиан стовари юмрук върху бюрото и им изрева да млъкват.

— Намерих дневника на комодора — обяви той.

Мъжете дружно зацвилиха във възторг и след това замлъкнаха в очакване.

— Ще ви прочета един запис от март — обяви Кристиан. — „На борда има една много красива млада жена на име Корнелия Норстрант. Тя е жена с голяма добродетел и разум и се отнася към мен с голямо дружелюбие...“

— Обзалагам се, че я е чукал! — изкрещя някой и всички изригнаха в смях.

— „... тя проявява голям интерес към опита ми в Изтока...“

— Това означава, че я е чукал в задния двор! — изкрещя Крюгер.

— „... и аз се опитах да споделя с нея знанията си за двореца на великия могол, какъвто е в действителност.“

— Знам какво е споделил с нея! — извика Куик и направи красноречив жест с бедрата си.

Последваха още няколко откъса във връзка с Корнелия и след това той стигна до записа от двацет и седми май.

— „Още не съм в състояние да открия имената на отговорните за най-ужасяващата постъпка по отношение на госпожа Норстрант. До този момент единственото сигурно име, с което разполагам, е това на Ян Декер, боцмана. Дори и Кристиан, подтърговецът, въпреки най-подробното разследване, не откри нещо повече от мен.“ — При тези думи последваха силни одобрителни крясъци и Кристиан се огледа в каютата, леко привеждайки глава.

— „Все пак“ — продължи да чете той — „сега подозирам, че определени хора сред оръдейниците на мичмана със сигурност имат вина, в частност един на име Херманус Шенк, грозен и зловец мъж...“

— Това копеле! — изкрещя Шенк.

— Но той има право, не е ли така? — извика в отговор мичманът.

— Да, но... какво означава „зловец“?

Всички отново изригнаха в смях.

След това дневникът беше оставен на пода в средата на каютата и всеки, който почувстваше призив за ходене по малка нужда, се изпикаваше върху отворените страници. После Йост вдигна просмукания и вонящ на урина дневник и го изхвърли през прозореца към кърмата под одобрителните крясъци на мъжете.

Те се захванаха вече с разграбването на сандъка на комодора. В това особено се отличи Херманус Шенк. Той намери издялан от ахат

медальон, на който бе изобразено лице, приличащо много на държавния глава, принц Фредерик Хендрик. Един Господ знае само колко хиляди гулдена струваше. И преди някой да успее да го спре, Шенк го захвърли през прозореца след дневника.

— Да изхвърлим следващия боклук! — изкрещя той, отдаде чест и рухна мъртвопиян на пода.

Кристиан бе получил онова, което искаше. Бог го бе водил по пътя му към кралството, макар и пътят да се бе оказал някакво тайнство. Нямаше начин да загинат, беше сигурен в това.

Не, те щяха да оцелеят.

Всички тези мъже го бяха загазили прекалено дълбоко. Забременее ли една жена от теб, тя няма друг избор, освен да понесе болките на раждането; превърнеш ли един мъж в метежник, той няма друг избор, освен да реже глави.

* * *

Тюленовият остров

Само на една миля разстояние Амброаз клечеше над малък огън от зелени съчки. Целия ден прекараха сгушени под едно парче платно, шибани и бръснати от вятъра, прогизнали до кости от ураганните дъждове. Той впи поглед към рифа в далечината. В каютата на палубата просветна ситна искрица светлина, мигаща като светулка на мрачния хоризонт. Какво ли правеха там?

На борда на кораба се намираха дванайсет ракли със сребърни имперски и германски талери. На следващия ден той трябваше да се върне и да ги измъкне, като при това спаси и онези добри млади офицери, които ги охраняваха. Що се отнася до пияните отрепки, които до този момент му се бяха противопоставили и опозорили в неподчинението си спрямо почтената компания — засега можеха да бъдат спокойни за правосъдието, но Амброаз щеше да се погрижи да си понесат заслуженото.

Вятърът виеше, разпалвайки още по-силно пламналите ситни съчки. Грохотът на прибоя звучеше като канонаден огън.

При всяко стихване на вятъра Амброаз се молеше това да е последният му порив, утрешният ден да ги посрещне със спокойно и

синьо море, за да може да възстанови реда сред хората и да спаси среброто, както и хората, изпълняващи заповедта по защитата му. И едва тогава може би щеше да е в правото си да се притеснява за собственото си оцеляване тук, на това прокълнато парче скала.

ГЛАВА 32

Облаци затулваха луната, а фенерите на кърмата хвърляха причудлива светлина върху наклонената палуба и разръфания остатък от главната мачта. Поредната огромна вълна повдигна кораба и го заби още по-навътре в рифа.

Коник се опитваше да спаси варелите с бисквити от долните палуби. Кристиан го наблюдаваше. Той си спомни, че Коник беше с тях, когато се забавляваха с онази вещица Норстрант, и се бе закълел, че зъб няма да обели на никого, но с човек като него кой можеше да е сигурен в каквото и да било. Веднъж го бе измамил на карти и като добавеше и онова момиче в Амстердам, което му отмъкна под носа... До този момент не бе успял да се разплати с него за стореното.

Той направи две крачки по наклонената палуба и ножът му се плъзна между ребрата на Коник като в буца масло, после го повдигна и с лек тласък го изпрати зад борда за по-сигурно. Кристиан изплакна ножа в локвите с водата в шпигатите и после се върна в главната кабина да изпие още няколко кварта от чудесното бренди на комодора.

* * *

— Мислиш ли, че ще се върнат да ни вземат? — попита Йост.

Насядалите около масата мъже бяха възбудени. Ефектът от виното започваше да отшумява, а заедно с него и показната им смелост. Докато изтрезняваха, започнаха да се замислят за оцеляването си. Надеждата беше опасно животно, а виното и брендито водеха до най-опасния вид махмурлук.

Единствено братята Ван дер Бек не ги беше грижа; те непрекъснато ръчкаха икономата на комодора да носи още от най-добрия коняк на компанията. Прислужникът в каютата, Стротман, залиташе по наклонената палуба с подносите, затрупани със студено осолено свинско и говеждо месо.

Кристиан се бе облякъл за вечерята, провесил един от златните медальони на комодора около врата си.

— Той ще се върне да ни прибере — рече.

— Морето се надига — обади се Рикерт. — Това не ми харесва.

— Казват, че бил най-добрият шкипер в цялата флота — намеси се и Йост. — И гледай как ни натресе на рифовете.

През отворените дъбови врати се носеше пияният рев на другите, които продължаваха да вилнеят в трюма. Кристиан се зачуди какво ще се случи, ако добрият комодор се върнеше. Моряците за полесно можеха да решат да прережат гърлото му при такива обстоятелства, отколкото да бъдат изправени пред съда да отговарят за деянията си. Ужасяващият непрестанен грохот на прибоя над рифовете нахлуваше през прозорците. При такива жестоки обстоятелства, дяволът лесно намираше свои последователи.

Скалите Хутман

Комендантът вървеше покрай брега и псуваше тихо, морските му ботуши трошаха кораловите късове, а наметалото му плющеше на вятъра. Едрата му застрашителна фигура всяваше респект на кораб с размера на „Утрехт“; тук на този забравен от Бога остров, покрит с пясъчник и оскъдни хрусталаци той просто изглеждаше тромав и бавен.

Микиел ван Тексел и хората му поне бяха успели да възстановят някакво подобие на ред. Микиел дори накара войниците си да подредят лагера им в прави редици, сякаш се намираха във военна кампания, макар и палатките им просто да представляваха разкъсани парчета от платна и събрани пръти и греди от разбития кораб.

— Микиел!

Той скочи като пружина и се изпъна.

— Да, хеер комендант.

— Имаме проблем.

Микиел се ухили.

— Бих казал, че имаме проблеми, с лопата да ги ринем.

Мъжът обаче нямаше чувство за хумор, дори и не се усмихна.

— Направих една инвентаризация. Разполагаме със запаси от храна и вода само за още няколко дни. Дори и при тази ситуация ще

имам нужда от войниците ви да осигурят плътна стража, в случай че избухне поредното вълнение на острова. Не трябва да допускаме повече грабежи.

— Не се тревожете, войниците ми знаят какво да правят.

Той посочи към водата, където от другата страна на канала, приблизително на разстояние един изстрел с оръдие, трудно се различаваше корабната лодка, закотвена на кея. В падащия здрач Микиел едва различи подобията на палатки, които бяха успели да издигнат от различни трески и парчета брезент.

— Той трябва да дойде за нас. Няма да ни остави тук.

Микиел не каза нищо.

— Нали така?

— Мястото му е тук, с нас — изрече внимателно Микиел, като предпазливо подбираше думите си.

— Преброих, че сме двеста и тринайсет човека. Имайки предвид с колко вода разполагаме, наложих водна дажба.

— Хората ми ще гарантират пълно спокойствие.

Комендантът кимна. Извърна се и отново огледа кея и техния заблуден комодор.

— Ще видите, че на сутринта ще е тук.

Самотните крясъци на късоопашати буревестници и чайки съпровождаха сгъстяването на мрака. Нестихващият вятър стенеше и вдигаше прах.

* * *

Войниците накладоха огън с помощта на кутията с прахан на Микиел: в нея се намираше кремък, малка метална плоча и парче памучен плат, напоено със селитра. Събраха купчинка съчки върху няколко сухи влакна и използваха кремъка и металната плоча, за да получат искра. Внимателно започнаха да раздухват слабия пламък, докато се разпали, а после се скупчиха около огъня. Тънките съчки от храстите обаче, които бяха събрали, не бяха способни да ги стоплят и вятърът бързо превърна пламтящите съчки от храсталаци в пепел.

Какво гадно място, помисли си Микиел.

Островът не бе по-голям от църквата в малкото му село, щръкнал сред океана коралов хълм с няколко вкопчени в соления пясък храсти, служещ за подслон на няколко морски птици и нищо повече. Крайбрежната ивица представляваше плосък риф, надвиснал над водата в разръфана и назъбена линия. Някои вече го бяха кръстили „Утрехт Керкхоф“ — гробището на „Утрехт“.

От другата страна на един канал с бързо течение се виждаха други, вече по-големи острови. На север се намираше по-малкият остров, откъдето шкиперът и комодорът бяха потеглили в едномачтовия платноход. Оттатък лагуната имаше още два, далеч по-големи от този, но все едно че се намираха в Батавия.

В определени моменти през деня островите приемаха някакво причудливо гъбоподобно очертание, сякаш нечия невидима ръка държеше огледало, в което те се оглеждаха, в резултат на което изглеждаха обърнати с главата надолу и два пъти по-големи. Фасулчо заяви, че мястото било омагьосано.

Доведен до отчаяние от неуспеха с огъня, Микиел навлече наметалото си и се просна на земята, потъвайки в тъмен и безпаметен сън. Събуди се посред нощ с лице, посипано с острия стържещ пясък, пронизван от студ, толкова силен, че цялото му тяло трепереше. Не успя да заспи, вместо това отново разпали огъня и клекна до него, заслушан в глухия грохот, с който вълните се разбиваха в рифа.

Нямаха повече одеяла. Малкото, които успяха да спасят от разбития кораб, ги взе пасторът за семейството му. Той дори си бе присвоил и част от разкъсаните платна, изхвърлени от морето на брега и ги бе използвал като импровизиран навес. *Значи ето какво представлява жертвата в името на Бог, всичко сякаш е издухано от ураганен вятър*, помисли си Микиел.

Някъде в мрака двама мъже се биеха с юмруци заради претенциите за някаква бисквита.

Той запали газена лампа и отиде да провери постовете, които бе поставил на стража до бърците с вода. След това закричи по брега в опит да се постопли, но срещна госпожа Норстрант, сгушена в малка яма сред храсти и шистови плочи, трепереща от студ. За малко да се препъне в нея.

— Кой е? Кой сте вие?

Гласът ѝ беше на ръба на паниката. Той отстъпи няколко крачки в мрака.

— Извинявам се, госпожо. Не ви видях.

— Стойте настрана от мен! Ще викам!

— Аз съм сержант Микиел ван Тексел! Патрулирам. Не сте в опасност.

Тя изскимтя и задрапа по пясъка в опит да се отдалечи от него.

— Добре ли сте, госпожо?

— Кой сте вие?

— Казах ви, че съм сержант Ван Тексел. Извинявам се, не ви видях.

Корнелия дишаше тежко, сякаш бе пробягала цяла миля по пясъка.

— Ще ви оставя да спите — добави той.

— Не, моля ви! Не си отивайте. Останете за малко тук. Уплашена съм.

— Добре — отвърна Микиел.

И остана до нея, загърнат в наметалото си. След малко приклезна, за да се скрие от вятъра.

— Какво става там? — прошепна Корнелия.

— На другия остров ли? Има вода и бисквити. Справят се добре.

— Комодорът има ли планове как да се спасим?

Микиел се замисли дали да не ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Но това щеше да е оскърбление за интелигентността на дамата.

— Не знам, госпожо. Бих казал, че до голяма степен е загубил контрола над ситуацията.

— Защо не дойде сам на острова ни?

— Ами морето е много бурно, но не мисля, че това е причината. Според мен онези момчета оттатък мислят само за собственото си спасение.

— Не може да бъде. Не и синьор Секор!

— На мен шкиперът не ми вдъхва доверие. Целият настръхвам само като му видя физиономията.

— Комодорът няма да ни изостави. Ще видите, че той още командва тук.

— Ако все още командва, тогава защо не е при нас?

Корнелия се обгърна зиморничаво с ръце и се сви.

— Добре ли сте, госпожо?

— Бог как допусна да ни се случи това?

— Липсата на късмет спохожда много хора. Не мисля, че е имал някакво специално отношение към нас.

— Не вярвате ли в Бог, сержант Ван Тексел?

— Ако вярвах, щяха да ми трябват много големи усилия да го харесвам след това, което ни се случи днес!

— Не харесвате Господ? Как може да говорите такива неща?

— Вижте, според мен, ако някой има късмет, казва, че това е благодарение на Господ, ако го споходи нещастие, заявява, че е работа на дявола. Но всъщност това е едно и също. Аз съм прост човек, госпожо, ще се моля на Бог, ако това е желанието на някого, но ми е все едно и в единия, и в другия случай.

— Това е богохулство!

— Така ли? За мен това просто е самата истина, както съм я научил. Бог, съдба, дяволът... всички те са едно и също. Има късмет и липса на късмет, има щастливци, има и нещастни хора. И да ви кажа, никога не проумях каква е схемата на всичко това.

— Не мислите ли, че Бог ни наказва?

— За какво?

— За нещата, които се случиха по време на пътешествието ни?

— Да ви призная, аз съм войник от много години и съм виждал хора да вършат невъобразими неща по време на война. Някои си получиха заслуженото, но други продължават да крачат и до ден-днешен, все едно че нищо не е било.

— Тогава за кого се молите в нощи като тази, сержанте?

— Не се моля, госпожо, само се опитвам да се топля и да държа меча си винаги остър. Винаги съм бил много практичен човек.

— Не бива да говорите така пред пастора.

— Ами както виждате, не го правя. Това също е практично.

Надолу по брега се разнесоха звуците от поредното сбиване. Ван Тексел взе газената лампа и се изправи.

— Ще отида да видя какво става. После пак ще се отбия.

Той внимателно закрачи по брега. Мракът все повече се сгъстяваше, а вятърът се усилваше и ставаше все по-студено.

ГЛАВА 33

Между Тюленовия остров и скалите Хутман

На следващия ден духаше силен вятър, самият Бог заговорничеше срещу Амброаз и почтената компания. Той стоеше на брега, втрещен в разбития кораб.

Беше цяло чудо, че „Утрехт“ бе издържал толкова дълго, набучен на рифа, блъскан от разгневеното море, понякога изчезващ зад огромните вълни от пръски, породени от ударите по корпуса му. Той беше живото доказателство, че е бил построен в корабостроителниците на Амстердам от здрав балтийски дъб.

Обветреното лице на шкипера се бе изкривило в маска на възмущение, сякаш корабът по някакъв начин го бе предал. Амброаз виждаше ясно, че шкиперът нямаше никакво желание да се връщат на „Утрехт“; в погледа му се четеше, че единственото му желание е той да потъне и да приключат веднъж завинаги с него. Моряците споделяха настроението му — всички с мрачни лица и псуващи безгласно, просто искаха да си спасят кожата.

— Хич и не си помисляйте да се връщате на кораба — предупреди ги шкиперът.

— Хич да не си помислям ли? Как е възможно такава мисъл да ви минава въобще през ума? Длъжни сме да спасим стоките на компанията.

— Длъжни сме първо да спасим себе си. Огледай се, човече. Разполагаме само с осемдесет канчета вода за четирийсет човека. Там, на другия остров, са над двеста души и имат по-малко вода дори и от нас. Не намерим ли час по-скоро вода, пиши ни всички умрели.

— На борда на „Утрехт“ има още седемдесет човека...

— И те са мъртъвци.

— Казвам ви, нашето главно задължение е да спасим хората и стоките от „Утрехт“.

— Кой дава пет пари сега за играчките на могола? Тук сме заседнали на края на света и ще е истинско чудо, ако изкараме дори

още няколко дни!

— Трябва да спасим стоките на компанията!

— Хората ми не споделят мнението ти.

— Какво каза? — изрева Амброаз в опит да надвика грохота на вятъра.

— Хората ми нямат намерение да клечат на тази забравена от Бога скала и да умират!

Отнякъде изведнъж се пръкна Арие Баренц и се включи в разговора в подкрепа на шкипера.

— Той е прав! Хората настояват да вземем малката лодка и да потърсим вода, докато все още имаме сили за това.

— Те ще изпълняват моите заповеди! — изкрещя Амброаз.

Шкиперът се поколеба, преди да проговори, след това кимна на кормчията си.

— Добре, направете както той казва.

* * *

— Хеер комодорът се връща! — изкрещя някой и мъжете се струпяха по наклонената палуба сред оплетените въжета и брезент.

Кристиан се присъедини към тях, наблюдавайки как малката лодка се бори с надигащата се вълна. Той бе останал вкопчен в релинга на кърмата през повечето време сутринта, в опит да излекува горчивия си махмурлук от ужас, вина и съжаление. Без съмнение, не беше сам в обърканото си положение. Останалите, които се бяха перчили пред смъртта с пълни стомаси от брендите на комодора, сега видимо бяха загубили смелостта си в това студено сиво утро.

Кристиан се молеше лодката да доплава до тях. Този малък съд означаваше тяхното спасение, но той също така носеше на борда си и един високопоставен служител на Източноиндийската компания, който, без съмнение, щеше да разпорежи наказание, ако откриеше какво се е случило в кабината му предишната нощ. *Може би ще успеем да обясним хаоса в каютата му с бурята.* Ако имаха късмет, гневът му щеше да се насочи към хора като Херманус Шенк, артилериста, който бе заплашил да строши главата на иконома му с

меч при опита на последния да прогони Шенк от бъчвите с вино, и Гизберт ван дер Бек, който бе разбил с тесла една ракла с пари.

Проблемът обаче имаше и друга страна. Комодорът бе оцелял само благодарение на божията милост, така че щеше да е по-добре да го оставят да ги изведе първо до сушата и след това вече да решат съдбата му. Така тези милостиви души щяха да проявят своята малка благодарност.

Вятърът отново се бе усилил, а заедно с него и вълнението, стоварващо огромни вълни върху корпуса на кораба. Водата се издигаше с тревожна бързина и колкото и да бяха гладни, никой нямаше смелост да се хвърли в бушуващите води в трюмовете, за да измъкне останалите бъчви с вино.

Минутите се проточваха в часове, а вкопчените му в гредите пръсти замръзваха. Лодката не можеше да напредне и на милиметър, колкото и упорито да гребяха моряците. Накрая ги видя как бяха принудени да вдигнат платната и да се оттеглят през приборя. Заплака от страх, сълзи и секрети потекоха по брадата му. Нямаше спасение.

Бог бе обявил присъдата за всички тях.

* * *

Шкиперът поклати глава.

— Трябва да обърнем! — изкрещя той в опит да надвика вятъра.

— Хората ти не полагат достатъчно усилия! — извика му Амброаз в отговор, макар и да виждаше как мускулите на моряците по гърба и раменете им се бяха издули до скъсване от напрегането. Утрото вече бе настъпило, а гребците се мъчеха само да се задържат на едно място, на оръдеен изстрел от разрушения кораб.

— Проклет да си! — измърмори шкиперът под носа си. — Не можем да напреднем и на косъм напред без широки гребла.

Не е необходимо да ме проклеваш, помисли си Амброаз, докато агонизиращ гледаше кораба си; аз вече съм прокълнат, ако не успея да се върна на него. Как можях да се оставя да ме убедиш да го напусна. Гледаше като хипнотизиран „Утрехт“, а пред вътрешния му взор блестеше среброто; съзнаваше, че кариерата му е рухнала с разрушения кораб.

ГЛАВА 34

Тюленовият остров

Лодката още не се бе добрала до брега, когато шкиперът и Амброаз се вкопчиха един в друг.

— Най-добрият вариант за мен и хората ми е да търсим вода на онзи висок остров, който се простира на запад.

— Не можем да изоставим всички тези хора!

— Ние не ги изоставяме. Но въпросът с водата е много по-важен от среброто. Аз и хората ми ще отсъстваме един ден, не повече. Успеем ли да открием вода, решаваме най-важния належащ въпрос.

Решил е да тръгне без мен, помисли си Амброаз. Само го виж. Направо е изписано на лицето му.

— Много добре — каза той. — Поставяме търсенето на вода на първо място. Но аз идвам с вас.

Шкиперът не успя да скрие разочарованието си.

— Както решите.

— Първо обаче ще отидем при хората и ще споделим с тях какво планираме да направим.

Шкиперът вдигна глава към небето, душейки шумно въздуха като диво животно.

— Усещам, че се надига буря. — Той нетърпеливо се удари по бедрото. — Нямаме време за това.

— Налага се да им разясня плановете ни, за да бъдат спокойни, че не ги изоставяме. Не можем просто така да ги зарежем, без да ги уверим в добрите си намерения.

— Добри намерения! Само да се върнем там, и онази измет ще ни отнеме лодката и няма да ни позволи да напуснем острова.

— Не мога просто така да ги изоставя!

— Няма да ти позволят да ги управляваш — ти или който и да било друг.

— Войниците са там, за да поддържат реда. Трябва да им закарам поне една бъчва с вода.

— Нямаме никакво време за такива скрупули. Една бъчва повече или по-малко няма никакво значение за тях. Не успеем ли да открием източник на прясна вода, при това изобилен, само след няколко дни всички ще сме мъртви и ти повече няма да изпитваш безпокойство!

— Това е заповед.

Шкиперът пристъпи, надвесвайки се като канара над него.

— Не можеш да ми даваш заповеди! Затънали сме на някакво парче скала някъде по средата, само един Господ знае къде, и аз съм единствената ти надежда за спасение, така че зарежи нарежданията.

— Неподчинението на заповедите ми е равносилно на бунт.

Ето я пак тази дума. Шкиперът реши да смени тактиката.

— Ще отсъстваме ден, най-много два.

— Не. Не мога да ги оставя, без да съм им обяснил как стоят нещата.

Боцманът се приближи, а останалите мъже се бяха скупчили развълнувани зад него. Видя сред тях и прислужницата на Норстрант — каква жалка гледка беше сега.

— Какво става? — попита боцманът.

— Хеер комодорът иска да отплаваме до острова, да им оставим там една бъчва вода и да получи благословията им за пътешествията си.

Боцманът дори не опита да скрие какво мисли за Амброаз. Двете седмици, прекарани в ада, бяха довели бедното копеле до ръба. Амброаз беше наясно, че боцманът щеше да го заколи, без да му мигне окото, ако шкипера го нямаше.

— Не можем да отделим и капчица от водата, която имаме — заяви той. — От къде на къде трябва да носим на онези кучета там?

— Можем да отделим една бъчва — продължаваше да упорства Амброаз.

— Ако наистина го мислиш, все едно че си умрял!

Шкиперът въздъхна и застана между двамата.

— Хайде, достатъчно. Да го послушаме, Ян. Само една бъчва. В края на краищата той е комодорът.

* * *

Амброаз седеше сам на носа, загледан в гърбовете на моряците, които гребяха с всички сили през канала към далечното парче скала. Скъпоценната бъчва вода беше поставена в средата на лодката. Боцманът я гледаше втренчено, сякаш е ракла сребърни гулдени. В известен смисъл сега съдържанието ѝ бе по-ценно и от сребърни монети. Къде на тези забравени от Бога острови човек можеше да похарчи дори и един гулден?

Лодката напредваше в мълчание, вятърът връхлиташе върху малкия съд, дрехите им прогизнаха от водните пръски. Когато наближиха, боцманът се изправи до руля и посочи:

— Вижте ги тези глупаци — каза той.

На брега се тълпяха групички от хора; той долавяше крясъците им от половин миля разстояние, носени от вятъра. С приближаването на лодката хората започнаха да се хвърлят в плитчините към тях. Войниците изпразниха мускетите си във въздуха, но това не ги спря.

— Искат да ни хванат — каза той.

— Обезумели са от жажда — рече Амброаз.

— Обръщай! — изкрещя шкиперът.

Моряците на греблата нямаха нужда от втора покана. Те издърпаха греблата и опънаха платната.

— Какво правиш? — изкрещя Амброаз.

— Не ги ли виждаш тези идиоти! Само да се докопат до лодката, и ще ни удавят!

— Заповядвам ти да насочиш лодката към брега! — изкрещя Амброаз.

Моряците се поколебаха, но всички до един впериха погледи в шкипера.

— Не! — изкрещя той в отговор. — Прекалено е опасно. Обръщай!

— Заповядвам ти да насочиш лодката към брега! — извика Амброаз. — Не можем да ги изоставим просто така.

— Имаш избор, хеер комодор — каза боцманът. И той посочи към брега. — Да умреш с тях, щом си решил така.

Така ти отърва, разбира се, помисли си Амброаз. Иска двамата с Корнелия Норстрант да умрем, за да не му се налага да се изправя пред генерал-губернатора, когато се доберем до Батавия.

Той се поколеба.

Мястото му беше при хората, а не с тези метежници и насилници. Вече бяха стигнали плитчините и Амброаз лесно можеше да прегази до брега. Ако обаче оставеше шкипера и боцмана сами, те дали щяха да се върнат и да им донесат вода, в случай че успееш да намерят?

Амброаз беше единствената надежда за спасение на хората.

В един миг, преди вятърът да издуе платната, беше на косъм да се хвърли в плитката вода и да зацапа към брега. Вместо това обаче той пак седна на носа и се втренчи в шкипера, който зададе курс обратно по маршрута, по който бяха дошли.

Обърна се и остана така загледан в парчето суша с хората, което бавно се стопи сред надвисналата над тези дяволски острови мъгла. Остана загледан дълго след като проклятията и писъците им стихнаха във вятъра и те се превърнаха просто в петънца, в едно разгневено сиво море.

Скалите Хутман

Корнелия видя как лодката зави и пое обратно през канала. Не бе отделяла погледа си от застаналия изправен на носа Амброаз, облечен във финия си червен мундир. Беше го чакала да се върне през целия предишен ден. А сега да постъпва по такъв начин!

Мъжете цапаха през плитчините, някои дори се опитаха да доплуват до лодката.

— Какви ги върши? — виеше пасторът. — Защо не обръща?

С отдалечаването на лодката през канала на острова се възцари обезпокоително мълчание. Хората останаха като вкаменени, невярващи на очите си. Някои жени се разплакаха.

Корнелия се обърна и видя Микиел ван Тексел да разтърсва един от войниците и да го пита защо не е спрял втурналите се в морето хора. Какво обаче можеха да направят в този случай? Половината от тези хора бяха обезумели от жажда. Да не би да си мислеше, че могат просто да ги застрелят заради това?

Той се обърна и я изгледа, а лицето му ясно издаваше какво си мисли.

— Той ще се върне да ни вземе! — изкрещя му Корнелия.

— Надявам се да постъпи така, госпожо. Хич не ми се иска да се окажа прав в мнението си за този човек.

Тя му обърна гръб с отвращение. Как можеше този обикновен войник да си позволява да произнася присъда на такъв доблестен мъж? Корнелия беше сигурна, че Амброаз ще се върне.

* * *

Ти, мръсен сине на циганска курва, рече си наум Микиел ван Тексел.

Не че беше изненадан. Той разбираше постъпката на комодора по-добре от всеки друг магазинер тук. Комодорът мислеше като войник, извършвайки тактическо отстъпление и жертвайки неколцина войници заради окончателната победа.

Но какво бе очаквал той? Войниците винаги го отнасяха първи, когато някой оплескаше нещата, без значение дали на бойното поле, или на катастрофирал кораб. Офицерите винаги побягваха първи, предоставяйки страданията на обикновените войници, които не разполагаха с коне или телохранители.

Но тези обикновени хора, всички тези жени и деца заслужаваха по-добра съдба. Без значение дали човек е високопоставен служител, или обикновен сержант, според него първото му задължение бе да ги защитава.

В случая обаче разумът му казваше, че първото задължение на комодора бе да мисли за компанията, а на второ място вече кой да живее и кой да умре. Но това по никакъв начин не оправдаваше Амброаз Секор, не на последно място поради факта че имаше високо мнение за себе си.

Тюленовият остров

По-късно същия ден зърнаха двамата мъже във водата, вкопчени в някакво парче греда. Всички се скупчиха на брега да наблюдават как се приближават, пристъпваха от крак на крак в пясъка и се чувстваха гузни. Шкиперът бе застанал с ръце на бедрата си и непроницаемо изражение на лицето.

Накрая, с видима неохота, боцманът даде сигнал на двама души и те нагазиха в плитчините да измъкнат мъжете на брега. Единият се оказа Мезекер, роднина на шкипера по линия на жена му. Другият беше един от пасажерите, Едвин Пост; и двамата бяха нарязани от коралите, а Мезекер изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да закрепши.

— Какво правите тук? — попита шкиперът.

— Тъкмо се канех да ти задам същия въпрос — простена Мезекер, кашляйки морска вода. — Хората мислят, че сте ги изоставили.

— Трябва да открием вода. Не успеем ли, всички ще умрем.

— Разполагате с толкова вода! А ние нямаме никаква.

— И чия е вината? — попита шкиперът.

— Не сме ви изоставили — обади се Амброаз.

— Как се измъкнахте? — продължи шкиперът.

— Аз и този младеж Пост намерихме едно парче греда и решихме да си пробваме късмета като преплаваме канала. По-добре така, вместо да умрем от жажда с останалите.

— Нямаме никакво намерение да ви оставим да умрете! — изкрещя Амброаз. — Казах ви. Трябва да открием вода, достатъчно за всички.

— Войниците говорят друго. Те твърдят, че възнамерявате да ни оставите тук и да потеглите към Батавия.

Шкиперът се изсмя с дълбок гърлен смях.

— Дори и през ум не ни е минавало.

По брега се разнесе нервен смях. Никой не смееше да погледне другия в очите.

Едвин Пост още беше прегънат на две и продължаваше да повръща морска вода. Мезекер се изплю в пясъка и пое подаденото му канче с вода.

ГЛАВА 35

Алида Пост седеше на скалите от бял пясъчник, вълните се плискаха в коралите под краката ѝ. Над тях кръжеше чайка, чиято сянка пробягваше по ситните вълни покрай пясъчната ивица.

Корнелия и Елизабет се гледаха една друга. Имаше ли нужда от думи? Елизабет седна до сестра си в опит да я успокои. Алида бе положила глава на коленете си; дори не вдигна поглед, когато Елизабет я обгърна през раменете.

— Алида, скъпа.

Тя плачеше безмълвно, макар и Корнелия да виждаше как гърдите ѝ се повдигат учестено.

Мислеше, че една жена трябва да очаква определено поведение от един мъж. Най-малкото, би трябвало да очаква да ѝ бъде верен, но поради самата същина на мъжете, това невинаги беше възможно или вероятно. Дори и това обаче можеше да бъде простено. В най-лошия случай жената можеше да се надява, че мъжът ще я обича по най-добрия начин, както той го разбира.

Прекалено много ли беше една жена да иска от мъжа си да не я изоставя и да си спасява кожата, докато тя умира бавно от жажда върху някакъв забравен остров? С какво можеше да я утеши сестра ѝ в това положение? Нищо чудно скоро всички да умрат от жажда, но такова предателство щеше да усили неимоверно много мъките на умиращите. И какво беше това вероломство — да накараш една жена да си изплаче очите, когато тя би дала всичко за няколко капки роса.

Корнелия се извърна и си тръгна, оставяйки ги двете на брега. Всичко, от което една жена понякога се нуждаеше, беше да има мъж, в когото да вярва.

Тюленовият остров

Амброаз слезе на брега на развиделяване и спря, когато видя натоварената до планширите лодка. Шкиперът я бе напълнил с всички

налични провизии, макар че според комодора островите, които се канеха да изследват, бяха на не повече от няколко часа плаване. И за капак на всичко, бяха взели и една жена с тях, тази уличница Сара де Рюйтер.

Настроението беше мрачно. Моряците бяха забили погледи надолу. Никой не проговори.

Шкиперът им крещеше заповеди, докато надзираваше товаренето на оставащите бъчви с бисквити и вода. Амброаз се нахвърли върху него побеснял.

— Не съм ти давал такава заповед!

Шкиперът само повдигна рамене.

— Целта на експедицията ни е само да търсим вода. Трябва да облекчим лодката и да оставим провизиите тук, на брега.

— Ако изникне буря и заседнем на островите без храна и вода, ти пръв ще ми благодариш.

Никой не проговори. Той видя ръката на боцмана да се прокрадва към ножа на колана му. Настроението на всички бе достигнало опасен предел.

Амброаз се качи в лодката и седна на носа с навъсено изражение.

Сутринта отново бе претърпял пристъп на треска, беше изнемощял от глад, а студът го пронизваше до костите. Опита се да стопли ръцете си с дъха си, докато моряците избутваха лодката през плитчините. Вълните с грохот се стоварваха върху рифа. Времето сякаш нямаше никакво намерение да се променя и не се виждаше лесно решение на дилемата, пред която бяха изправени.

Замисли се дали пък шкиперът нямаше право. Първата и най-неотложна задача бе да намерят вода. И след като хората бяха спасени, тогава вече можеха да се захванат със спасяването на стоките на компанията. Когато стореха това пред Господ, тогава всичко останало щеше да им бъде простено.

ГЛАВА 36

Напредваха бавно, носени от течението, със свити платна, тъй като шкиперът следеше лабиринта от рифове, обграждащи по-високия остров откъм лагуната. Амброаз седеше прегърбен на носа. Ненавиждаше това място, тези диви течения и странни птици със стряскащи писъци.

Носеха се бавно покрай странни гъбоподобни острови, покрити с дебел слой птичи изпражнения, стърчащи крайбрежни скали с издълбани от непрекъснатите вълни основи и охранявани от пясъчни дюни и кални участъци. Един тюлен се изтягаше под слънцето. Отвори лениво едното си око, погледна ги и после отново задряма.

Тези острови не бяха по-гостоприемни от парчетата стърчащи скали, от които идваха, покрити само с пясък и оскъдни храсти. Обитаваха ги главно птици; небето се затъмни от огромни ята чайки и корморани при приближаването им. Бекаси и чапли газеха калните плитчини. Амброаз зърна голямо гнездо на морски орел върху един от носовете на острова.

С приближаването им към високия остров той видя, че всъщност са два острова, а най-високата им точка беше не по-голяма от дюните на острова, на който се намираше Ван Тексел. Островът от южната страна бе по-голям, дълъг може би две или три мили.

Шкиперът изкрещя заповед на моряците на веслата и те насочиха лодката през плитчините към дълъг бряг, с невиджана до този момент от него белота. Двама от тях скочиха боси, за да издърпат лодката към брега и само след миг единият изрева от болка и се наложи да го издърпат на борда; от крака му струеше кръв. Само секунди по-късно и другият пострада по същия начин. Гъстата кал на дъното беше пълна с остри като бръснач миди, които буквално изрязваха плътта от петите им подобно на длето.

Двамата шумно застанаха и започнаха да се гърчат сред шпигатите; а шкиперът гневно се изплю във водата.

— Това място е прокълнато — изръмжа той.

Високият остров

Самият бряг беше покрит със снежнобял пясък, съвсем различен от този на острова, който бяха напуснали преди малко и който беше посипан основно с натрошен корал. Още не бяха слезли на брега, когато Баренц и Мезекер откриха дъждовни локви сред стърчащите скали от пясъчник, но се оказа, че водата е замърсена с морска и не ставаше за пиене. След това разочарование шкиперът заповяда на хората си да издълбаят ями на различни места, но напразно. Прекараха целия ден в претърсване, макар и да си личеше, че никой не го правеше усърдно; явно не желаеха да се отдалечават прекалено много от лодката. Не вярваха на шкипера, нито се доверяваха един на друг.

Амброаз видя шкипера и боцмана да си разменят заговорнически погледи. Беше наясно, че двамата се канеха да изчезнат от това място по най-бързия възможен начин. Огледа новите укрепващи греди, които шкиперът бе монтирал от останките през нощта, за да е по-стабилна лодката в открито море. Изглежда, Шелингер вече бе решил какво да прави.

* * *

Същата нощ се събраха около мъждукация огън и шкиперът им сподели плана си.

— Тук вода няма — каза той. — Останем ли, всички ще умрем.

— Нека да потърсим само още един ден — запротестира Амброаз. — Като нищо може да се окаже, че този ден ще реши живота или смъртта ни. Не можем да се отказваме толкова бързо.

— Времето се влошава. Ако се надигне буря, може изобщо да не успеем да се измъкнем оттук.

— Бурята може да ни окаже услуга. Защото може да донесе дъжд.

— Тогава хората със сигурност ще се спасят и без наша помощ. Докато само с двайсет галона останала вода, ние не можем да си позволим лукса да разберем дали си прав.

Моряците нададоха одобрителни възгласи.

— Завали ли, ще оцелеят — обади се нечий глас зад него. — Не завали ли, умират.

Амброаз се обърна. Беше боцманът.

— Няма никакъв смисъл да умираме заедно с тях.

— Бързате прекалено много — изкрещя Амброаз, като се надяваше да получи поне един глас в подкрепа от моряците. — Когато корабът се разруши напълно върху рифа, течението ще изхвърли останалите бъчви с вода на брега.

— Бъчвите бяха замърсени с морска вода още сутринта на корабокрушението.

— Не можем да изоставим хората така!

— Не им дължим нищо — заяви боцманът.

Шкиперът му даде знак да млъкне.

В този момент обаче се намеси Баренц.

— Вярно е — каза той. — Всички видяхте как се държаха, когато се опитвахме да натоварим спасителните лодки. Бяха готови да прегазят и собствените си майки, само и само да се доберат до сушата.

— Нахвърлиха се даже върху коменданта, когато се опита да пази бъчвите с вода — обади се Мезекер. — Чия е вината, че са останали жадни?

— Аз продължавам да нося отговорност за тях — заяви Амброаз.

Шкиперът посочи с палец към групата моряци, скупчени в опит да се стоплят покрай лодката на брега.

— Аз пък нося отговорност за тях. Не намерим ли вода, всички ще умрем.

— Тоц е прав — каза боцманът. — Според мен трябва да потеглим към континента. На какво разстояние се намираме?

— Не повече от четирийсет или петдесет мили на изток — отвърна шкиперът.

Значи си го признава, помисли си Амброаз. През цялото време той бе твърдял, че са се натъкнали на някаква неизвестна пясъчна плитчина. А сега, с това изявление той признаваше, че се намират на скалите Хутман.

— Не можем да изоставим хората.

— Открием ли вода, на Южната земя или на който и да е остров по маршрута, ще се върнем да им донесем. — Не ги изоставяме. Напротив, ние сме единствената им надежда за спасение.

Амброаз поклати глава.

— Имам нужда от време да обмисля всичко това.

— Нямах никакво време за мислене — възрази му Шелингер. Той подхвърли още една съчка в слабия огън. — Мога ли да поговоря с теб насаме?

Двамата се дръпнаха от огъня, далеч от ушите на останалите. Вятърът шибаше лицата им и те трябваше да заровят ботушите си в пясъка, за да устоят на пристъпа му.

Шкиперът приведе глава към Амброаз.

— Наистина ли искаш да пожертваш всички ни, само и само да умреш с чиста съвест? — изсъска той.

— Съвестта ми няма нищо общо тук.

— Така ли? Налага се да вземем много сериозни решения, хеер комодор.

Шкиперът имаше право, но какво точно трябваше да предприемат? Той беше длъжен да отиде с тези мъже, да гарантира, че те ще си изпълнят дълга, че ще бъдат усърдни в търсенето на вода и няма просто да отплават направо за Батавия, където да докладват, че всички са загинали.

Негов дълг обаче също така беше да пази стоките и съкровищата на компанията. Там се намираха дванайсет ракли със сребърни монети — среброто на компанията — едно невъобразимо съкровище в пари, и то беше негова отговорност.

А нямаше ли също така и дълг спрямо хората — да им осигури добър ред и да не ги оставя без надежда?

— Добре, ще отплаваме на изток до Южната земя — съгласи се Амброаз. — Намерим ли вода там, веднага се връщаме за хората.

— Добре. Сам разбираш, че нямаме избор. — Шкиперът потупа Амброаз по рамото. — Постъпваш правилно.

Дали наистина постъпваше правилно? Само времето можеше да покаже.

ГЛАВА 37

Амброаз се събуди скован и зъзнец; само след малко го връхлетя огромно отчаяние, когато осъзна къде се намира и защо се е озовал на това мрачно и изоставено място. Изправи се, затропа с крака и се запъти по брега към мястото, където се очертаваше силуетът на корабната лодка.

Когато се изправя пред Бог в деня на Страшния съд, той ще ме попита за този ден — помисли си Амброаз.

Час по-късно отплаваха, четирийсет и седем мъже и две жени. В сивата светлина на утрото останките от „Утрехт“ изглеждаха не по-големи от петънце на хоризонта.

Амброаз седеше прегърбен на носа. Чувстваше се така, сякаш бе погълнал камъни.

Шкиперът крещеше команди от мястото до руля, направлявайки лодката през назъбения лабиринт от рифове и сгушени острови към открито море.

Сторих всичко, което ми беше по силите, помисли си Амброаз, изчерпах всяка възможност за търсене на вода, дори настоях да ме върнат при хората, за да умра с тях. Какво още може да се направи, след като другите изобщо не изпитват нужда да се върнат към дълга си редом с мен?

Някъде дълбоко у него обаче някакъв глас го мъчеше жестоко: ти бягаш. Писъците на чайките звучаха като ликуващите крясъци на тълпа.

ГЛАВА 38

Корнелия седеше на скалите от бял пясъчник, вълните се разбиваха в коралите до краката ѝ. Над тях кръжеше чайка, чиято сянка пробягваше по ситните вълни покрай пясъчната ивица. Корнелия бе положила глава на коленете си, но не я вдигна, макар и да долови стъпките на Микиел по камъните.

— Госпожо?

— Добре съм.

— Опитайте се да съхраните вярата си. Не се предавайте. Само да завали, и сме спасени.

— Не става въпрос за това.

Как можеше да му го обясни? Тя се бе надявала на комодора; през всичките тези мрачни месеци на пътешествието той бе единствената светлина, осветявала живота ѝ. Сега се чувстваше сякаш лишена от всичко, на което може да вярва на този свят.

Беше ли способен този обикновен войник да го проумее, колкото и голямо да изглеждаше сърцето му?

Както и да е, разочарованието ѝ от този живот нямаше да трае дълго, но нямаше да я остави и до мига на смъртта ѝ, просната върху пясъка и умираща от жажда.

— Вижте, времето тук се променя много бързо. Само малко да повали, и ще се спасим. — Микиел вдигна поглед към небето. Духаше същият ураганен вятър в посока север — запад, който вдигаше на вихри кораловия пясък и го пращаше в лицата им. Нямаше дори и капка дъжд.

Какъв беше смисълът да се мъчат да оцелеят? Моряците казваха, че на комодора и шкипера ще са им нужни най-малко два месеца, докато стигнат Батавия. И после още един, за да се върнат — ако са успели.

Три месеца беше прекалено дълго време. Без вода щяха да живеят един, най-много два дни.

* * *

Каква гадост, помисли си Микиел. Бяха изпили всичката вода още първия ден, докато се търкаляха стенещи по пясъка, в очакване някой да ги спаси и проклинайки комодора и шкипера. Сякаш друг им беше виновен, че не им бе останала дори и капчица вода.

Както и да е, това едва ли имаше някакво значение в момента. Всички така или иначе щяха да умрат, без значение дали деляха водата на дажби, или не. Въпреки това обаче той бе научил от битките, че човек никога не знае кога ситуацията ще се промени; мигът, в който си на косъм да се предадеш, нещо внезапно изниква, което ти помага да си спасиш кожата. Човек никога не трябваше да спира, това беше знакът на мъжката сила.

Микиел откри пастора и семейството му сгущени в мизерно убежище под една надвиснала скала; най-малкото дете плачеше в скута на майка си, а през това време баща му бе паднал на колене, молейки се горещо Бог да се намеси. Това можеше и да стане. Съдейки по опита си, Бог беше непредсказуем.

* * *

Скалите Хутман

Бъчвите с вода вече не се охраняваха, защото бяха празни. Устните на Микиел се бяха напукали и кървяха от жажда и от неспирния вятър. Ако му бе съдено да умре, тогава беше длъжен да посрещне смъртта дисциплинирано, за да не се опозори в очите на околните хора и себе си. Той бе намерил подслон под брезентов навес, докато се опитваше да събере силите си; повечето от войниците му вече бяха прекалено отслабнали от жажда, за да се движат.

Видя един от по-младите войници, Герит ван Хоек, да пикае в метално канче и после да го поднася към устните си с треперещи ръце. Адамовата му ябълка подскачаше на шията му, докато надигаше канчето. Но не успя да го направи. Изплю течността и захвърли чашата далеч от себе си, рухна на земята задавен и облян в сълзи.

Бълнуващ, Фасулчо бе пропълзъл до средата на пясъчната ивица и сега лежеше сгърчен на кораловия плаж, вече мъртъв или почти умрял. Съществуваха толкова много начини да умре човек: да се удави, да умре от жажда или треска, или студ, да го завържат за колелото или да умре в битка с мускетен куршум в корема си, разкъсан от болки като обикновен престъпник. Едва ли имаше някакъв смисъл в начина, по който посреща смъртта си човек, без значение какво говореха проповедниците.

Просто трябваше да я посрещнеш, а опитах ли се да се съпротивляваш, това означаваше, че си последният глупак, защото никой няма избор.

* * *

„Утрехт“

Кристиан се настани в покрития с дърворезба стол на комодора, прокара ръце по гладките му дървени подлакътници и в представите си се видя член на съвета на Индия и президент на флота. Затова се изискваше силно въображение, разбира се, при цялото това изсипано съдържание на раклите на комодора по пода на кабината или люшкащо се в слой морска вода откъм десния борд. И въпреки това човек имаше право да помечтае.

— Хей, донеси ми вино! И не се мотай! — изкрещя той на някакъв въображаем слуга, който хукна през глава да изпълнява заповедта му.

Кристиан рисуваше с пръсти фигурка върху бюрото.

— Действително, госпожо Норстрант, виждал съм много чудеса в Индия и вие ще потръпнете, когато станете свидетел на някои от тези неща.

Той изследва съдържанието на чекмеджетата и намери недовършено писмо с калиграфския почерк на Секор — опис на покупките при попълването с провизии на кораба по време на престоя им в залива Тейбъл.

— Хайде да направиш копие на това писмо, Крюгер!

Огромна вълна се стовари върху корпуса и големият кораб потрепери целият от удара. Кристиан изпищя.

Той се втурна, залитайки, през наклонената кабина към койката на комодора, рухна на нея и се сгуши на кълбо. Издърпа завивката през глава и остана да лежи целият треперещ; надаваше гневни крясъци към морските демони, които го тормозеха до късно през нощта.

ГЛАВА 39

Скалите Хутман
ЧУК-ЧУК-ЧУК!

Звукът беше неспирен и влудяващ. Някой бе обърнал една от бъчвите с вода със стърчащи крачета нагоре, след това се бе вмъкнал вътре и стържеше гъбясалото дъно с канче, за да изцеди малко скъпоценна влага.

Долу на брега едно дете бе пило от морската вода и сега се търкаляше в плитчините, надавайки крясъци. Скоро щеше да се удави и умре. Нямаше нито един човек, останал с достатъчно сили да отиде до брега и да го спаси.

Пасторът, който нямаше сили дори да се изправи на колене, с огромни усилия хъркаше молитви за избавление. Едно от децата му виеше; Корнелия се зачуди откъде намираще тази сила.

На брега лежеше тяло на мъртвец, подуто, вонящо, загинал при опитите си да се добере до брега от разбития кораб. Поне смъртта му не го бе измъчвала много.

Корнелия лежеше под брезента, прекалено отслабнала, за да се движи. Микиел бе отнесъл нея и другите жени в собствената им палатка, ако въобще няколкото стърчащи пръта със завързани за тях парчета брезент можеха да се нарекат палатка. Бяха цяла дузина сгушени една в друга, спяха завити под одеяла на твърдата земя. Не че я беше особено грижа за тези лишения в момента.

Тя се заслуша в щракането на щипките на скалните раци, докато ловуваха сред коралите; сянка на морска птица прелетя по земята и Корнелия изскимтя при спомена за онези сенки, придвижващи се в мрака по стълбището на „Утрехт“, разкъсващи немилостиво дрехите ѝ. Още усещаше вонящия им дъх.

— Госпожо Норстрант — обади се нечий глас.

Кой беше това? Беше мъжки глас, но внимателен, не като гласовете на онези мъже от кораба. Сякаш внезапно отново се бе

озовала в Амстердам и някой от слугите им я буди в спалнята им, в къщата им на Лелейстрат.

— Госпожо Норстрант — повтори гласът. — Донесох ви вода.

Някой повдигна главата ѝ и Корнелия усети ценната течност да се разлива по езика ѝ. Тя изсмука и последната капчица влага от канчето. Втренчи се в надвесеното над нея лице, навъсена в опит да си припомни.

— Аз съм, Микиел — каза той.

Името не ѝ говореше нищо. Корнелия облиза устни, припомняйки си сладостта на водата. Микиел отпусна главата ѝ на земята.

— Няма да им позволя да ви причинят нищо лошо — рече ѝ, но Корнелия бе прекалено унесена, за да я е грижа.

Някъде близо до крайбрежието на великата Южна земя

Морето и небето бяха с цвета на олово, слели се в един виещ враг. Вълните непрестанно се надигаха и една ги връхлетя от северозапад, стоварвайки се върху носа на малкия им плавателен съд, и измокри всички до кости. Вятърът беше прекалено силен, за да вдигнат платната; вместо това шкиперът насочваше носа на лодката към открито море и се надяваше да се измъкнат.

Амброаз възнесе силно под наметалото си. Лодката пропускаше вода; моряците започнаха да я изгребват с чаши, кани, дори и с голи ръце. Амброаз се присъедини към тях, защото при тази ситуация рангът нямаше никакво значение; ако лодката потънеше, всички щяха да загинат. Той загребваше и изхвърляше водата с едно канче, но трепереше толкова силно от студ и ужас, че по-голямата част от нея се изсипваше обратно в лодката.

Бяха прекалено много хора на борда; колкото и бързо да изгребваха водата, тя прииждаше с удвоена сила и той проумя, че скоро щяха да потънат.

— Бъчвите! — изкрещя шкиперът през вятъра.

— Какво?

— Трябва да облекчим лодката! Трябва да изхвърлим и хляба! Всичко зад борда, или сме свършени!

Мъжете бяха прекалено ужасени, за да спорят с него. Амброаз гледаше как толкова скъпоценната им вода се отдалечава сред вълните на разгневеното море.

И в този миг заваля пороен дъжд и ги измокри до кости. Може би този дъжд щеше да стигне и до хората на острова, помисли си Амброаз.

Той трябваше да остане с тях.

Е, нямаше да му се налага да се тормози от вината си прекалено дълго. Ако не загинеха всички тази нощ, тогава със сигурност това щеше да се случи на следващата. Единствен шкиперът изглеждаше непоклатим, седнал до руля, подобно на мраморна статуя, с лице, втренчено във вълните, поддържайки носа на лодката срещу вятъра. Изглеждаше така, сякаш не изпитваше и капчица страх. Амброаз си позволи да изпита моментно възхищение. Шкиперът беше свиня, разбира се, и глупак, но имаше дух. Продължаваше да си мисли, че може да победи морето. Дори и сега, след като бе забил най-големия кораб на компанията в скалите, самочувствието му бе непоклатимо.

Ако по някаква случайност оцелееха, със сигурност планираше да обвини другите за нещастията си.

Амброаз беше изтощен от тази непрекъсната битка за живот. Може би се дължеше на треската, но той вече не се вълнуваше каква съдба ще го сполети. Захвърли канчето и се отпусна в шпигатите. *Ще спя и ще сънувам едно море, в което се давим, а на сутринта ще се събудя в рая или ада. Нека Якоб Шелингер продължи да воюва, аз не мога повече.*

* * *

„Утрехт“

Кристиан се бе върнал в склада под предната част на кораба. Вятърът се стоварваше върху разбития кораб като полудяла тълпа; вълна след вълна се разбиваха в скърцащия корпус. Миризмата на морето беше непоносима — само сол и водорасли. Той рухна под едно парче платно и запуши с юмруци ушите си в опит да заглуши всички шумове.

Повече не разполагаха с прясна вода и ставаше ясно, че шкиперът и комодорът нямаше да се върнат за тях. Кристиан никога не бе имал вяра на онова копеле Шелингер, но пък и не го обвиняваше. Вероятно вече бе прерязал бялата шия на комодора и бе отплавал за Малака.

На негово място той би сторил същото.

Съучастниците му също бяха напуснали до един кораба и отплаваха към острова, като прескачаха борда по един и двама, вкопчвайки се към парчета от греди и строшени мачти; някои от тях изчезнаха под сивите вълни, преди дори да се отдалечат на разстояние един изстрел с мускет. Йост и един от юнкерите, Тен Брок, бяха изчезнали последни, прехвърляйки се през борда заедно, вкопчени в голям къс греда от балтийски дъб.

Ураганът отвън виеше като цяла глутница дяволи и разкъсваше и последните останки от вантите. Кристиан бе останал сам. Подсмърчаше и бълнуваше сред надигация се мрак.

ГЛАВА 40

Скалите Хутман

В първия момент Микиел си помисли, че това е облак от морски пръски; в следващия миг едра капка го удари по лицето и той отвори очи, втренчен в оловното небе, като дори не смееше да изпитва надежда. След малко капките се усилиха и Ван Тексел седна, събра дланите си и заблиза събиращата се в тях вода. Вятърът се усили, рязко застудя и заваля.

Върху кораловите плочи бързо започнаха да се образуват локви. Навред около него плачеха жени и мъже. Изглеждаше също като картините, които бе виждал в църквата на съдния ден, мъртвите се надигат от гробовете си, хората, които само допреди секунди бяха лежали неподвижни в храсталаците, сега с усилие се изправяха на колене и протягаха треперещи ръце да уловят безценната вода. Микиел стана и започна да дърпа войниците си на крака; сритваше по-мудните и им заповядваше да опънат парчета брезент, за да събират проливния дъжд и да го изсипват в бъчвите.

Зърна госпожа Норстрант да пълзи сред храсталаците на четири крака, с достойнството на умиращо от глад животно да търси локви и като куче да лочи от тях побелялата течност. Пасторът правеше същото, коленичил, с прогизнало черно расо, за момент забравил милосърдието Господне.

Жена му свали шапката си и я огъна, изцеждайки водата в устата си. *Всички сме само на една крачка от звяра, помисли си Микиел. Всички тези черни раса и фини дрехи, които носим, не означават нищо, когато дяволът ни завладее.*

ГЛАВА 41

Дъждът ги бе спасил и засега разполагаха с голямо количество вода за всички. Микиел бе заповядал на войниците си да сформират работни групи от мъжете, които да учат останалите как да оцеляват; трябваше да изградят по-добри убежища с кораловите плочи, със съчки от храсталаците и с останки от разбития кораб. Даде заповед на корабните дърводелци да работят на брега, докато през това време моряците придвижваха с помощта на пръти набързо скованите салове сред плитчините, и събираха плаващите бъчви с осолено свинско и вино, както и останките от корабните греди и пръти. Дори претърсваха брега за канчета и готварски тенджери.

Рибите се стрелкаха из плитчините и лакомо захапваха куките със стръв, но на тях се хващаха само дребни рибки, докато моряците не откараха новите салове в по-дълбоката част на канала. Няколко часа по-късно успяха с едно по-дебело въже да издърпат на брега голяма мрежа с риба, а на следващия ден отидоха до един остров наблизо и там убиха няколко тюлена. Същата вечер всички ядоха до насита за първи път от седмици.

* * *

Той откри Корнелия седнала сама под един от импровизираните навеси. Не изглеждаше толкова елегантна, но това изобщо не го притесняваше. Дори и с разрошената си мръсна коса и просмуканите си със сол изкаляни дрехи, тя продължаваше да му изглежда като едно от най-прекрасните създания, които някога е виждал.

Както и да е.

— Заповядайте, госпожо — каза Микиел и ѝ подаде чаша вода.

— Какво е това? — попита Корнелия.

Той видя другите жени да им хвърлят скришом погледи, сякаш си мислеха, че Корнелия продължава да получава по-голямо внимание.

— След бурята вече разполагаме с достатъчно вода, така че всеки да има по три дажби на ден — обясни й Микиел. — Отидете при коменданта, ако сте още жадна.

Жените мигом скочиха и изфучаха от палатката, блъскайки се една друга в усилията си да стигнат първи. Микиел поклати глава.

— Не ме ли чува? Има достатъчно вода за всеки, дори и със седмици да не завали.

— Мислят си, че мъжете отново ще я откраднат.

— Оставил съм стража до бъчвите, така че ако някой реши да краде вода, ще си спечели един куршум от мускет за награда. А комендантът си води списък на хората и дажбите, така че оттук нататък всеки да получава равно количество.

— Какво щяхме да правим без вас?

— Аз съм само един войник, просто правя онова, на което са ме обучавали. — За втори път той й протегна пълната чаша и Корнелия я пое с благодарност.

— Защо седите тук сама?

— Вие как мислите?

— В моменти като тези общественото положение не означава много. Всички се пържим на един огън.

— Кажете им го на тях.

Микиел й протегна пълна шепа със сухи бисквити, които моряците бяха спасили от корабните бъчви. Бяха се втвърдили много, заплашваха да счупят някой зъб, но за гладния човек имаха вкус на мед.

— Какво да правя с това?

Той приклепна до нея.

— Ето, вижте.

Микиел пушна бисквитата в каничката, отчупи пръчка от един близък храст и започна да разбърква бисквитата във водата. Корнелия направи гримаса. *Трябва да надмогне естествената си гнусливост, ако иска да оцелее*, помисли си той.

— Бъркайте я, докато се разтвори; ще се превърне в лека каша. Знаем, не напомня много на храната, която сте свикнали да ви сервираат в каютата на съвета, но ще спаси живота ви.

Корнелия пое съчката от него и започна да бърка, както й бе показал Микиел.

— Дори можете да си я стоплите малко. — Той се огледа и вдигна една тънка и равна плоча от корал. — Когато се сгъсти, поставете кашата на плочата и я сложете на огъня. Така е малко по-лесно да я стоплите.

— Поне вътре няма червеи — каза Корнелия и малко насила се усмихна.

— А, най-после се засмяхте, ето това е духът.

— Защо ми помагате?

— Видях ви да седите тук настрани, сама. Другите жени поне са заедно и споделят нещастieto. А вие сте съвсем сама.

— Моите трудности не са ваша грижа.

Сините ѝ очи бяха повече от откровени. Микиел се боеше, че ако отвърне на погледа ѝ, ще се издаде. Вместо това само повдигна рамене и се изправи на крака, сякаш имаше да върши неотложна работа.

— Просто си изпълнявам задълженията.

— Благодаря ви, сержант Ван Тексел.

— Няма защо, госпожо.

Корнелия го проследи с поглед, докато се отдалечаваше с походка на фермерско момче с широки рамене. Но макар и да бе едър мъж, тя не се боеше от него, за разлика от шкипера или онзи грамаден войник, когото наричаха Стенховер. Беше започнала да харесва начина му на говорене, спокоен и бавен. Не се чувстваше уплашена, когато той бе наблизко.

Какво щяхме да правим без вас?

ГЛАВА 42

През следващите няколко дни те се организираха по възможно най-добрия начин. Единствените други обитатели на острова бяха някакви странни черни птици, които градяха гнездата си в пясъка. Войниците на Микиел ги ловяха нощем, когато бяха слепи и изпаднали в паника от факлите.

Микиел ѝ даде една от птиците с инструкции как да я стотви; Корнелия опърли перата върху въглените от огъня и я изяде полусурова; не беше много — няколко залька жилаво месо с вкус на риба и няколко парченца въглени като подправка. На нея обаче ѝ се стори като кралски банкет, след толкова време, прекарано без прясно месо. Сред бодливите храсти гнездяха и малки морски птици, подобни на чайка. Месото им не се ядеше, но от яйцата им ставаше добра закуска, стига само да успееш да събереш няколко.

Микиел всяка сутрин ѝ носеше скришом едно-две, пъхнал ги в джобовете на мундира си.

Корнелия можеше само да предполага колко време щеше да мине, докато изтребят цялата птича популация на острова. Стигаше им, че за момента бяха осигурени с вода и храна.

Междувременно пасторът бе възстановил силите си и сновеше по целия остров, окуражавайки ги да бъдат силни и да се уповават на Господ.

*И тогава те призоваха Господ в бедата си,
и той ги избави от несретата им.
Защото той властва и поражда буреносния вятър,
който вдига вълните.*

Напомняше на всички, че силата на духа и жертвоготовността представляват ключа към оцеляването им; беше му лесно да го заявява,

когато той и семейството му разполагаха с най-добрия подслон на острова.

Ден след ден Корнелия се гушеше под брезентовия навес в опит да се стопли. Единствен Микиел ѝ правеше компания — другите жени ѝ бяха обърнали гръб. За тях тя продължаваше да бъде госпожа Високопоставена.

Е, сигурно навремето съм била, помисли си тя. Но това свърши. И аз страдам също като вас.

„Утрехт“

Сутринта морето беше синьо и спокойно като езеро, люшкащо се лениво около корпуса на кораба, сякаш той се готвеше да се къпе. Кристиан се измъкна на четири крака от убежището си в предната част на плавателния съд, целият прогизнал и треперещ като уплашено куче. Палубата бе цялата затрупана с разкъсани и омотани въжета и брезент; бизанмачтата се бе счупила, а една от рейките се люшкаше леко на утринния бриз, дървото поскърцваше при всяко разлюляване. Над главата му кръжеше и крякаше чайка.

Не се виждаше жива душа.

— Има ли някой тук? — изкрещя той. — Аз съм, Кристиан ван Сант! Сам ли съм?

Не беше съвсем сам. На палубата се бе проснал по лице един моряк с тяло, смачкано от падналата главна мачта. Главата му се бе превърнала в тъмна каша, а крайниците му бяха разперени; изглеждаше като кукла със скъсани конци. Кристиан дочу нещо да трополи по палубата; крабовете се угощаваха царски с тази неочаквана трапеза. Обърна се и опита да повърне, но стомахът му беше празен.

Вкопчи се в релинга на левия борд и се изкачи по наклонената палуба, сякаш катереше стръмна скала. Раклите с парите продължаваха да лежат разхвърлени, без никой да ги потърси, като откуп за рибите.

В едно провиснало платно се бе събрала локвичка с вода. Кристиан предпазливо потопи пръст в нея и го облиза. Дъждовна вода. Излочи я с езика си до последната капчица.

Погледна към сушата; най-близкото островче стърчеше сред океана подобно на гигантска костенурка, обърната по гръб. Дяволска

работа. Сега вече беше сигурен, че са се озовали сред омагьосано място, неизвестно на никого до този момент.

Бъчва изплава от една зейнала дупка в корпуса на кораба и бавно потегли по течението към островите. *Трябва да си пробвам късмета сега, докато е хубаво времето*, каза си той. *Ако сграбча някоя от тези бъчви, ще се добера до острова без много усилия.*

Съзнаваше, че няма да издържи дълго, ако не действа, но не му стигаше волята да разхлаби вкопчените си в планшира пръсти. Беше се вкопчил в разбития кораб, прекалено уплашен да спаси дори себе си, останал сам с мъртвите моряци и щракащите с щипките си раци.

Скалите Хутман

В деня след корабокрушението от океана бяха придошли огромни вълни, вдигащи високи фонтани пръски морска вода при сблъсъка си с рифа. Днес обаче около рифовете имаше само широка ивица пяна, а вятърът едва се усещаше. Самият „Утрехт“ вече почти се бе скрил под водата. Всяка сутрин слънцето огряваше все по-малка част от кораба, а тази сутрин над водата се подаваше само връхната част на кърмата.

Корнелия трепереше от студ в ранното утро, а ноздрите ѝ се разшириха при ароматите, които вятърът довяваше от един близък огън. Неколцина моряци готвеха дребна риба върху мижавия си огън. Стомахът ѝ се бунтуваше при мисълта за тази оскъдна трапеза.

— Госпожо.

Тя се извърна; Хендрика, дъщерята на пастора ѝ подаваше една риба.

— Това е за вас.

Беше с размера на стръв за въдица и Корнелия предположи, че ще се нуждае най-малко от цяла дузина такива, за да притъпят стържещия ѝ от глад стомах. Но тя не би могла да се почувства пощастлива, дори и ако момичето ѝ бе подарило огърлица от сапфири.

Загледа я втренчено, чудейки се дали зад този жест не се криеше нещо друго.

— Баща ми принуждава хората да ни дават храната си. Срамувам се. Скрих това от него. — Хендрика отново ѝ протегна рибката. — Заповядайте.

— Но защо на мен?

Момичето повдигна рамене. Изведнъж Корнелия проумя, че Хендрика изпитваше съчувствие към нея.

— Благодаря ви — отвърна тя и пое дребната студена риба от ръцете ѝ.

— Хендрика — прозвуча изведнъж нечий глас. Двете се огледаха; беше Йост, юнкерът.

Сега не изглеждаше толкова внушително; мундирът му беше целият в петна от сол, а косата му бе избеляла от морската вода и слънцето. Меката му бледа кожа бе покрита с мехури.

Но той беше оцелял.

— Йост!

— Мислеше, че съм се удавил?

— Не мога да ти кажа колко се радвам, че си жив и здрав.

— Аз също.

— С плуване ли успя да се спасиш от корабкрушението?

— Когато корабът започна да потъва, двамата с Тен Брок се вкопчихме в едно гребло и оставихме на течението да ни отнесе до острова.

— Бог е милостив.

Йост само вдигна рамене; той си имаше свое мнение по въпроса.

Корнелия забеляза нараняванията от коралите по ръцете му. Досега го мислеше за малко мекушав, подобно на останалите момчета, но фактът, че бе доплувал от мястото на корабкрушението до острова, говореше за неподозирана проява на дух и смелост.

— Радвам се да те намеря в добро разположение на духа — каза той.

— Поне сме живи. Някои умряха от жажда. Мислехме, че всички ще умрем, преди да завали. Божието чудо ни спаси.

— Ако Господ беше докарал дъжда един ден по-рано, можеше да спаси всички — възрази Йост. — Въпреки това може би само грешниците са умрели.

— Баща ми смята, че силата на молитвата е онова, което ни спаси — рече Хендрика.

— Разбира се, че мисли така. — Йост се огледа с подивял и разфокусиран поглед. — Това е най-пустото място, което някога съм виждал.

— Баща ми казва, че скоро ще ни спасят.

— Така ли казва? О, да, разбира се, че ще дойдат да ни спасят. Там под рифа сега се намират дванайсет ракли с имперски талери, което ни го гарантира. Само трябва да оцелеем до този щастлив ден.

— Трябва да се уповаваме на Бог.

— Достатъчно време разчитаме на Божията милост, не мислиш ли? Много е вероятно вече да ни е оставил да се справяме сами оттук нататък.

Пред мисления взор на Корнелия изплува споменът как Йост измъчваше дъщеричката на Грот по време на пътуването. Зачуди се дали оцеляването му наистина беше Божие дело, или беше замесен някой друг. Хората казваха, че дяволът се грижи за любимците си.

* * *

Тя спа много неспокойна през нощта, събуждаше се внезапно всеки път, когато усещаше, че задрямва. В действителност не бе затворила очи за повече от няколко часа, след като я изнасилиха онези мъже на кораба. Дори и тук, легнала на открито с нощния вятър, който караше брезента да плющи, още не можеше да се отърси от спомена за вонята им.

Боеше се да гледа когото и да било, уплашена от онова, което може да прочете в погледа им. Всеки моряк, войник или артилерист можеше да се окаже един от тях.

Колко дни бяха изминали от корабокрушението? Тя беше загубила представа за времето. Не си спомняше кога за последен път бе вкувала истинска храна; Микиел ван Тексел, изглежда, беше единственият, когото го бе грижа за съдбата ѝ, и винаги проверяваше дали си е получила дажбата храна и вода. Вече не я беше много грижа дали е жива, или мъртва.

Чудеше се дали някога отново ще е способна да изпитва нормални чувства.

Този прокълнат малък остров. Единственото нещо, което цъфтеше тук, бяха дребните бели солени маргаритки, току-що напъпили. Корнелия откъсна една и я повъртя между пръстите си, а после грубо откъсна венчелистчетата ѝ.

Този свят беше останал без всякаква красота. Абсолютно без всякаква.

ГЛАВА 43

Преследваше ги голямо синьо вълнение; от дясната им страна се точеха мрачните очертания на голямата Южна земя. Амброаз си позволяваше да се утешава с надеждата, че все още има някакъв изход. Успееха ли да открият вода, можеха да се върнат и да спасят хората, които изоставиха.

— Да сме най-много на двацет мили източно от корабокрушението — рече той, като погледна към шкипера.

Шелингер не отговори.

— Виж това. — Амброаз кимна към смътните очертания на сушата. — Онази нощ, когато се забихме в рифа, ти каза, че се намираме на шестстотин мили от Южната земя.

Шкиперът се навъси и поклати глава.

— Това бяха скалите Хутман, нали така? — попита Амброаз.

— Не бяха Хутман!

— Кое беше последното ни известно местоположение? — обърна се Амброаз към Баренц.

Той само повдигна рамене и вместо да отговори, погледна към Мезекер.

— Не помня — рече Мезекер. — Последната инструкция от губернатора Коен предупреждаваше всички навигатори, че разстоянието между нос Добра надежда и Южната земя може да е по-дълго с цели осемстотин мили. Той казва, че корабите не трябва да пътуват повече от хиляда мили на изток, преди да обърнат на север към Индиите.

— Знам какво е казал.

— Това бяха скалите Хутман — упорстваше Амброаз.

— Не може някой като теб да ми чете лекции по навигация.

— Ти пренебрегна предупрежденията на губернатора Коен.

— Когато открием начин да пресмятаме разстоянията в посока изток и запад, както умеем да го правим за разстоянията север-юг, дори

и хора като теб ще могат да ни закарат до Индиите. Дотогава обаче, мисля, че е най-добре да пазиш мнението за себе си.

На лодката се възцари напрегната тишина. Сара се опита да го прегърне, за да го успокои, но той рязко отблъсна ръката ѝ. Тя вече не беше онова съблазнително дребничко създание, качило се на борда на кораба в Амстердам; косата ѝ висеше сплъстена от солта, а лицето ѝ бе зачервено и покрито с мехури от морската вода и вятъра.

До какви падения само стигаха някои мъже заради жените.

През деня се доближиха до брега и шкиперът се заоглежда за място на брега, където да остави лодката. Огромни светлокафяви скали се надигаха зад кълба разпенена вода и пяна; там гигантските вълни се стоварваха върху скалите, бранени от нестройна преграда от рифове. Прекараха целия ден в търсене на удобно място да стъпят на сушата и Амброаз отново усети как отчаянието се надигаше у него. Бурното море правеше невъзможно акостирането. Бог отново се надсмиваше над жалките му усилия.

На следващия ден вятърът смени посоката си обратно на северозапад и откъм океана отново ги връхлетяха бурни ветрове. Успяха да съберат вода в канчетата си, докато дъждът ги заливаше. Червените скали отново изникнаха за кратко под една дъждовна дъга и шкиперът пак опита да се доберат до удобно място на брега, но навсякъде се издигаха само стръмни скали, в които се разбиваха вълните.

На здрачаване той пак насочи лодката в открито море, внимавайки за вятъра, като непрекъснато измерваше дълбочината с лота. Опънаха едно брезентово платно в предната част на лодката, за да им служи за подслон. Под него се свиха двете жени и няколко от моряците и заспаха изтощени. По-късно и Амброаз се присъедини към тях, молейки се на следващия ден да открият залив и вода, което щеше да означава край на страданията му.

Скалите Хутман

Измъкването на бъчвите с вино от лагуната не се оказа много добра идея. През нощта моряците изпиха всичкото вино, до което бяха успели да се доберат, и нито Микиел, нито комендантът бяха в състояние да им попречат. Корнелия лежеше под грубия подслон,

увита в грубо одеяло, а през това време брезентът над главата ѝ плющеше от вятъра. Грубият смях на мъжете я плашеше. Никога не вярвай на мъж с бутилка в ръка; глътнеше ли малко гроздова ракия, и вече се мислеше за Господ, без изобщо да дава пет пари ни за сержант, ни за комендант, за пастор да не говорим; не и когато зловещите съдии в Батавия бяха толкова далеч.

Група пияни мъже се бе скупчила около малък огън на не повече от десетина крачки от нея. Тя чуваше всяка мръсна дума, която изричаха, макар и да се мъчеше да запуши ушите си. Подобно на животни, единственото нещо, за което говореха, бяха жените и боевете.

И стомасите им, разбира се.

Един от мъжете се разхълца — виното го бе размекнало.

— ... толкова за великия Якоб Шелингер. Ще се изплюя в лицето му, само да го зърна отново...

— Затваряй си устата, Рикерт. На негово място и ти би постъпил по същия начин.

— А аз бях готов да увисна на въжето заради него. Нали разправяше, че всички сме заедно в тази работа.

— Дръж си езика зад зъбите!

— Не ми казвай къде да си държа езика, дребно чиновниче!

Които и да бяха мъжете, езиците им вече бяха надебелели. Изглежда, вече съвсем бяха прехвърлили мярката, помисли си тя.

— Ние сме другари до смърт, такива ги дрънкаше той, а после ни заряза всички да изгнем тук и отплава с онзи педал комодора, когото уж щяхме да изхвърляме зад борда. Ще нахраним с него акулите, нали все такива ги ръсеше шкиперът? А сега гледай, само да стане малко напечено и всички офицери пак са заедно, както винаги.

Корнелия едва дишаше, напрегната да чуе какво си говорят. Не вярваше на ушите си; но от друга страна, защо трябваше да счита това за нещо фантастично? Мъжете, които ѝ бяха посегнали, едва ли щяха да се поколебаят да направят метеж.

Съучастниците на шкипера вече бяха силно развълнувани и се опитваха да му затворят устата. Който и да беше той обаче, бе прекалено разпаден от виното, за да млъкне.

— Върви на майната си, Крюгер! Всички ще изгнем тук, какво ме е грижа, че някой щял да научи?

— Дръпнете му тази дяволска бутилка от ръката! — обади се друг.

— Махни се от мен, копеле такова! Мислиш, че не съм прав, а?

— Шкиперът тръгна да търси помощ. Той е единственият, който може да го направи.

— Той няма да се върне заради нас. Няма да се осмели да припари и на сто мили от Ян Питерсен Коен. Ще изхвърли Секор зад борда и после ще потегли към Малака, мръсното му копеле. Аз си заложих главата заради него и вижте само как ми се отблагодари. Остави ни да пукнем тук на този забравен и от Бога остров.

— Затваряй си устата, Рикерт!

— Да ви го начукам на всички — изръмжа той и се отдалечи, олюлявайки се.

Корнелия дочу шума от струята по кораловите плочи, докато Рикерт се облекчаваше на не повече от три или четири крачки от нея.

Другарите му ругаеха приглушено помежду си, а после всички тръгнаха към брега и го изоставиха. Не след дълго тя дочу нечие хъркане; явно беше Рикерт, проснал се мъртвопийан само на няколко крачки от подслона ѝ.

Корнелия остана да лежи, напрегната от страх. На какво бе станала свидетел току-що? Дали не бяха само фантазиите на мъже, прехвърлили всякаква мярка в пиенето?

Или зад насилието над нея през онази нощ се бе крила някаква още по-мрачна цел?

Зачуди се още колко ли хора щяха да се присъединят към комодора за гощавка на акулите. Всъщност това едва ли имаше някакво значение, защото всички така или иначе бяха осъдени; ако думите на Рикерт бяха истина, това означаваше, че Амброаз Секор нямаше да се върне да ги спаси. Никой нямаше да се върне.

Тя остана будна цялата нощ; и най-слабият шум от някой пропълзяващ краб или писък на птица караше сърцето ѝ да бие тревожно. Колко метежници имаше сред оцелелите?

Имаше ли някой, на когото можеше да се довери?

Точно преди разсъмване дочу други странни звуци. Някой влачеше нещо тежко по камъните и след това цамбурна във водата, но тя не се осмели да излезе от убежището си. На следващата сутрин Корнелия претърси острова за Рикерт, но той беше изчезнал.

Никога повече не го видя.

„Утрехт“

„Утрехт“ умираше.

Не бе останало много от него; някакво тяло, заплетено в падналите въжета, подутото от газове, покрай една бъчва с оцет и няколко строшени греди. Само най-издадената част от кърмата още стърчеше над водата, като всяка следваща голяма вълна заплашваше окончателно да я запрати в дълбините.

Кръжащите и кряскащи над останките от кораба чайки зърнаха някакво странно същество да виси сред разкъсаните платна и оплетени въжета. Косата и брадата му бяха спечени от сол, а дрехите му — мръсни до неузнаваемост; то крещеше и размахваше юмруци към невидими демони.

След като корабът окончателно се разпадна, то остана вкопчено в едно парче греда и продължи да пици полуобезумяло. За момент главата му потъна под водата, но ръцете му отчаяно задраскаха по гредата и го издърпаха на повърхността; остана вкопчено към последната останка от „Утрехт“, понесена от течението.

ГЛАВА 44

Едрият войник с пшениченорусата коса стоеше до нея с един късоопашат буревестник в ръка — някакво отчаяно подобие на храна, почерняло от огъня, което едва ли имаше повече от един залък месо по себе си. Миризмата обаче на печено месо предизвика конвулсии в стомаха на Корнелия. Тя се опита да откъсне погледа си от печения къс.

— Донесох ви да хапнете нещо — каза Микиел.

Корнелия сграбчи месото и го заръфа със зъби. Никога през живота си не бе изпитвала такъв глад; той буквално те караше да полудяваш и да забравяш как трябва да се държи една християнка.

Тя се нахвърли върху опечената птица, осмука и последното късче месо от кокалите и си облиза пръстите. Това едва ли можеше да се нарече храна и дори засили още повече глада ѝ.

— Благодаря ви — избъбри Корнелия накрая, внезапно засрамена.

Микиел вдигна рамене, сякаш това не беше кой знае какво.

— Не ги бива много да приготвят закуска. — Той се огледа. — Добре ли сте? Мъжете не се ли опитват да ви създават главоболия?

Корнелия поклати глава.

Изведнъж осъзна как изглеждаше отстрани; роклята ѝ беше с разпран подгъв, а кадифето пукаше от солта при докосване. Ноктите ѝ бяха изпочупени и мръсни, а косата ѝ — твърда като вълна. Сара без съмнение щеше да изпадне във възторг, ако можеше да я зърне отнякъде. Бившата ѝ господарка вече нямаше нищо общо с госпожа Високопоставена. Поради някаква причина тя изпитваше силно смущение, че този свит войник я вижда в такъв вид.

— Защо правите всичко това?

Микиел не смееше да срещне погледа ѝ.

— Просто съм християнин.

— Не, не това е причината.

— Вие знаете каква е причината ли?

— Как да ви кажа, свикнала съм мъжете да правят всякакви неща за мен, но винаги с едно наум, че трябва да им се отблагодаря. Всяка жена е наясно какво си мислят.

— Ами дори и да се осмеля само за миг да си го помисля, би било невъзможно.

Той се обърна да си тръгне. Имаше толкова тъжен вид.

— Наблюдавали ли сте как се държат херинговите чайки на този остров, сержант Ван Тексел?

Той се обърна към нея и поклати глава.

— Когато се ухажват, мъжките чайки носят на женските си късчета храна. Това е един много груб начин да се покаже какви фини птици са те.

— Но има разлика, разбира се.

— И каква е тя?

— Ами всички херингови чайки са едни и същи. Имат едно и също оперение, свиват едни и същи гнезда. Една птица може да предпочете всяка друга птица. Докато аз съм само незначителна чайка с лошо възпитание, а вие представлявате екзотична птица феникс с пъстри пера, от които никой не може да отдели поглед. Така че в действителност това е една много глупава чайка. Да спра ли да ви нося печени късопашати буревестници?

Корнелия се усмихна.

— Аз съм толкова гладна, че човката ми винаги е отворена.

Микиел се поколеба. Имаше нещо наум.

— Знам какво се е случило на кораба — рече накрая той.

Корнелия усети как бузите ѝ пламват като божур и извърна поглед.

— Съжалявам, не исках да ви засрамвам... Искам само да ви кажа, че ако някой се опита да ви създава проблеми, можете да разчитате на мен.

— Сега вие моят защитник ли сте?

— Предполагам, че ме намирате за малко недодялан, госпожо, и ще бъдете права. Не съм възпитан мъж като комодор Секор. Изхранвам се чрез меча и мускета си. Но страшно мразя да гледам как нараняват жени или деца. Кръвта ми направо кипва.

— Благодаря ви, сержант Ван Тексел.

Той вдигна рамене и отново понечи да си тръгне.

— Снощи дочух нещо.

Той се навъси озадачен.

— Чух мъжете да разговарят. Звучаха ми така, сякаш преди това са планирали да вдигат бунт на кораба.

— Метежници? На „Утрехт“?

Корнелия кимна.

— Един от мъжете се казваше Рикерт.

— Да, знам го. Той е старши мерач, първи заместник на оръдейната палуба на мичмана. Разпознахте ли още някого?

— Да, Давид Крюгер.

— Онова чиновниче? Та той е само един мухльо. Сигурна ли сте?

— Познавам гласа му. А пък и останалите се обръщаха към него по име.

— Кои още бяха там?

— Само това успях да чуя. Духаше силен вятър и се напругах да чувам дори и Рикерт. Сутринта обходих целия остров, но не го видях никъде. Мислите ли, че са го убили?

— Не знам, госпожо. Ще кажа на коменданта, това е всичко, което мога да направя. Засега. Мислите, че това са...?

— Че това са същите мъже, които ме нападнаха? Вие как смятате?

— Смятам, че е напълно възможно. Както и да е, не забравяйте какво ви казах. Който и да се опита да ви създава проблеми, кажете му да ми се обади.

От брега се разнесе вик.

Те слязоха до пясъчната ивица; там видяха трима мъже да влачат през кораловите плитчини нещо, което в първия момент им се стори като поредните останки от разбития кораб. Извлякоха го от водата и го хвърлиха на пясъка.

Но това не беше някаква останка от кораба; беше човек. Поредното чудо. След толкова дълго време още един човек се беше спасил.

— Това е подтърговецът! — изкрещя някой.

— Слава на бога! — извика и пасторът. — Пазачът на душите ни!

Те го наобиколиха, докато подтърговецът лежеше задъхан на покрития с коралови отломки бряг и задавен кашляше вода от устата и ноздрите си, а очите му бясно се въртяха в кухините си.

— Хеер Ван Сант е жив! — извика пасторът. — Всичко ще бъде наред, ще видите. Слава на бога, че е спасил добрия подтърговец от разбития кораб!

Корнелия погледна към Микиел. Той, изглежда, не споделяше мнението на пастора.

* * *

Същата нощ Ван Тексел излезе с Герит ван Хоек на лов за късопашати буревестници. Нощем бяха много лесни за хващане — тъпите създания градяха гнездата си на земята.

Светлината от факлите ги заслепяваше и те панически пляскаха с криле, подобно на пилета, и се оставяха лесно да ги хващат. Герит държеше фенера, а Микиел ги сграбчваше с голи ръце и им късаше вратовете, след което ги хвърляше в един чувал.

Не беше много трудна работа, но понякога бе болезнена, защото теренът беше много неравен и ако човек се спънеше в някое гнездо в мрака, можеше да пропадне до колене.

— Какво ще кажеш за историята с Рикерт? — попита Микиел.

— Мисля, че са само приказки.

— Въпреки това нещо не ми харесва. Как мислиш, дали е бил замесен в насилието срещу Норстрант?

Подметките на ботушите на Герит ван Хоек хрущяха по корала. Той не отговори.

— Госпожа Норстрант ми каза, че го чула да говори за бунт.

— Едва ли биха се осмелили. Нали знаеш какво ги сполетява бунтовниците.

Точно в този момент пред тях се разнесе силен шум — късопашат буревестник пляскаше с крила, сякаш опитвайки се да избяга, оплетен в клоните на един храст. Микиел го сграбчи и го напъха в чувала при останалите.

Тази работа никак не му харесваше. Нещо не беше наред. Човек не можеше просто да влезе във водата и ей така да изчезне. Някой със

сигурност му бе помогнал.

Каквото и да е казал, думите му явно са изплашили някого до такава степен, че е решил да го убие.

ГЛАВА 45

Голямата Южна земя

Най-самотното място на земята.

Амброаз рухна на колене на пясъка. Просмуканата му от дъждовете по време на бурите униформа бе изсъхнала на вятъра и се беше втвърдила като кора на дърво. Устата му бе пресъхнала, а гърлото — сякаш посипано с пясък. Какво ли не би дал сега за малко от онази отвратителна вода от бъчвите на кораба.

Тази огромна пустош вледеняваше душата му. Крайбрежната ивица се простираше почти до хоризонта, а не се виждаше нищо, нито населено място, нито човек или животно.

Шкиперът каза, че по тези места още не бил стъпвал кракът на бял човек, сякаш това беше някакъв повод за гордост. Всички твърдяха, че великата Южна земя е съвсем пуста, и от морето изглеждаше точно така. Но тя изобщо не беше пуста.

Гъмжеше от мухи. Още в мига, когато стъпиха на брега, рояци мухи ги връхлетяха безмилостно. Не бяха като посестримите си в Холандия, мързеливи и тлъсти; те атакуваха с напора на пчели, завираха се в ушите, очите и носовете им. Някои дори успяха да се наврат и в устата му и той се задави.

И все още нямаше и следа от вода.

Отвъд пясъчните дюни се виждаха единствено безкрайни сухи равнини с цвета на ръжда. Тази безкрайна пустош беше обсипана с нещо, което първоначално помислиха, че са колиби на местни хора, но с приближаването си установиха, че са гигантски мравуняци, твърди като камък.

Върнаха се на брега и шкиперът нареди на няколко моряци да изкопаят дупки в пясъка, но процедилата се вода се оказа солена и мъжете плюеха и проклинаха.

Изведнъж от скалите по-надолу по брега се разнесе крясък. Боцманът и хората му бяха открили няколко локви с прясна вода. Амброаз се запрепъва след останалите и когато стигна при тях, той се

вряза сред моряците; водата беше толкова сладка и студена, че се зачуди изобщо как е могъл през целия си живот да пие вино.

Събраха осемдесет канчета вода от локвите, горе-долу почти толкова, с колкото бяха потеглили от скалите Хутман преди около седмица. Не беше достатъчно, за да ги спаси, но им вдъхна надежда.

* * *

Отплаваха на север. С приближаването си към брега зърнаха група чернокожи, а след като акостираха, откриха пепел от лагерен огън, размесен с щипки от крабове. Пепелта беше още топла; успяха да разпалят огъня и изпекоха рибата, която бяха уловили със стръв извън рифа. На всеки се падна само по малко късче, колкото да подразни стомасите им.

Вижте го нашия префинен комодор, помисли си шкиперът. Каква жалка гледка само представлява. Само когато нещата загрубеят достатъчно, тогава става ясно кой мъж колко струва.

— Някъде наблизко трябва да има повече вода — каза той. — Подтърговецът Якоб Ремесенс го споменава в дневника си...

— По тези прокълнати места няма и грам вода. Това е все едно да търсиш курви в манастир.

Цинизмът предизвика усмивка у моряците. Сара шумно се изсмя. О, Господи, само я вижте! Оставаше да цъфне в Батавия, виснала на рамото му. Но при сегашната ситуация нямаше никакъв смисъл да се приближават дори и на сто мили от форта. Първо, задължително трябваше да акостират успешно в Индиите, а в никакъв случай не беше сигурно, че това ще стане; но оттам вече той можеше да се добере до Малака. За по-сигурно на този етап щеше да се грижи за комодора, защото ако случайно се натъкнеха на някой холандски боен кораб без Секор сред тях, оцелял на тези острови, със сигурност щяха да ги обесят като дезертъори. Това дребно курве, вкопчило се за крака му, винаги можеше да излети зад борда някоя нощ, ако започнеше да създава прекалено много проблеми.

— Трябва да намерим още вода, или хората са обречени.

— Мислиш, че някой там от онази сбирщина е оцелял ли, комодоре? Само си губим времето с тях.

— След онази буря ще имат вода, достатъчна за няколко седмици.

— Ако това е вярно, тогава ние за какво сме им? Веднага трябва да потеглим към Батавия. По моя преценка ни делят само десет дни плаване, ако имаме попътен вятър.

— Имаме задължение към стоките на компанията и хората!

— Няма ли да се вразумиш, човече! Как да обърнем натам точно сега? Не мога да се отправя срещу насрещния вятър. Ще се наложи да изчакаме тук, на брега, времето да се промени, а това може да отнеме дни, ако не и седмици. Не, трябва да потегляме към Батавия.

Останалите единодушно и шумно изразиха одобрението си.

Педерасткото копеле изглеждаше като замаяно. *Прави се на луд, реши шкиперът. И на него му е скъпа кожичката, както и на всеки един от нас.*

Скалите Хутман

Кристиан вдигна поглед от огъня; двама души се появиха от мрака и седнаха от двете му страни — юнкерът Йост ван дер Линде и едрият чиновник Крюгер. Наистина представляваха много странна компания. Носеха бутилка бургундско, която бяха задигнали от иконома на коמודора. Подадоха му я.

— Доколкото разбираме, вече сте се възстановили от изпитанието, Кристиан — каза Йост.

Крюгер кимна.

— Почти ви бяхме отписали.

— Добре съм, слава на бога. Той не би предвидил такъв мъчителен край за Кристиан ван Сант.

— Очевидно — съгласи се Йост.

— Това, което страшно ме мъчи, е мисълта, че среброто лежи там, на дъното на онзи риф.

— Стори ми се, че не искаше да го изоставяш — каза Крюгер.

— Ако не беше лошата съдба и онзи идиот, капитанът, вече можехме да сме по пътя към рая.

— Е, сега има да решаваме далеч по-сериозни и належащи въпроси.

— Мислиш, че сегашното ни положение не е сериозно ли?

Крюгер разбърка въглените с върха на ножа си.

— Плановете ни вече не са тайна.

Кристиан го очакваше още от самото начало, защото добре знаеше какви са хората.

— Какво се случи?

— Онзи идиот Рикерт се напи като свиня. Заклати се из лагера и се разплямпа. Вече всички знаят за заговора ни.

— Дано се пържи в ада.

— Това вече е гарантирано — отвърна Крюгер. — Яд ме е само, че не го изпратихме там по навреме.

— Какъв е този идиот, който ще си отваря устата за такива неща, дори да е мъртвопиян?

— Според нас трябва да разберем кой е твърдо с нас и да избием останалите — заяви Крюгер.

Кристиан рязко отметна глава и силно се изкикоти, стряскайки и двамата. Какви кръвожадни главорези наемаше на работа почтената компания в последно време! Човек можеше да се уплаши да продиктува писмо от страх да не го накажат с молив и мастило! Крюгер обаче беше сериозен.

Младият юнкер също му беше лика-прилика; Йост представляваше едно дребно садистично копеле, което не беше зле да си го държиш подръка.

— Какво му е толкова смешното, подтърговецо? — попита Крюгер. — Трябва ли да търпим тази паплач жива, само за да ни яде храната и да ни пие водата, така че никой достоен мъж да не оцелее до пристигането на спасителния кораб?

— Нямам проблеми с мисленето ви — каза Кристиан.

— Колкото по-скоро започнем рязането на глави, толкова по-дълго време ще разполагаме с дажби от храна и вода — заяви Йост. — Онези, които не са с нас, са против нас и те ще опитат меча ми.

— С изключение на жените — обади се Крюгер. — Тях можем да ги прободем с друг вид меч. — Той се изсмя на собствената си шега.

— Оставете на мен да го обмисля — рече Кристиан.

— Какво има толкова да му мислим?

— Огледай се, Крюгер! Островът е пълен с достатъчно войници и служители на компанията, които да ни направят два пъти на кайма, колкото и да не ти се иска това!

— Трябва да има някакъв начин — заупорства Крюгер.

— Ти си само един чиновник — каза Йост. — Какво предлагаш? Да им напишем писмо ли?

— Когато стигнем до изваждането на мечовете, ще се увериш колко добре умея да въртя моя!

Кристиан с жест ги накара да млъкнат. Шумните им гласове в мрака бяха достатъчна причина за всеки войник да сложи ръка на мечата си.

— На първо време трябва да сме по-ниски от тревата и по-тихи от мравките. Оставете на мен, аз ще измисля стратегия как да се справим по най-безопасен начин.

Йост кимна в знак на съгласие. Крюгер го последва, макар и не толкова убедено.

— И двамата си дръжте езика зад зъбите и не правете нищо, с което да събудите подозрение. Разбирате ли ме?

— Само да не протакаме много дълго — изръмжа Крюгер.

Той пое бутилката от Кристиан и я пресуши.

— Като ви гледам, момчета, дажбите ви не са от най-малките — каза Кристиан.

Йост се изсмя. Стисна чиновника за рамото и двамата се заклатиха в мрака обратно към палатките си, за да се наспят след толкова изпито вино.

* * *

Кристиан остана замислен до огъня. Наистина, неведоми бяха пътищата Господни. Представяше си, че ще завари оцелелите сред хаос; първия ден му бяха докладвали, че на острова масово се биели едни други в опит да се доберат до бъчвите с вода. Оказа се обаче, че ситуацията не беше толкова ужасна, колкото си мислеше.

Войниците бяха съумели да възстановят реда; имаше поставена денонощна стража до скромните им провизии, а корабният съвет дори бе успял да се събере за разрешаването на най-належащите въпроси. Бяха съгласували всекидневна дажба, която Саломон надлежно бе записал в подвързана с кожа счетоводна книга, както се полагаше на един съвестен чиновник като него.

След предизвикалото такива вълнения отпътуване на комодора се бяха развихрили няколко дъждовни бури, по време на които бяха успели да напълнят бъчвите с вода, а вълнението бе изнесло на брега още сандъци с бисквити, вино и осолено месо. Бяха успели да ги измъкнат от плитчините с помощта на саловете, които дърводелците бяха сковали от останките от корабокрушението.

И като допълнително добро знамение, главната мачта бе доплувала до брега по време на същата буря, която беше прекършила корпуса на „Утрехт“, осигурявайки достатъчно брезент и греди за почти всеки, за да си построи навес и подслон.

На острова имаше и птици, макар и на привършване. Кристиан бе научил, че първоначално късопашатите буревестници им осигурявали оскъдна храна, но дори и тя свършила бързо. Някои от моряците ловяха омари с голи ръце в плитчините, докато други вадеха стриди от рифа при отлив или снаждаха тънки въжета с куки и стръв и ловяха риба в канала. Прясната храна беше повече от вкусна, но крайно недостатъчна за всички гърла.

Крюгер имаше право — на този малък остров се бяха наблъскали над двеста души, а това беше прекалено много народ.

Кристиан си направи сметката. Можеше да разчита на двайсетина единомишленици; юнкерите стояха твърдо зад него, по думите на Йост, и може би една шепа от войниците на Стенховер. А им противостояха сто и петдесет души, способни да им окажат съпротива — четирийсет от тях въоръжени войници, все още лоялни към почтената компания. На пръв поглед шансовете им изглеждаха нищожни. Но по-голямата част от двайсетимата му поддръжници представляваха аристократи и служители на Източноиндийската компания, високообразовани и с добър произход. Мнозинството от останалите, шивачи, бъчвари, дърводелци и магазинери, щеше да им се подчини сякво така, както добитъкът следва фермера към кланицата.

Ядосваше се единствено, че само малцина от оцелелите наемни войници с така необходимите умения щяха да им бъдат от полза при изпълнението на плановете им. Стенховер беше набелязал неколцина: Герит ван Хоек, Вилем Грот, Гилес Клемент.

Кристиан се тревожеше най-много заради ветераните, сред които имаше и малко англичани и французи. Те определено се делеяха от останалите. Стриктно подредените палатки, малките огньовете и

подредените на пирамиди оръжия бяха в ярък контраст с аматьорския хаос на гражданите. Те бяха професионалисти, привикнали на груб живот и безмилостни битки, опасни мъже, които щяха да смачкат жестоко опитите му да поведе след себе си разочаровани благородници и неблагодарни слуги на компанията, без значение какво си мислеха по този въпрос Крюгер и Йост ван дер Линде.

Трябваше да се отърве от тях по някакъв начин.

Задачата му се облекчаваше от факта, че комодорът бе духнал заедно с шкипера, а при това положение Кристиан ставаше глава на съвета и хората, съгласно правилника на почтената компания. Оттук нататък всеки, който не се подчиняваше на заповедите му, се превръщаше автоматично в бунтовник.

Дори и шкиперът да успееше да откара лодката до Индиите, Кристиан се съмняваше дали комодорът ще е жив да се радва на завръщането. Компанията едва ли щеше да прати друг със спасителната мисия, освен Якоб Шелингер. И когато спасителният кораб акостираше, те щяха да го превземат, без значение дали със или без помощта на шкипера, и щяха да отпрашат в открито море.

Нещата не се бяха развили точно по начина, по който ги бе планирал, но въпреки това те все още бяха в състояние да се справят с възникналия проблем. В края на краищата решаваше Божията воля, а човекът пращинка беше безсилен пред висшата сила.

* * *

Тя изпитваше ужас от мрака. Опитваше се да убеди себе си, че няма от какво да се страхува. Нещата вече не бяха както през онези мрачни дни в началото; пасторът всяка сутрин продължаваше да проповядва за доброто и злото, войниците продължаваха да играят на зарове, както правеха на кораба; всички говореха само за спасителната мисия, пресмятайки колко дни щеше да отнеме на кораба да доплава до острова.

Гръмкият глас на коменданта нощем, че всичко е наред, звучеше успокоително, след като навремето се бе стряскала при всеки писък на морска птица.

Жените се притискаха една в друга около мъждукащ фенер и разговаряха шепнешком. Бебето на Нелте Грот не спираше да плаче. То се бе родило на кораба няколко дни след отплаването им от нос Добра надежда, и оттогава досега не бе спряло да реве. Нелте непрекъснато се тревожеше, че то няма да оцелее и се боеше да не го загуби. Тя му подаде гърдата си, но малкото не спираше да се гърчи и не искаше да се успокои. Това продължаваше цяла нощ и никоя от жените не бе успяла да мигне и за секунда.

Корнелия наблюдаваше как останалите жени нервничеха около нея; вдовицата Грете Вилемс бе отгледала много деца и, изглежда, беше запозната с тези неща. Самата Корнелия се чувстваше безпомощна в близост до малки деца, защото нямаше опит в отглеждането им, но някой бе длъжен да направи нещо, в крайна сметка.

— Може би аз мога да помогна — предложи тя.

Всички се извърнаха към нея.

— Има колики — обади се Грете.

— Щом Грете не може да направи нищо, какво те кара да мислиш, че ти ще успееш? — попита я Марете Овермарс.

— Подтърговецът може да има някаква отвара, която да помогне — отвърна Корнелия. — Казват, че навремето бил аптекар в Харлем.

— Бръснарите и аптекарите си нямат и представа как да помогнат на жена в този случай — възрази Грете.

— Не е лошо да го попитате.

Грете се навъси, но Нелте кимна мълчаливо в знак на съгласие. Бедната жена беше отчаяна.

Корнелия събра полите си и се втурна през входа на палатката. Елизабет Пост извика след нея и я последва.

— Госпожо, ако ще разговаряте с подтърговеца, може би не е зле да го питате също така и за слуховете.

— Какви слухове, Елизабет?

— За Рикерт.

— Какво сте чули?

— Че тук, на острова, сред нас има бунтовници. А сега, след като комодорът го няма... някои от нас се боят, че подтърговецът може да го сполети нещо лошо, ако не го предупредим.

— Добре, аз ще говоря с него.

Плаха усмивка премина по лицето на Елизабет.

— Благодаря ви, госпожо.

Е, поне една от жените все още ѝ вярваше. Някаква, макар и минимална утеха.

* * *

Следите от изпитанието с разрушения кораб почти се бяха заличили от съзнанието на подтърговеца. Топлата му усмивка, с която я посрещна, я изненада много; Корнелия си беше мислила, че Микиел ван Тексел е единственият ѝ приятел на целия остров.

— Корнелия!

— Хеер подтърговец.

— Толкова бях щастлив, когато разбрах, че сте оцелели след нещастieto ни. Изглеждате много добре, въпреки лишенията ни.

— Всички сме благодарни на Бог, че по един чудодееен начин ни спаси от корабкрушението. Помислихме, че сте изчезнал.

— Мой дълг беше да съм последният човек, напуснал кораба. Надявах се по някакъв начин да съумея да запазя стоките на компанията, но не би. — Той посочи към сребърната кана, поставена върху една дървена масичка в ъгъла на палатката му. — Какво ще кажете за чаша вино?

Корнелия отказа, наблюдавайки го как си налива щедро в една калаена чаша. Тя се навъси, че си угаждаше толкова. Нямаше да е зле Кристиан да се замисли колко оскъдни бяха запасите им от вино и вода на острова.

— Нуждая се от помощта ви — каза Корнелия.

— Винаги съм на вашите услуги, госпожо.

— Една от жените на име Нелте Грот има бебе, което е болно. Чух, че навремето сте бил аптекар. И си помислих, че може би ще...

— Съжалявам, че всичките ми книги и билки останаха сред рифовете. Разговаряхте ли с маистре Арентсон?

Корнелия поклати глава. Съмняваше се, че лекарствата му можеха да помогнат, съдейки по това, на което бе станала свидетел на борда на „Утрехт“.

— Извинявам се, госпожо.

Тя понечи да тръгне, но се поколеба.

— Има още нещо, което бих искала да обсъдя с вас. Тук се случи нещо преди завръщането ви. Може би комендантът вече ви е уведомил.

Кристиан се навъси.

— Кажете ми го вие.

— Нали помните главния мичман на оръдията, Рикерт.

— Не съм.

— Една нощ, точно след като комодорът ни напусна, той се разприказва на висок глас. Чух го да твърди, че имало план да убият сенyor Секор на „Утрехт“ и че шкиперът стоял зад него. На следващия ден вече го нямаше.

— Някакъв пиян глупак. Най-вероятно се е удавил.

— Или може би е казал истината и затова е изчезнал.

— Вие мислите, че тук, на острова, може да има бунтовници?

— Разбира се.

— Разбирам. — Кристиан се извърна и се втренчи в морето, докато обмисляше думите ѝ. — Чухте ли го да споменава имена?

— Да, Давид Крюгер.

— Крюгер ли? Чиновникът? От къде на къде един чиновник ще се забърква в бунт? Да не би да е възнамерявал да прободне комодора с перодръжката си?

— Само ви предавам това, което чух. Рикерт също така беше убеден, че повече няма да видим шкипера.

— О, аз пък съм сигурен, че той ще се върне.

— Как може да сте толкова сигурен? Как е възможно някой от нас да е толкова сигурен?

— Ще се погрижа да проуча всичко това, Корнелия. Имайте ми доверие, докато съм жив, вие сте в безопасност.

— Не заради това дойдох, хеер подтърговец. Ако на острова има бунтовници, те може да са заплаха и за вас.

— За мен ли? — В първия момент Кристиан остана изненадан, но след това я дари с широка усмивка. — Благодаря ви, че споделяте всичко това с мен. Ще взема необходимите мерки.

Тя излезе от палатката, но нещо продължаваше да я тревожи. Зачуди се защо подтърговецът не се изненада от твърденията ѝ, но за момента нямаше отговор на този въпрос.

ГЛАВА 46

Боцманът опипваше закачения на колана си нож. *Хайде, само ми кацни, ти, дребно бяло педерастче. Ела ми отсам дюната. Само се отдели малко от останалите, и ще ти дам да опиташ ножа ми, а после ще те затрупам с пясък и ще съм приключил с теб. Шкиперът едва ли ще отдели повече от няколко часа да те издирва. Всички ще си мислят, че си се заблудил, докато си търсел вода и си се загубил, и че нищо не може да се направи.*

Ако го наръгам в лодката, все някой ще се раздрънка. Вече хич не вярвам и на шкипера. Наказанието за убийство на комодор е разпъване на колело. Трябва да го направя скришом, а това е най-добрият ми шанс. Един път само да се отдели и да си свали бричовите, о, да, точно така го искам — да го наръгам, докато е клекнал.

Ето го, тъкмо слиза към брега. Само още няколко минути да стои сам, и приключвам с него и можем да забравим случката с госпожа Високопоставена.

Само да се отдели за минутка...

ГЛАВА 47

Малката Мария Грот тичаше сред храстите и късаше мъничките бели цветя, които цъфтяха в тази странна южна зима. Цветовете наистина бяха странни, защото вместо венчелистчета имаха дълги бели висулки, подобни на пискюли.

Корнелия си помисли, че това е единственото красиво нещо, което расте на острова.

Децата толкова бързо свикваха и с най-лошото. Дори и заседнали на този остров накрай света, те пак си намираха на какво да играят или се увличаха по нещо: например преследваха дребни рачета под скалите или бягаха след чайките по каменистия бряг.

Видя две от жените, Елизабет Пост и Нелте Грот, да крачат по брега. Група юнкери ги наблюдаваше: братята Ван дер Бек; Давид Крюгер и Йост ван дер Линде.

Жените ускориша ход. Нелте извика на Мария и я стисна за ръката. Юнкерите никак не бързаха да се отдръпнат от пътя им.

Докато минаваха покрай тях, Йост сграбчи букетчето от ръката на момичето. То се извърна да си го дръпне обратно, но Йост го скри зад гърба си ухилен. Нелте повлече дъщеря си след себе си.

— Как я караш през тези студени ноци, мъничка Елизабет Пост? — извика Крюгер след тях. — Какво ще кажеш довечера да дойда да те стопля?

Корнелия се замисли за Микиел ван Тексел. Радваше се, че войникът с пшениченорусата коса е на острова и се грижи за нея. На останалите жени не им струваше нищо да говорят за сполетялото я нещастие на „Утрехт“, да я наричат курва зад гърба ѝ и да заявяват, че си го е просила.

Сега самите те го изпитваха на гърба си.

* * *

Времето беше идеално за целите на заговорниците, защото вятърът отвяваше всяка тяхна дума. Каната с брадатия мъж^[1] обикаляше съзаклятниците, насядали около мъждукащия огън от пукащи съчки.

— Прекалено много са войниците, които ни противостоят — измърмори Кристиан. — Трябва да ги разкараме от острова, за да обърнем баланса в наша полза.

Очите на събраните блестяха от отразяващите се в тях пламъци на огъня. Това бяха Давид Крюгер, Йост ван дер Линде, момчетата Ван дер Бек и Стенховер.

— Как да го направим? — попита Йост.

Кристиан се обърна към Оливер ван дер Бек.

— Ти днес ходи до дългия остров, нали?

Той кимна. Бяха убили и одрали още един тюлен.

— Стоят и те гледат като агънце. Все едно да строшиш черепа на баба си, докато седи в люлеещия се стол.

— Какво представлява островът?

— Парче скала, човече, и нищо друго, освен птици и хилави храсти точно както тук. Можеш да си нарежеш краката до кости в коралите и няма капчица вода и за цял, освен потта и пикнята ти.

— Тогава предлагам да вземеш някое от добрите момчета на Йост и да идете там. Ще кажем на всички, че търсите вода. Когато се върнете, ще заявите, че сте намерили място, където се просмуква вода, достатъчно за всички. Стенховер ще ни даде имената на войниците, които са против нас, аз ще ги изпратя на острова с всичките ни празни бъчви и със заповед да ги напълнят. После ще ги зарежем там и да се оправят както знаят.

Йост кимна в знак на съгласие, видимо впечатлен. Този аптекар определено си знаеше работата.

— Ами ако наистина намерим вода там? — попита Ван дер Бек.

Кристиан направи физиономия, от която всички изригнаха в смях.

— Да не искаш да кажеш, че добрият ни комодор е хукнал и ни е зарязал без никаква причина?

— Значи, веднъж само да се отървем от войниците, на които не можем да се доверим, и повече никой няма да може да ни се

противопостави — каза Йост. — На наша страна ще бъдат силата на закона и оръжията да го наложим.

— И след това ще започнем вече да уреждаме нещата на острова, както на нас ни харесва. Храна за стомасите ни, вода, достатъчно за всеки, и жени, колкото ти се иска.

Последната мисъл ги възбуди много всички. Най-сетне можеха да си стъпят здраво на краката и да правят каквото си искат, както открай време си мечтаеха.

Да, щяха да бъдат истински крале!

[1] Керамична кана с изображение на маска с лице на брадат мъж на гърлото. Произвежда се в Кьолн и е много популярна през XVI и XVII в. — Б.р. ↑

ГЛАВА 48

Островът приличаше на затвор без стени. Времето отново се бе развалило, небето — посивяло от облаци и разтърсвано от гръмотевици. Засиленото вълнение пак стоварваше огромни вълни върху рифа и дългият остров на запад бе изчезнал зад воал от водна мъгла.

Тя седеше сама, втренчена в непрекъснатите набези от малки вълни върху посипания с коралови черупки бряг, с крачещите по него чайки с глави, обърнати срещу вятъра.

Вече не се страхуваше; изпитваше само гняв. Как бе възможно един цивилизован мъж като комодора да ги изостави в това положение? Ами новият им комодор? Сега той разполагаше с най-доброто от всички убежища на острова — солиден навес, който дърводелците му бяха издигнали по негова заповед от строшените мачти и цял акър платна. Той дори бе реквизирил за собствено ползване големия килим, красял навремето пода в каютата на съвета, оказал се спасен по някакъв начин от разбития кораб.

А през това време болните и ранените лежах в паянтовите убежища, открити на вятъра и дъжда. И още не бе направил нищо по отношение на Давид Крюгер.

През целия си живот тя се бе държала като послушна дъщеря и вярна съпруга, но това, което ставаше на острова, беше извън всякакво християнско поведение. Реши, че е крайно време някой да напомни на новия им комодор за задълженията и отговорностите му.

* * *

Кристиан не беше сам. Тя свари пастора да се подмазва на подтърговеца, проповядвайки за това, как безбожното поведение на хората на кораба е допринесло за сполетялото ги бедствие. Присъстваше и Йост ван дер Линде, който не криеше отегчението си.

— Аз предупреждавах комодора, но той не пожела да ме чуе — заяви пасторът. — Сега Бог показа недоволството си от нечестивия начин, по който някои хора живееха на борда на „Утрехт“.

Кристиан вдигна глава и я видя.

— Госпожо. Каква приятна изненада. Какво можем да направим за вас?

— Може ли да поговорим насаме, хеер подтърговец?

Той я дари с успокояваща усмивка.

— Тук сме сред приятели, госпожо. Сигурен съм, че тези господа биха искали да станат съпричастни към всичко, което кажете.

Йост я разсъбличаше с поглед.

— Става въпрос за болните.

— Какво точно имате предвид?

— Нуждаят се от по-добри грижи. Вижте какъв подслон сте издигнали за себе си. Нима не забелязвате условията, в които са оставени, до самия бряг?

— Ще се моля за тях — отвърна той и се усмихна любезно на пастора.

— Ще направите по-добре, ако разпоредите да ги пренесат тук.

— Сигурен съм, че хеер подтърговецът знае най-добре как да се разпорежда с ограничените ни ресурси — обади се пасторът.

Тя го изгледа с нескрито удивление.

— Те се нуждаят от сигурен подслон. Не е ли наш дълг да се грижим за тях? Нали това казва Светото писание...

— Не ме учете какво казва Библията!

— А вие трябва да живеете съгласно предписанията й, вместо само да я цитирате на всеки за собствените си цели.

Последва тишина.

— Госпожата има дух — заяви Йост.

— Болните се нуждаят от повече вода — упорстваше тя.

Йост поклати глава.

— Да даваш вода на умиращ човек, е все едно да я сипваш в пясъка.

— Ще говоря с коменданта за това — изръмжа й Кристиан. — А сега ни оставете. Имам да върша друга работа.

— Настоявам да полагате съответните грижи за тях!

— А аз настоявам веднага да напуснете!

Кристиан тръгна гневно към нея, с брада, изпръскана от слюнката му. Корнелия остана на мястото си, за да му покаже, че не се бои от него, но на излизане от палатката не можеше да сдържи треперенето си. Отиде право в палатката на коменданта, взе си водната дажба от Саломон дьо Чесне, който отметна името ѝ в счетоводната книга, и я понесе към брега. Намери Ричард Мерел да лежи оставен без грижи под един навес с разкъсан брезент, с мръсна превръзка на лявата му ръка. Лицето му бе алено от треската; беше пострадал през нощта на корабокрушението; при опита за спускане на корабната лодка си бе счупил ръката и откритата рана се беше инфектирала.

Корнелия му поднесе каната с вода до устните. Очите му за миг се отвориха и той се усмихна.

* * *

Микиел откри коменданта на брега да надзирава товаренето на бъчвите с вино на един от саловете.

— Какво става? — попита го Ван Тексел.

— Хеер Ван Сант иска да отидете на дългия остров да налеете вода. Ван дер Бек и момчетата му отскочиха до там и казват, че имало достатъчно вода за всички. Ще вземете празните бъчви и ще ги донесете пълни. — Комендантът с усилие се усмихна. — Вижте дали можете да откриете и малко вино, докато сте там. Не бих отказал да си пийна хубаво.

— Няма ли да дойдете с нас?

Комендантът положи ръка върху ефеса на меча си.

— Хеер Ван Сант иска да съм тук, за да му помагам в контролирането на нещата.

Микиел изръмжа. Очертаваше се къртовска работа, но беше по-добре, отколкото да седят по цял ден, втренчени в морето и чайките.

— Можете да вземете ножовете си и няколко брадви за сечене на дърва, но трябва да оставите всичките си мускети и мечове тук.

Микиел с мъка сподави реакцията си. Това никак не му хареса. Какво представляваше един войник без оръжията си?

— Не виждам защо трябва да ги оставяме тук — изръмжа той. — Ние сме войници, човече!

— Това са заповеди на подтърговеца. Той се притеснява да не се сбиете с французите още щом изчезнете от погледа му.

— Разбрахме се достатъчно добре, преди да се появи на острова.

Комендантът повдигна рамене.

— И на мен не ми харесва, но такава е заповедта му. Не можеш да се противопоставяш на компанията, човече.

— Колко души ще ходим?

— Двайсет. Ефрейторът ти, Стенховер, остава тук.

— Стенховер! Не бих доверил на това копеле дори и семейната си крава! Трябва да е плътно до мен, за да го държа под око.

— Съгласен съм с теб, но казах ти вече, такава е заповедта на подтърговеца. А сега си върши работата, войнико.

Микиел се извърна и тръгна. Не отиде обаче направо до лодката. Вместо това се отправи към Ван Сант.

— Кристиан не изглеждаше доволен, че му прекъсват съвещанието. Двамата с Йост го изгледаха така, сякаш бе заблудено куче, промъкнало се в палатката им.

— Сержант Ван Тексел — рече Кристиан. — Какво можем да направим за вас?

— Комендантът каза, че сте наредили да отида на дългия остров.

— Някакъв проблем ли има?

— Изпратете Стенховер вместо мен. Аз трябва да остана тук, за да поддържам реда.

— Изглежда, че забравяте. Това е мое задължение.

— На Стенховер не може да се разчита. Двамата с Герит ван Хоек само създават неприятности. Не трябва да ги оставяте заедно, не е добра идея.

— Поставете под въпрос заповедите ми ли?

— Опитвам се да ви спестя неприятности.

— Аз ви дадох заповедите, сержанте. А сега ги изпълнявайте!

— Това не е умно решение, хеер подтърговец.

— Сержант Ван Тексел, вие сте на служба при Холандската източноиндийска компания, а аз съм нейният най-висш представител на острова в отсъствието на комодор Секор. Да не би да сте решили да не ми се подчинявате?

Просто се опитвам да ви вдъхна малко разум, човече.

— Защото ако се противопоставяте на заповедите ми, това ще ви превърне в бунтовник, а вие знаете какво мисли хеер Зевентиен за бунтовниците, нали така? Тук може и да сме далеч от Холандия, но холандските закони са още в сила.

Лицата на Кристиан и Йост бяха непроницаеми. Микиел се втренчи в тях и разбра, че няма какво да стори. Той изфуча разгневен от палатката.

* * *

Корнелия го видя да се приближава към нея по брега. Беше същинско животно и се чудеше защо изобщо не се боеше от него, за разлика от ужаса, който изпитваше от Стенховер и Йост ван дер Линде. В края на краищата Йост беше просто едно момче, докато този мъж бе с размерите на вятърна мелница и белези по целите си ръце.

Никога до този момент не го бе виждала толкова гневен.

— Нещо не е наред ли, сержанте?

— Всичко е наред, госпожо. Как се чувствате?

Тя протегна ръката си.

— Вижте, броят ми се кокалите. Скоро ще останат само те.

— Да, всички гладуваме.

Корнелия приведе глава между коленете си.

— Знам, простете ми.

— Не, вие го понасяте много по-трудно от мен. Не сте привикнали на лишения.

— А вие сте привикнали, така ли?

— Такава е съдбата на войника. А и произхождам от бедно семейство. Никога не очаквам да се наям до насита — една хубава гореща вечеря винаги ми идва като „добре дошла“ изненада, дори и тези дни.

— Добре, че сте тук.

— Аз съм просто един войник, който си върши работата.

— Тогава защо ми се иска толкова много вие да сте нашият комодор?

Микиел се втренчи в нея и за миг думите ѝ го опияниха.

— Много мило от ваша страна. Сигурен съм, че не заслужавам такова доверие.

— Микиел. Нали мога да ви наричам така? Уморена съм, гладна съм, студено ми е и се страхувам, така че ще говоря доста по-несвързано, отколкото би трябвало. Но аз се доверих на бившия комодор, а той ни предаде. Новият комодор пък ме хвърля в ужас. И на него му нямам никакво доверие. Ако не бяхте вие и комодорът, със сигурност щях да се хвърля в океана.

— Не трябва да се поддавате на такива мрачни мисли. Освен това има и добри новини. Експедицията до дългия остров е открила вода. Аз и хората ми потегляме след малко натам с бъчви и ще ги върнем пълни. Всичко ще е наред. Отново ще се съберете със съпруга си, обещавам ви.

— Колко време ще отсъствате?

— Трябва да се върна тази вечер.

Представата да остане сама на острова без него в продължение на повече от няколко часа никак не ѝ допадна. Откакто Кристиан бе поел ръководството на съвета, нещата се бяха променили по начин, който я хвърляше в ужас, макар и да не беше в състояние да обясни в какво точно се състои той.

— Кой ще ви придружава? — попита Корнелия.

— Някои от момчетата, както и неколцина французи. Да, нуждаят се от здрави гърбове за работата тук, а и дърводелците са много заети с лодките. Не сме им били кой знае от каква помощ до този момент.

Корнелия се втренчи в него. Може би не беше най-красивият мъж, когото бе виждала някога. Не беше като комодора; човек можеше да го облече в изискани дрехи, с къдрава яка и елегантни обувки и въпреки всичко той пак щеше да изглежда като току-що излязъл от фермата или бойното поле. Въпреки това тя си помисли, че ако имаше възможност да си избира съпруг, щеше да си търси мъж точно като него; пряк, прост в обноските си, боящ се от Бога, без да крещи през цялото време името му. Предусещаше, че прегръдките му гарантираха сигурност и защита. Никога до този момент не бе изпитвала чувството, че е в безопасност.

— Какво гледате, госпожо?

— Няма нищо. Просто се чудех какво ли е... когато си свободен.

— Мислите, че аз съм свободен ли?

— Вие сте мъж.

— Но едва ли свободен. Свободен съм да умра по заповед на компанията. Свободен съм да отида, където и да ме изпрати тя. Що за свобода е това?

— Но можете да се ожените, ако желаете. Не се нуждаете от съпруга. При вас това е само въпрос на избор. Вие можете да си живеете живота, без да сте обвързан с жена. Можете да отидете, където пожелаете, без да зависите от никого.

— Мислите, че това е свобода ли?

— За мен — да.

— В такъв случай, ако за вас това е свобода, как да ви го обясня? Понякога за мъж като мен свободата означава самота. Мога ли и аз тогава да ви задам един въпрос, госпожо? Какво е да имаш много пари?

— Какво да ви кажа? Понякога това означава голяма самота. Мисля, че бих предпочела да съм съпруга на фермер, ако фермерът е добър мъж и ме обича.

— Тогава излиза, че парите и свободата не са всичко?

— Очевидно не са.

Микиел понечи да се обърне, но се поколеба, подритвайки камъчетата около обувката си.

— Искан да ви благодаря.

— Да ми благодарите ли?

— Нали познавате англичанина, Мерил? Той ми е приятел. Каза ми, че сте му занесли водната си дажба. Това е достойно за уважение.

— О, нищо не е.

— Не, нищо е, когато човек не прави нищо. А когато направи, тогава е нещо.

— Надявам се да се върнете скоро от дългия остров. Вие сте единственият ми приятел тук, на това забравено от бога място.

— Корнелия — рече изведнъж той, изричайки за първи път името ѝ — дори и Бог да ви остави, аз въпреки това ще ви намеря. Обещавам ви.

Тя се усмихна.

— Само не се бавете много, Микиел ван Тексел.

— Няма — обеща той развълнувано и докато се отдалечаваше забързано, се препъна в по-голям камък. Смешно. Никога до този момент не го бе виждала да се препъва.

ГЛАВА 49

Дългият остров

Прегазиха плитчините, като през цялото време псуваха и се препъваха в коралите. Не си събуха обувките, защото коралът щеше да нареже краката им на ивици. Брегът беше не по-широк от галерията на „Утрехт“, със същото странно изобилие от бели камъни и храсти като техния остров. Той обаче беше далеч по-голям, може би с цяла миля.

Разтовариха бъчвите за водата и ги подредиха на брега. Юнкерът Ван дер Линде ги надзираваше, пристъпвайки важно като паун с перо в шапката си. *Я го виж*, рече си Микиел. *Сякаш се мисли за генерал.*

Оливер ван дер Бек им извика от сала:

— В южната част на острова има езеро. Само че ще трябва да стигнете пеш до там, защото това е единственото място за акостиране по крайбрежието.

— Когато приключите, накладете огън — каза Ван дер Линде. — Видим ли пушека, ще се върнем да ви приберем.

— Няма ли да останете с нас? — попита Микиел.

— Подтърговецът заповяда с Гус Тен Брок да изследваме другите острови.

Микиел се спогледа с останалите от групата. Подтърговецът не му бе споменал нищо подобно. Компанията на юнкера определено не му беше приятна, но още по-малко му харесваше идеята да заседнат на острова.

Ако обаче това беше заповед на подтърговеца, тогава не можеше да направи нищо. И въпреки това начинът, по който се развиваха нещата, все по-малко му допаднаше. Ван дер Линде вече газеше през плитчините към сала.

— Ще се видим след няколко часа — изкрещя той.

Ами ако не се върнат да ни вземат, помисли си Микиел, но незабавно прогони мисълта като абсурдна. Разбира се, че щяха да се върнат.

— Не можем да се разделим и с капчица от водата, която имаме — заяви той.

Скалите Хутман

На борда на „Утрехт“ корабът се управляваше от съвет, ръководен от комодора и шкипера, подпомагани от Кристиан съвместно с главния старшина, коменданта и пастора. След корабокрушението комендантът бе събрал повторно съвета, заменяйки шкипера и главния боцман с Крюгер и Саломон дьо Чесне. Кристиан автоматично беше заел мястото си начело на съвета след чудодейното си избавление от разбития кораб.

Хората имаха право да слушат разискванията им, никой нямаше право на глас, с изключение на самите членове на съвета. Те вече не изглеждаха онези важни персони от главната каюта на „Утрехт“, с огромната махагонова маса и кани с вино до лактите им. Тук на петимата им се налагаше да клечат в пясъка пред палатката на Кристиан.

Пасторът пристигна за съвещанието в дългото си черно расо и с Библия в дясната си ръка. Кристиан презираше тези проповедници и витиеватите им приказки. Представяше си как такива като него са насядали на пейката на съдебните заседатели на процеса на Торентиус, разпореждащи се да бъде подложен на изтезание с дребните им мозъчета, глухи към висшите идеали на Господ. Те претендираха, че изпълняват волята Божия, но умът им беше далеч по-добре приспособен за чиновнически дела.

Той свика съвета и мина направо на въпроса. По думите му, островът беше претъпкан с хора, а така не можеха да оцелеят заедно при нормални взаимоотношения. Обяви им, че е дошъл часът да ги разпръсне по островите.

Загледа ги как забърбориха един с друг, подобно на продавачки на риба на пристана. На някои от тях това със сигурност нямаше да им допадне. Те бяха привикнали към условията и се чувстваха добре при вече изградените си взаимоотношения със съседите си.

— Необходимо ли е? — попита комендантът.

— Хигиената е много лоша — каза Кристиан. — А и вече се налага да се снабдяваме с храна и дърва за огрев от другите острови.

Най-разумно е да разделим хората на няколко групи, за да стигат ресурсите за всички.

— Какво предлагате? — попита Саломон.

— Комендантът Бастиан Рес ще отведе оцелелите пасажери на Тюленовия остров и ще поеме грижата за тях там.

— Но това са повече от сто души — възрази комендантът.

— Тюленовият остров е по-голям и има повече храна.

Пасторът кимна.

— Според мен планът е добър — рече той с мазна усмивка към Кристиан. — Имате пълната ми подкрепа.

Кристиан му върна усмивката. Какво тъпо дребно човече.

Единствено комендантът остана неубеден. *Не ми вярва много, помисли си Кристиан. Но какво можеше да направи? Не може да не изпълни заповедта ми. Без съмнение и комодорът щеше да стори същото на мое място.*

— Освен това дочух слухове за пролята кръв, преди да се добера до острова — продължи Кристиан. Настъпи мъртва тишина. Той огледа групата. — Вярно ли е?

— Действително, имаше известни прояви на беззаконие — съгласи се пасторът.

— Поради тази причина взех решение да се предадат всички оръжия тук, в моята палатка. По този начин ще предотвратим всякакво нехристиянско поведение.

Неколцина от войниците, които не бяха заминали с Микиел ван Тексел на дългия остров, се спогледаха нервно. Дори и пасторът беше видимо разтърсен от такава радикална стъпка.

— Съгласен ли е с мен съветът?

Почти всички вдигнаха единодушно ръка. Кристиан се втренчи в коменданта, който накрая неохотно вдигна ръка.

— Добре. Тези промени трябва да се осъществят незабавно. Можете да бъдете сигурни, че когато се върне комодорът, той ще ни открие здрави и невредими. Направо няма да повярва на очите си, когато ни види как сме установили ред, сякаш сме си у дома в Амстердам! Сега, нека помолим пастора да започне молитва.

Някъде между Южната земя и Индиите

Мъжете лежаха проснати един върху друг, подобно на трупове на бойното поле, с коси, сплъстени от солената вода, и разрошени; някои със зачервени очи и бълнуващи, с разяждащи язви от солта по краката си. Един от моряците бе загубил разсъдък, бяха го хванали, че пие морска вода, след което бяха принудени да го завържат и да го хвърлят в шпигатите, където лежеше сега и се молеше за вода.

До този момент Амброаз успяваше да запази достойнството, което му налагаше служебното положение, като дори яростните ветрове при отплаването им от островите не успяваха да отвеят черната му комодорска шапка. Поръбената му с дантели яка беше износена до посивяване и се бе втвърдила като камък от солта, което държеше обикновените моряци на почетно разстояние.

Боцманът се размърда, с очи, зачервени от изтощение.

— Шкипер, къде се намираме в момента?

Шкиперът седеше на руля, изправен като скала срещу вятъра и водните пръски. Издръжливостта му сякаш надхвърляше границите на човешките възможности, защото той никога не изглеждаше уморен или жаден.

— Скоро ще се покаже земя на хоризонта — изръмжа той.

— Това го каза вчера и онзиден — изрева друг.

Шкиперът изсумтя презрително, за да покаже какво мисли за мнението на един обикновен моряк.

— Вече мина цяла седмица, откакто напуснахме Южната земя — обади се трети.

— Не знаеш къде се намираме, нали? — Този път се обади Мезекер.

— Да ти сера на главата! — изръмжа шкиперът.

— Ако не беше толкова зает да чукаш тая дребна кучка — изрева в отговор Мезекер и кимна към Сара, която хъркаше като прасе в краката на Шелингер — щяхме да продължим да си плаваме на „Утрехт“.

Като я видя свита в шпигатите като някаква захвърлена дисага от кон, Амброаз си помисли, че тя вече нямаше вид на момиче, заради което някой мъж ще си рискува главата.

Лицето на шкипера почервения до пръсване.

— Ти не се вслуша в думите ми — продължи Мезекер, който също не искаше да млъкне.

Шкиперът измъкна ножа си.

— Може би рибите ще се вслушат в думите ти, идиот такъв!

— Мисля, че трябва да оставим шкипера да си върши работата — обади се Амброаз с равен глас и очите на всички се втренчиха в него. — Освен ако някой от вас тук не мисли, че може да се справи по-добре.

Това поохлади малко страстите. Шелингер върна обратно ножа си в калъфа на колана.

Амброаз огледа останалите.

— Някой друг тук може ли да ни отведе безопасно до Ява?

Всички забиха погледи в палубата, разнесоха се неясни промърморвания, че наистина шкиперът е единствената им надежда в това огромно пусто море. Опасният момент отмина.

Амброаз срещна очите на Шелингер, който му кимна едва забележимо в знак на признателност. Никога не беше получавал нещо повече в знак на благодарност от мъж като него. Но може би за първи път през деветте месеца на пътуването двамата бяха солидарни.

ГЛАВА 50

Скалите Хутман

Кристиан бе свикал извънреден съвет. Корнелия беше сред присъстващите тази сутрин; тя бе чула жените да говорят за съвещанието — всички казаха, че ще има големи проблеми.

През изминалата нощ един от войниците, оставен да охранява бъчвите с вино, си бе налял без разрешение и след това бе дал и на един от приятелите си на пост. На следващата сутрин престъплението беше разкрито по простата причина че двамата идиоти се бяха напили до безсъзнание и смяната им ги откри проснати на пясъка.

Кристиан накара съвета да чака на слънце почти един час, преди да се появи накрая пред палатката. Беше си сложил нова дантелена яка, отмъкната, ако можеше да се вярва на Саломон дьо Чесне, от раклата, която комодорът бе изпратил на острова. Беше си сложил също така и бяла филцова шапка със златна верижка по периферията ѝ — друг трофей от личните вещи на синьор Секор. Видът му беше повече от нелеп сред всички останали, облечени в дрипи или просмукани и вкоравени от сол дрехи. Корнелия щеше да се засмее, ако не я бе стреснало изражението му.

Рядко го бе виждала без любезната му усмивка, но тази сутрин той беше изпаднал в странно вълнение. Очите му бяха неестествено ярки, а изражението му изобщо не отговаряше на контешките му дрехи.

Остана прав, с юмруци, опрени до бедрата му, втренчен злобно във всички. Единствено Крюгер не беше видимо притеснен от странното държание на шефа им.

Какво ли му се е случило, замисли се Корнелия. Каква ли е целта на цялото това представление?

— Е — започна най-сетне Ван Сант. — Всички знаете защо свиках съвета.

— Хеер подтърговец — обади се пасторът с подмазваческа усмивка, — моля ви, отпуснете се и ще обсъдим въпросите.

Той не му обърна никакво внимание.

— Тези двама войници нарушиха по скандален начин законите, които аз наложих тук в името на собственото ни оцеляване. Те заслужават смърт без никаква милост и без никакво отлагане.

Смърт. Членовете на съвета се спогледаха ужасени един друг. Насъбралите се замръзнаха в мълчание.

Комендантът се навъси.

— Хеер подтърговец, съгласен съм, че войникът Жан Монфор действително е нарушил закона и трябва да бъде наказан с най-тежко наказание. Но другият, Абрахам от Делфт, е виновен само за това, че е взел вино от колегата си. Не е възможно да е знаел какво е направил другарят му.

— Според вас той не е знаел, че виното е откраднато ли?

— Според мен грехът му не е толкова голям, колкото на неговия колега.

— Защо изобщо не ме слушате какво ви казвам! — изкрещя Кристиан с глас, извит във фалцет като на някоя жена. — Няма да позволя някой да оспорва заповедите ми!

Последва ужасено мълчание.

Комендантът направи повторен опит.

— Ние не ви се противопоставяме, хеер подтърговец. Но решението за такъв случай със сигурност трябва да бъде отговорност на целия съвет. Тук става въпрос за живота на войник.

— Ако позволявате на войниците да крадат от дажбите ни без наказание, как е възможно да се надявате, че ще оцелеем до пристигането на спасителния кораб?

— Тогава трябва да накажем войника Жан Монфор — обади се пасторът. — Но аз съм съгласен с коменданта, че другият войник не заслужава смъртно наказание.

— Вие ще гласувате двамата да бъдат удавени! — В тъглчетата на устата на подтърговеца бе избила пяна.

Комендантът и пасторът заговориха полугласно един на друг, очевидно изпаднали в паника от случващото се. Подтърговецът представляваше гласа на компанията, на който не можеше току-така да се възразява. Крюгер не вземаше никакво участие в заседанията им — той седеше отпуснат, очевидно приел без особени терзания присъдата

на Ван Сант. Саломон дьо Чесне бе забил поглед в земята, без да каже нищо.

Кристиан видимо губеше търпение.

— Настоявам за смъртно наказание на Абрахам от Делфт и на Жан Монфор, войници, в служба на компанията. Какво ще кажете?

Единствено Крюгер вдигна ръка.

Кристиан изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се пръсне.

— Как изобщо можете да допуснете такова нещо? — изкрещя той на останалите трима мъже. — Добре, много скоро ще съжалявате за това!

И той изфуча разгневен. Крюгер се изправи и го последва. Вцепенена, Корнелия ги проследи с поглед как се отдалечават. Гневът на подтърговеца беше толкова комичен, че тя се бе видяла принудена да запуши устата си с ръка. Но по лицата на членовете на съвета или на останалите свидетели на сцената не изглеждаше да им е забавно.

Един по един всички се върнаха обратно в палатките си. Многолюдната им колония бе обзета от чувство за надвиснала беда; и те останаха в очакване на неизбежните последици от събитията на следващото утро.

* * *

Тя откри Саломон сгърчен на брега. Беше сам, а издълженото му лице излъчваше тревога повече от обичайното. Дългите му пръсти се сплитаха и разплитаха подобно на безкръвни червеи.

Той се изправи, когато я видя, и се поклони.

— Госпожо?

Корнелия се стресна, защото вече никой на този остров не се отнасяше към нея като към високопоставена дама.

— Какво има, Саломон?

— Разпуснаха съвета. Кристиан ме замени с Йост ван дер Линде, а мястото на коменданта се зае от главния ефрейтор.

— Стенховер! Този дръвник? В съвета?

Саломон кимна.

— И комендантът позволи това да се случи?

Той вдигна рамене.

— Какво може да направи? Освен това почти всички войници, които можеха да го подкрепят срещу подтърговеца, са на дългия остров, където търсят вода. Той не може да направи нищо, докато не се върнат.

— Трябваше да се приберат още преди няколко дни. Микиел каза, че ще им отнеме не повече от няколко часа да напълнят винените бъчви с вода.

— Не знам нищо за това.

— Къде е сега комендантът?

— Отведе избраните от Кристиан за преместване на Тюленовия остров. Мисля, че изпитва голям страх от него.

Корнелия седна на брега; Саломон също клекна до нея, но на уважителна дистанция.

— То и без това беше само въпрос на време — рече той.

— Какво искаш да кажеш?

— Има неща, за които повечето хора тук изобщо не са наясно.

— Какви неща?

Саломон взе къс корал, вдигна го и го запрати в плитчините.

— Знаете ли с колко вино разполагаме, с колко вода?

Тя поклати глава.

— Никой не знае, освен Кристиан и икономът Велтен. Но аз ще ви кажа: имаме повече, отколкото той твърди. Кой получава допълнителния дял?

— Значи той ни лъже?

— Войниците са откраднали неговото вино.

— Значи затова беше толкова разгневен?

— Ходили ли сте в палатката му през последните няколко дни?

— попита я Саломон.

Корнелия поклати глава.

— Вече само неколцина избрани имат тази привилегия.

— Откъде знаете всичко това?

— Той не иска никой да вижда в какви условия живее. Присвоил си е голямото кресло с дърворезба на комодора, което те спасиха от кораба, заедно с един персийски килим. Накара ги да ги изсушат и донесат в палатката му. Разполага също така и със сребърните

свещници на комодора, мастилниците му; всички ценни вещи вече са негово притежание.

— Е, нали сега е най-главният служител.

— Но аз се питам защо са му потрябвали всички тези луксозни вещи тук.

— Разговаряли ли сте с някого за това.

— Само с пастора. Когато той повдигна въпроса пред Кристиан, Ван Сант побесня.

Нечия сянка падна на плажа до тях. Кристиан ги гледаше, опрял юмруци до бедрата си.

— Саломон — обърна се той към него. — Не трябва ли да помагаш на Крюгер?

Саломон скочи и хукна към палатките.

Корнелия вдигна поглед към Кристиан. Той бе застанал с гръб към слънцето и тя трябваше да заслони очите си срещу блясъка му. Кристиан се усмихваше. Нямахше нищо общо с поведението му от сутринта. Трудно беше да не хареса човек с такава топла усмивка; но въпреки това Корнелия проумя, че това е само някакъв трик на светлината.

— Жадуват само по цял ден да се изтягат на пясъка — изсмя се Ван Сант. — Безделието ражда грехове.

Той ѝ махна и се запъти обратно към палатката си след Саломон дьо Чесне.

ГЛАВА 51

Югозападно от Бантен, Ява

Небето беше с цвят на олово, а морето — застинало като маслена повърхност. Шкиперът първи видя топката водорасли, откъсната от скалите. Това означаваше, че се намираха близо до суша.

— Виждаш ли, човече? — обърна се той ликуващо към Мезекер. — Осем дни след като напуснахме крайбрежието на Южната земя. Какво ти казах?

Два дни по-късно, привечер на хоризонта се показа земя. В първия момент помислиха една планина за облак, но в следващия миг зад завесата от проливен дъжд се показа нос, потънал в зеленина. Пред него се намираше остров, защитен от риф. Видяха селище, но продължиха да плават, опасявайки се, че местните жители може да не се окажат много миролюбиви. Можеше да се окаже, че това е част от територията на Матарам, с която Източноиндийската компания беше в състояние на война.

Вместо това, подпухнали и обезумели за вода, те хвърлиха котва срещу крайбрежието, под светлината на луната в първа четвърт. Двама мъже лежаха неподвижни в най-широката част на лодката, с изплезени почернели езици. Лудият бе умрял предишната нощ и го бяха изхвърлили през борда за храна на акулите.

Амброаз седеше прегърбен до руля край шкипера и отпиваше от оскъдната си дажба вода. Жегата беше толкова непоносима, че не можеше да се спи. Седеше заслушан в лекия плисък на вълните и в хърканията на моряците. Шкиперът се приведе към него, приближавайки устните си до ухото му.

— Какво ще стане, когато стигнем Батавия?

— Трябва да намерим кораб, с който да се върнем по възможно най-бързия начин на мястото на корабокрушението.

— Имам предвид, между мен и теб.

— Какво искаш да кажеш, шкипер?

— Искам да кажа, какво ще кажеш на генерал-губернатора за случилото се с „Утрехт“?

Амброаз помисли малко, преди да отговори. Накрая рече:

— Ще му кажа как спаси живота на всички ни и как успя да прекараш тази лодка до Индиите, напук на всичко.

— А ще му кажеш ли, че по моя вина корабът се заби в скалите?

— Ти ще дадеш отговор на генерал-губернатора за корабокрушението на „Утрехт“. Аз не разбирам нищо от корабоплавателни въпроси, така че е извън моята преценка.

— Ами за онази работа в залива Тейбъл?

— Тези дни паметта ми не е наред. Не помня почти нищо отпреди отминалата седмица; знам само, че спаси живота на всички ни.

— Ами Ян?

— Имаш предвид насилието над госпожа Норстрант? Това не се забравя лесно. Боцманът ти ще трябва да отговаря какво е сторил.

— Защото, нали разбираш, според мен той ще се опита да каже, че аз стоя зад тази работа. Заплашва ме, че ще го направи.

— Но защо ще му е да твърди подобно нещо?

— За да ме повлече със себе си. От омраза.

— А ти замесен ли си наистина? Защото, ако си виновен в това ужасно престъпление, не мога да направя нищо за теб.

— Кълна се в Господ и в безсмъртната си душа, че нямам нищо общо.

Зачака да види как ще реагира комодорът на думите му. Колкото и да го ненавиждаше обаче, и самият той я беше загазил доста. Шкиперът реши, че комодорът ще се нуждае от подкрепата му, когато се изправи пред губернатора Коен. Никой нямаше да открие мястото на корабокрушението, а ако Амброаз не успееше да го намери, тогава загубата на среброто на компанията щеше да бъде изцяло негова вина. А това щеше да означава край на кариерата му.

Този мъж не беше глупак; той разбираше в каква ситуация се е озовал.

— Нека ти кажа нещо, като мъж на мъж — рече полугласно Амброаз. — И двамата сме в една лодка. Ти загуби кораба, аз нося отговорност за съкровището в трюмовете му, така че генерал-

губернаторът ще ни задава и на двамата много тежки въпроси. Можем да си помогнем взаимно.

— Мисля, че е напълно възможно.

— Трябва да ти призная, Якоб — за първи път Амброаз се обърна към него с малкото му име — че каквито и разногласия да съм имал с теб в миналото, през последните дни ти се издигна изключително много в очите ми. Не мога да се сетя за друг, на когото бих се доверил да открием „Утрехт“ и да спасим среброто.

Шкиперът се ухили.

— Радвам се, че виждаш нещата по този начин. Ти не си лош човек, нали, Амброаз?

Разбира се, с удоволствие бих ти кръцнал гръкляна, стига само да ми паднеш, но засега се нуждая от теб, както и ти от мен.

Амброаз се усмихна в отговор и намести мундира си на напречната греда, за да положи главата си на него. След секунди вече спеше.

Шкиперът се успокои, че най-после е успял да постигне съгласие. Но в единия, и в другия случай късметът се бе усмихнал на Якоб Шелингер. Ако на сутринта вятърът задухаше от юг, то той можеше да потегли към Малака, както планираха онази нощ на кърмата, и щеше да остави боцмана да изпусне въздуха на този въздухар.

Но ако задухаше от север или се натъкнеха на кораб на компанията в протоците, тогава той щеше да приеме хвалебствията от комодора пред губернатора Коен. След това щеше да потегли обратно към „Утрехт“, за да спаси корабокрушенците от скалите Хутман.

Загледа се в боцмана, заспал под брезента в предната част на лодката. Напомняше на грозно старо куче, вярно по свой начин. Но когато кучетата започваха да лаят стопанина си, човек не трябваше да забравя, че това са просто най-обикновени кучета.

Топлият бриз от брега носеше аромата на презрели плодове и корупция. Шелингер реши да изчака метеорологичните условия да решат съдбата им.

Скалите Хутман

Корнелия седеше самотна на брега, когато зърна Кристиан да идва към нея. Изглеждаше доволен. Той пхна къс хартия в ръката ѝ.

Беше зацапан със сол и мръсотия. Корнелия разпозна прилежния почерк на Франсоа, но листът беше силно намачкан и текстът едва се четеше, защото мастилото се бе размазало от дъжда.

Никой нямаше право да си вади каквито и да било други изводи.

До пас... жерите ек... кораб утре:

След всички бед... във връзка с претърпелия ни корабокрушение „Утр...“ без прясна вода, за да... хората, които са спасени, аз... експедиция да... Високия остров да проверят дали... По милостта Божия беше открита прясна вода... от която да се закара на хората... за да бъдат осигурени достатъчно провизии за... след това междувременно някой трябва да... до Батавия за... Генерал-губернаторът и съвет... за сполетялата ни катастрофа... и оказване на спешна пом... Следователно ние... всичко по силите ни и нашия дълг... бедните ни братя в голяма беда... в потвържд... на истината, подписа... твеноръчно.

Амброаз Секор

Кристиан внимателно наблюдаваше реакцията ѝ. Корнелия му върна бележката с безизразно лице.

— Къде го намерихте това? — попита тя.

— Комендантът го откри на Verrader's eylandt — каза той.

Островът на предателите. Така някои от тях наричаха сега Тюленовия остров. Корнелия ненавиждаше това име.

— Оказах се прав. Виждате ли? Вашият симпатяга духна и заряза всички.

Кога комодор Секор се бе превърнал в „нейния симпатяга“?

— Намерението му става ясно от писмото — каза тя.

— На мен ми изглежда, че той никога не е имал намерение да се върне да вземе вас или когото и да било другиго.

— Според мен това писмо убеждава точно в обратното — възрази Корнелия, събра вкоравените от сол поли около себе си и се

изправи на крака. Можеше само да предполага защо подтърговецът изпитва такова наслаждение от разкриването на лъжата на коמודора. Беше сгрешила в преценката си за него като неин равен; той се бе оказал отрепка, въпреки всичките си елегантни дрехи и изискани маниери. Корнелия се отдалечи и остави подтърговеца на брега с проклетото си писмо в ръка. На острова нямаше друго място, което да ѝ харесва повече от това, но тя все щеше да намери къде да отиде, само да е далеч от него.

ГЛАВА 52

Бантен, Ява

Прегазиха плитчините и рухнаха на колене; целуваха черния пясък, сякаш това бяха съпругите им, останали в Холандия. Другите — които вече бяха ходили в Индиите и познаваха тайните ѝ — нападнаха като полудели натъркаляните кокосови орехи с ножовете си, вдигаха глави и гълтаха сладкия сок с пресъхналите си гърла.

Амброаз чу шкиперът да крещи. Той беше открил водопад. Всички хукнаха като деца след него през джунглата, като разхвърляха просмукалите се със сол дрехи и се хвърляха през глава в студената и чиста вода; пиха, докато стомасите им се издуха като на бременни жени.

Преситен, накрая Амброаз се просна по гръб в сянката на папрата. Жаждата сякаш продължаваше да го мъчи, макар и стомахът му да беше издут до пръсване. Той прокара език по напуканите си устни и за първи път от толкова дни насам усети сладост. Някои плачеха, а други се молеха — дори и Сара де Рюйтер.

— Един попътен северен вятър ни откара у дома — изкрещя шкиперът и всички запригласяха.

Той се смя заедно с останалите, докато разчупваха още няколко кокосови ореха, помогна им да напълнят с вода бъчвите и да ги довлекат обратно до едномачтовата платноходка. Амброаз се върна в храстите, разкопча бричовите си и се отпусна с наслаждение при естествения акт на освобождаване за първи път от месец насам, без да го гледат останалите.

Боцманът проследи с поглед хеер комодора да се отдалечава по пътеката в джунглата. Никога не бе предполагал, че това педерастко копеле ще оцелее в платноходката толкова дълго време, тая болнава отрепка с треска и бледа кожа и дантелена яка. Шкиперът твърдеше, че той е слабото звено, но шкиперът невинаги беше прав. Ако това беше така, то тогава нямаше да се тъпчат цял месец в тая воняща лодка.

Но след като шкиперът ги бе спасил, беше дошло времето да се погрижи за собствената си кожа.

Цяла сутрин боцманът не отделяше очи от комодора и дебнеше и за най-малката възможност. Той измъкна ножа си и го последва.

Погледна през рамото си. Никой не гледаше в тяхната посока, навсякъде около него гъмжеше от зелена растителност, изпълнена с жужащи насекоми. Няколко крачки по-навътре в тази джунгла, и човек изчезваше напълно, само приглушеният шум от прибоя сочеше обратния път към брега.

И ето го, хеер комодора приклепнал с белия си задник, водата вече бе разхлабила червата му, неговите и на още неколцина други, съдейки по звуците. Е, той повече нямаше да се тревожи за разстройството, след като ножът му прережеше гръкляна на педерасткото копеле.

Внезапно нечия ръка запуши устата му; извиха ръката му с ножа и я усукаха зад гърба му. Ножът тупна с тих шум върху влажната земя.

Залитайки, Секор се изправи с побеляло от изненадата лице.

Шкиперът му се ухили през рамото на боцмана.

— Не ти ли казах да си пазиш гърба, когато се отдалечаваш от малката ни платноходка, хеер комодор?

* * *

Подминаха остров Принс; на север сиянието на вулкана Кракатау обагреше небето в оранжево сред масления здрач. Вятърът стихна още при навлизането им в протока Сунда и два дни прекараха в дрейф по течението.

Покрай Дверс ин ден Вер^[1] задуха бриз, който ги понесе покрай белите крайбрежия и палмовите дървета, но на залез-слънце стихна изведнъж и течението ги понесе обратно по пътя, откъдето бяха доплавали. Шкиперът заповяда всички да застанат на греблата и те се счепкаха с прилива в светлината на полумесеца.

На следващия ден хвърлиха котва край Топърс Хет и мъжете рухнаха изтощени върху греблата си с гърбове, изгарящи под жестокото слънце; всички се молеха поне за някакъв слаб ветрец. На залез-слънце видяха платна в далечината зад стенгите^[2] на

платноходката, подаващи се зад палмите на Дверс ин ден Вег. Шкиперът хвърли спомагателна котва в подветрената страна на острова, за да изчакаят приближаването им.

— Спасени сме — рече Амброаз.

— Възможно е — отвърна шкиперът.

— Какво искаш да кажеш?

— Може да се окажат пирати и тогава тежко ни, защото все едно вече ще сме мъртви.

— След всичко, което преживяхме досега? Бог не може да е толкова жесток.

— Не може ли? Тогава твоят Господ е различен от моя.

[1] Холандското наименование на индонезийския остров Сангянг.
— Б.р. ↑

[2] Стенга — удължение на мачтата на ветроходен плавателен съд. — Б.р. ↑

ГЛАВА 53

Скалите Хутман

Амброаз веднъж се бе изказал за него, че е очарователен и ерудиран мъж, забавен събеседник, малко странен в поведението си понякога, но многообещаващ. Той виждаше блестящо бъдеще за него в служба на компанията.

Корнелия се чудеше какво ли щеше да каже комодорът им, ако го зърнеше отнякъде сега, как пристъпва важно като паун, облечен с аления мундир на Амброаз и с бяла риза с къдрава яка. А този златен медальон, откъде ли го бе взел?

Сутринта той се появи без предварително предупреждение в палатката на жените. Подслонът бе издигнат встрани от останалите, както изискваше благоприличието, но той влезе без предизвестие, сякаш разполагаше с това право.

— Госпожо — каза ѝ и я измери с поглед от глава до пети, сякаш е някаква пристанищна курва и я преценяваше колко струва. — Имате ли тук всичко необходимо?

— Имаме — отвърна тя. — Пясъчни мухи, непрестанна жажда и нито за миг възможност за усамотение. Какво повече бихме желали?

— Възнамерявам да сложа край на всичките ви неволи. Имайте само още малко търпение, и съм сигурен, че ще ви осигуря бъдещи удобства. Искам да знаете, че съм ви поставил под личната си закрила.

— Закрила от какво?

Той пропусна въпроса ѝ покрай ушите си.

— Харесва ли ви тук? — попита я вместо това, сякаш палатката представляваше някаква стая в странноприемница и се канеше да настоява пред собственика за по-добра стая.

— Бих предпочела легло с пухени възглавници и огън в камината.

— Не трябва да спите тук до останалите жени.

— Надявам се, няма да ме оставите да спя до войниците?

— Ще се опитам да подобря условията ви.

— Всички ние страдаме, хеер подтърговец. За мен просто е чист късмет, че съм още жива.

— Дойдох тук заради вас — каза той и излезе от палатката.

Корнелия видя как другите жени я изгледаха. Значи госпожа Високопоставена отново щеше да се възползва от привилегированото отношение на подтърговеца.

За пореден път оставаше сама.

ГЛАВА 54

Протокът Сунда

Корабът се насочи към тях откъм подветрената страна на острова, мъжете наскочаха и започнаха да махат обезумяло с ръце; в отчаянието си за малко да преобърнат платноходката. Амброаз погледна за миг към боцмана, сврян като някой шопар в предната част на плавателния съд. Никога до този момент не бе виждал толкова концентрирана ненавист в нечий очи.

Но така беше устроен светът. Ако не беше шкиперът, щеше да гние в някое блато с прерязано от край до край гърло, така че не изпитваше никакво съчувствие към него.

Беше флотилия от три кораба, всички с вимпелите на компанията на главните мачти. „Зандам“ беше един от тях, слава богу. Може би това означаваше щастлива съдба? Шкиперът му бе обещал, че ще го отведе с останалата част от флотилията в по-северни ширини.

* * *

Моряците стояха строени на палубата на „Зандам“, втренчени с изумление в тях. Комодорът го приветства на борда на кораба, а после бързо го проводиха долу. Хеер Крин Рембурк беше член на съвета на Индия, със същия ранг като неговия, но Амброаз се чувстваше пред него като просяк пред господар. Яката на Рембурк беше колосана, косата и брадата — елегантно оформени, на гърдите му блестеше златен медальон, а пред него се намираше Амброаз Секор, вонящ, с коса, сплъстена от морската сол, с разпадащи се по шевовете си дрехи, като някакъв скелет с кожа. Филцовата шапка, която толкова грижливо бе пазил през всичките им злощастия през този месец, сякаш по някакъв начин още повече усилваше унижението му.

— Какво се е случило с теб, човече? — възкликна Рембурк, когато останаха сами в каютата му.

Амброаз се огледа. Корабът не беше толкова голям като онзи, който той загуби, но каютата не се различаваше много от неговата; на масата лежеше библия, ленена хавлия покриваше койката му, а в ъгъла стояха раклите от дъбова дървесина на Рембурк, символ на ранга му.

Прислужникът му наля бургундско вино в чаша от венецианско стъкло.

И Амброаз започна да разказва какво се е случило — историята, която бе репетирал толкова пъти наум за момента, в който щеше да се изправи пред губернатора Коен: Аз изпълних дълга си към хората и стоките на компанията по единствения възможен начин. Нито веднъж не се замислих за собственото си спасение. Но за негова собствена изненада, както и на Рембурк, той не съумя да я довърши. Задави се с думите си и се разтрепери.

И за първи път от детските си години се разплака.

ГЛАВА 55

Дългият остров

Вятърът препускаше през голата повърхност на лагуната, накъдряйки водата. По крайбрежния пясък пристъпваше чайка с пера, разрошвани от южния вятър. На двайсетина крачки надалеч, сред дългите водорасли лежеше тюлен и наблюдаваше Микиел с кадифените си очи.

Значи това представляваше раят на Крюгер, неговият воден рай! Една солена яма, пълна със застояла вода, затлачена от мъх и тръстика, обградена от пясък и корал и хилави храсти, ширнали се на една миля дължина, и широка един оръдеен изстрел в най-широката си част — същата суха и пясъчлива пустиня като острова, от който бяха дошли.

Два дни претърсваха острова, макар че ако двама идиоти като Ван дер Бек и Ван дер Линден бяха намерили вода, тогава тя би трябвало да клоkochи като пълноводна река, широка цяла миля. Нищо подобно. Обходиха всеки сантиметър от острова, без да намерят никакви извори, нито ями с просмукваща се прясна вода.

Микиел се присъедини към останалите на брега и рухна до тях, изтощен и с пресъхнало от жажда гърло.

— Тоя шибан юнкер не е открил никаква вода! — изръмжа Вестервелд. — Какви са тези номера?

— Нищо не разбирам — обади се Дьо Трю, френският ефрейтор.

— Никога не трябва да вярваш на човек с изцапани от мастило пръсти — изръмжа Вестервелд и се изплю върху пясъка.

— Не го прави — посъветва го Барто, другият французин. — Ще имаш нужда от тази слюнка по-късно.

— Кристиан твърди, че водата ни свършва — каза Вестервелд. — Върнем ли се с голи ръце, лошо ни се пише, човече.

— Те се кълнат, че са открили вода тук. Какво става?

— Не знам — отвърна Микиел, макар и подозренията му вече да се бяха избистрили напълно. Усети как страхът свива стомаха му. —

По-добре да запалим огън, за да накараме онези копелета да дойдат да ни приберат. Останем ли още малко тук, ще ритнем бакърчето.

Той се втренчи през канала към скалите Хутман. Не искаше да им казва да не се надяват на никаква помощ. Разумът му отказваше да го повярва. Дори и след всичко преживяно, дори след като стана свидетел на поведението на войниците по време на война, му беше много трудно да се примирява с нещата, които те вършеха в мирно време.

Скалите Хутман

Кристиан се загледа в издигацията се на дългия остров пушек. Той свали далекогледа си и се усмихна. Значи, вече бяха изпаднали в паника. *Да вдигнем тост за тези смели момчета с почернелите им езици и пресъхналите гърла, дали живота си, за да живеят останалите. Какво героично постижение.*

Пия за тях.

* * *

Превръзките, които бръснарят бе направил на счупената ръка на Ричард Мерел, воняха. Остър ръб на счупената кост бе пробил кожата му; маистре Франц се опита да намести костта, но не успя. Корнелия изчисти лепкавата жълтеникава течност, оцеждаща се от лилавия оток. Лицето на Мерел пламтеше от треска, а очите му излъчваха неестествен блясък.

Тя му направи нови превръзки от парчета плат, които бе успяла да задигне от стоките на компанията с помощта на дъщерята на пастора, Хендрика. Корнелия превърза ръката по възможно най-добрия начин, на който беше способна, докато през това време Хендрика топеше парчалче в кана студена морска вода, за да охлажда челото на Мерел.

В палатката вонеше ужасно... ако това изобщо можеше да се нарече палатка. Представляваше просто съшити едно към друго парчета брезент, отворени от едната страна и закрепени криво-ляво с парчета от счупени гребла и греди от разбития кораб. Вътре върху

тънки одеяла лежаха една дузина мъже, с облаци жужащи мухи над тях; някои страдаха от разстройство, други все още имаха рани, получени от нощта на корабокрушението. Маистре Арентсон бе направил каквото му беше по силите, но загуби инструментите си и лекарствата по време на корабокрушението, макар че според Корнелия дори и с тях резултатите нямаше да са много по-различни.

Мерел отвори очи.

— Благодаря ви — прошепна той.

— Много ли ви боли?

Той поклати глава, но Корнелия знаеше, че я лъже.

— Къде е Микиел?

— Отплава до дългия остров — отвърна тя. Страшно ѝ се искаше едрият мъж да е до тях сега. Той щеше да е знае как да постъпи с Кристиан и другарчетата му.

— Вие сте възпитаната дама, нали? Виждал съм ви много пъти.

— Казвам се Корнелия.

— Микиел също ви е виждал. Непрекъснато говореше за вас на кораба.

— Говорел е за мен?

— Каза, че ако не сте били толкова богата, сте щели да бъдете жената, за която би искал да се ожени.

Корнелия докосна челото му. То гореше под пръстите ѝ.

— Казах му, че е луд.

След малко Мерел започна да бълнува на английски и тя не можеше да направи нищо повече за него. Двете с Хендрика помогнаха на бръснаря да се погрижи за другите. Това ѝ помагаше да прогони мислите си за собственото си нещастие; момчето с натрошения на парчета крак, пострадало при падането му в лодката, морякът с инфектирания от коралите крак, изпаднал в треска като Мерел, а кракът му подут като дебел дънер.

— Може би Йост ще ни помогне — каза Хендрика.

— Юнкерът ли?

— Той ме харесва.

Корнелия се удиви на наивността на момичето. *Да, той те харесва, но само поради една причина.* Но може би си струваше да пробват, поне заради Ричард Мерел.

Думите на англичанина се бяха врязали в съзнанието ѝ: ако не бяхте толкова богата, щяхте да бъдете жената, за която той би искал да се ожени. *Ако бях дъщеря на фермер, той също щеше да бъде мъжът, за когото бих се омъжила.* Беше прав за парите и свободата. Те бяха онова, за което всички жадуваха, но парите и свободата не могат да ти донесат любимия човек.

* * *

Йост ван дер Линде играеше на зарове и пиеше с другите момчета, макар да беше още ранно утро. Според нея виното трябваше да се раздава на дажби.

— Мога ли да поговоря с теб? — попита го Хендрика.

Той стана и направи елегантен поклон, като си размаха шапката — без съмнение представление за очарователните си приятелчета. Дори и не направи опит да маскира изражението на лицето си.

— На вашите услуги.

— Нуждая се от помощта ви — каза Хендрика.

— Разбира се, ще направя всичко за една такава прекрасна дама. От какво се нуждаете? Храна? Още вода?

— Маистре Арентсон има нужда от още превръзки за болните.

Йост я загледа изумен.

— Но те така и така ще умрат.

— Моля ви само за няколко парчета плат.

Йост имитира възмущение.

— Искате от мен да открадна от компанията? Кристиан не би го одобрил по никакъв начин.

— Моля ви — настоя Хендрика.

Той изгледа приятелчетата си и направи физиономия; всички едновременно избухнаха в смях.

— Малко коприна да задържи гнойта вътре? Това ли желаете?

— Кристиан има цели акри с платове в раклите в палатката си.

— Откъде ви е известно това?

— Видях го със собствените си очи — намеси се Корнелия.

— Моля ви — повтори Хендрика.

Йост прояви наглостта да протегне ръка да я погали по косата; не като проява на симпатия, а като жест на собственик.

— Ще видя какво мога да направя.

— И бренди.

— Какво?

— Малко. Ще им помогне да спят и за почистване на раните.

Последва смях на удивление.

— Ще ми се наложи да отделя от собствената си дажба.

— Тогава ще ти се наложи да компенсираш с повече вино! — обади се Тен Брок и останалите отново избухнаха в смях.

— Благодаря ви — рече Хендрика с възможно най-голямото достойнство, на което беше способна.

После двете се върнаха в палатката с болните. Въздухът вътре беше по-добър от този тук.

ГЛАВА 56

В малката колония се бе възцарила тишина, след като войниците заминаха. Оръжията, които бяха предали преди отплаването си, не бяха поставени под охрана, както бе обещал Кристиан. Вместо това ги разпределиха сред юнкерите и любимците на Стенховер.

Двамата войници, обвинени в кражбата на виното, бяха изчезнали тайнствено, също като Рикерт, и никой не знаеше какво се е случило с тях. Хората разговаряха с нервен шепот и се стряскаха от крясъците на чайките.

След като половината хора вече бяха на Тюленовия остров, малкото им убежище сега изглеждаше почти опустяло. Тя гледаше как димът се издига над дългия остров, но никой не се качи на саловете да докара Микиел и хората му. Вместо това юнкерите и побойниците на Стенховер се упражняваха с новите си оръжия на брега и не обръщаха никакво внимание на пушека.

Докато беше на кораба, Корнелия не бе забелязвала момчето, което наричаха Фасулчо. Той не се отличаваше с нищо особено, с изключение на ръста си, който го открояваше сред приятелите му. Тя бе забелязала, че я наблюдава, откакто Микиел и другите войници отплаваха към дългия остров. Това я тревожеше. Корнелия се замоли Микиел да се върне час по-скоро.

* * *

Това се случи една вечер точно по здрач. Тя тръгна към брега, за да напълни купа със студена морска вода за превръзките на болните от треска. Вдигна глава и се изненада, че наоколо не се виждаше никой. До този момент просто беше невъзможно да се усамотиш на такъв малък остров. В следващия миг зърна Фасулчо на брега и предположи, че я е проследил.

Пое си дълбоко дъх, готова да изкрещи, ако той направеше само още една крачка.

— Не се тревожете — рече ѝ с толкова тих глас, че Корнелия едва долови думите му сред вятъра. — Не искам никой от юнкерите и техните приятелчета да ме зърнат тук до вас.

Тя се втренчи в него, чудейки се какво ли означава всичко това. Изглеждаше мрачен и угрижен. Корнелия забеляза за първи път татуировката на предмишницата му — една лошо нарисувана картина на гола жена под палмово дърво — която вероятно си бе поръчал, изпаднал в алкохолно опиянение в някоя кръчма в Амстердам.

Фасулчо извади нож изпод наметалото си.

— Още една стъпка, и ще изкрещя на войниците — предупреди го Корнелия.

— Не, това е за вас — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш?

— Тук стават неща, за които не ви е известно. Опитах се да говоря с пастора, но той не пожела да ме изслуша.

— Какви неща?

Някакви мъже се отправиха към брега; наистина никога не можеше да останеш сам на този брулен от вятъра къс скала. Бяха едрият главен ефрейтор Стенховер с неотлъчната си сянка Герит ван Хоек и артилеристът Херманус Шенк. Фасулчо пусна ножа между камънаците.

— Вземете го — изсъска той. — Не им позволявайте да го видят.

После се обърна и се отдалечи, без да пророни дума.

Слънцето потъваше зад хоризонта на едно сиво море. Тази нощ вятърът беше по-студен и някъде от острова тя дочу да пищи гайда.

ГЛАВА 57

Скалите Хутман

Елизабет Пост трепереше в ъгъла на женската палатка; Алида я бе прегърнала в опит да я успокои. Нелте Грот люлееше бебето си, което се бе разплакало, вероятно доловило тревогата на майка си — нещо обичайно за бебетата. Грете и Марете бяха обгърнали коленете си и разговаряха шепнешком. Единственото осветление беше една самотна свещ.

— Какво беше това?

Всички замряха.

— Чухте ли го? — прошепна Корнелия.

Те се заслушаха.

— Някакъв късопашат буревестник — обади се Марете.

— Ето пак!

Този път всички го чува: човешки крясък, мигновено отвят от вятъра. Беше се разнесъл от другия край на острова. След това обаче секна и единствените звуци останаха шумът на вятъра и плющенето на свободните краища на брезента.

Елизабет протегна ръка и Корнелия я стисна силно.

— Всичко е наред — прошепна тя.

Тежки ботуши захрущяха по корала близо до палатката им. Корнелия затаи дъх. Някой минаваше точно до тях и след малко отново настъпи тишина.

— Какво беше това? — прошепна Елизабет.

— Марете беше права, просто птица — отвърна Корнелия.

Нищо чудно, понякога писъците на нощните птици звучаха също като човешки крясък. Тя я прегърна през рамо и я притисна към себе си и момичето се сгуши в нея като дете.

— Тихо, всичко ще е наред — прошепна Корнелия.

Тя дълго време не можа да заспи, втречена в мрака, нащрек за всеки слаб шум. Но навън се чуваха само шумоленето на крабовете и непрестанният вой на вятъра.

* * *

Пасторът отново бе застанал на колене; молеше се Бог да се намеси, за да ги спаси. На Корнелия ѝ се прииска пасторът да се възползва от властта, с която го бе дарил Господ, и да направи нещо чрез нея, вместо да чака Бог да върши всичко вместо тях.

Корнелия остана, докато той завърши молитвите си и изтупа сивия пясък от бричовете си, и едва тогава го заговори.

— Какво има, госпожо?

— Спахте ли добре?

От моментното му колебание тя долови, че на него му е известно за какво иска да разговарят.

— Като човек, когато носи Божията благословия.

— Значи не сте чули писъка?

— Какъв писък? — попита пасторът, като избягваше погледа ѝ.
— Вероятно сте чули някоя чайка.

— Не беше чайка, отче.

— Тогава кошмар.

— Всички жени го чухме.

— Заблудили сте се — каза той. — Извинете ме, имам работа. —
И се отдалечи.

На сутринта Корнелия свери лицата със списъка на оцелелите, който бе запомнила наизуст; Саломон и прислужникът от каютата на Стротман бяха налице. Но къде беше Фасулчо? Тя разпита сред войниците за него, но въпросите ѝ бяха посрещнати с безразличие или с груби и студени погледи.

Корнелия обходи целия остров, ала не го откри никъде. Нямаше го сред дърводелците, които работеха на брега, или сред мъжете, които ловяха риба в плитчините, и определено не беше при подтърговеца и съвета му, които пушеха лули и си подаваха един на друг бутилка с вино пред палатката на Йост.

Корнелия отиде чак до другия край на острова, където забеляза нещо странно сред кораловите късове, и се приведе да го разгледа. Беше кръв, на големи съсиреци, засъхнали тъмнокафяви петна по камъка. В хрусталака се виждаха пресни следи, сякаш някой бе влачил тежък товар към водата.

Сега вече се убеди напълно, че кръсъците през нощта не са били на късопашат буревестник.

Нечия сянка ѝ засенчи слънцето. Тя вдигна глава: беше Стенховер. Цялата потрепери. Беше най-грозният мъж, когото някога бе виждала през живота си, и като външност, и като душа.

— Какво правите тук, госпожо?

— Търсех Фасулчо.

— За какво ви е? Той замина за острова на предателите с коменданта и останалите. — Стенховер направи крачка към нея и Корнелия се дръпна рязко. — Не ви е тук мястото — сама, толкова далеч от женската палатка — за дама във вашето положение.

— Какво сте му сторили?

— Хайде, изчезвайте оттук.

Тя се обърна и се отдалечи. Ставаше нещо лошо, но на кого можеше да се довери? Едва ли на пастора, заровил глава в пясъка или в библията си. Войниците още не се бяха върнали, а комендантът се намираше на Тюленовия остров.

Какво можеше да направи?

* * *

Това беше първият път, когато Корнелия пристъпваше в палатката на подтърговеца от деня, в който отиде да го предупреди за Рикерт. Слуховете се бяха оказали истина: изглежда, Кристиан наистина се изживяваше като върховен владетел сред тях. А палатката му се открояваше ярко — същински палат в сравнение с карикатурните палатки и паянтовете им навеси. Върху пясъка беше застлан персийски килим; вярно, вкоравен от солта, но също така привличащ вниманието, сякаш се намираше в палата на някой могол. Върху дървената маса имаше поставени сребърни свещници; самата маса бе застлана с покривка от италиански дантели, а калаените съдове бяха пълни с боядисани омари. Един от фините гоблени на комодора служеше като врата да спира ветровете.

Леглото на Кристиан беше застлано с пурпурен бродат.

Щом я видя, той изпадна във възторг, сякаш съвсем неочаквано негов стар приятел се бе отбил да го види. Буквално изрита Йост навън

и покани Корнелия да седне на стола, който дърводелците бяха сковали специално за него. Беше застлан с червено кадифе.

— Вино? — попита я и вдигна една сребърна кана от масата.

Корнелия поклати глава.

Той не скри разочарованието си, но въпреки това си сипа. Корнелия забеляза, че на пръста, на който преди това носеше гранат, сега сияеше нов пръстен с рубин. Корабокрушението очевидно му беше добре дошло.

— Какво не е наред, госпожо? Изглеждате бледа. Да не сте болна?

Тя поклати глава.

— Спахте ли добре?

— Какво става тук, хеер подтърговец?

Кристиан си придаде озадачен вид.

— Какво се е случило с Фасулчо?

— С кого?

— Един от войниците на Микиел ван Тексел.

— А, онзи ли? — Лицето му се промени в тъжно изражение. — Толкова неприятно. Съжалявам, че сте разбрали за това. Не знам защо понякога мъжете се държат по такъв начин.

Корнелия зачака обяснението му, надявайки се да престане да глади брадата си и да си придава трагичен вид.

— Какво се е случило с него? — повтори въпроса си тя.

— Съжалявам, че ми се налага да ви го кажа, но той се оказа крадец. От известно време е крадял от стоките на компанията. И в качеството ми на комодор тук, в отсъствието на синьор Секор, бях принуден да се разправя с него в името на безопасността на всички ни. Не се тревожете — добави Кристиан и за нейно удивление положи ръка върху нейната — няма да позволя да ви се случи нищо лошо.

Тя отблъсна ръката му.

— Попитах ви какво сте му сторили?

— Бях принуден да го накажа.

— Убихте ли го?

— Няма как да е убийство, след като съм издал заповед за наказание. Изглежда, забравяте, че тук, на острова, аз представлявам компанията и разполагам с властта да ги наказвам, като им отнемам

живота, когато се наложи. Но в отговор на въпроса ви, Фасулчо е още жив.

— Аз обаче открих следи от кръв.

— Изпратих Вилем Грот и главния ефрейтор Янсен да претърсят вещите му и да донесат откраднатото. Той обаче ги нападнал с меча си. — Кристиан отпи от виното си, докато я оглеждаше над ръба на калаената чаша; очите му бяха с цвят на лешник, изпъстрени със зелени точки; втренченият му поглед я смущаваше и Корнелия се принуди да погледне встрани. — След като го усмириха, аз го изпратих на острова на предателите, под надзора на коменданта.

— Защо не ни известихте за това?

Усмивката му секна в миг.

— Не знаех, че в съвета имаме жена. Кога започнахте да изпитвате нужда да бъдете известявана за тези неща?

— Не говоря за себе си. На пастора също нищо не му е известно по този случай.

— Аз съм комодорът тук, не пасторът, нито пък някой от останалите магазинери. — Изкуствената му усмивка отново се върна на лицето му. — Това е заради доброто на всички ни.

— Кажете ми истината. Стенховер ли го уби?

— Стенховер ли? Искате да кажете Йорис Янсен? Той е войник на служба в почтената компания — рече с равен глас Кристиан, сякаш жената пред него беше психически неуравновесена. — Казах ви, този Фасулчо, за когото толкова много се тревожите, се намира на Острова на предателите.

Той притежаваше някаква много силна дарба да убеждава и за момент Корнелия си представи, че може би тези ужасни обвинения не отговаряха на истината. Може би тя наистина полудяваше. След онази нощ на борда на „Утрехт“ вече нямаше доверие и на собствените си мисли, навсякъде около себе си съзираше насилници. Кръвта по кораловите отломъци обаче беше съвсем истинска.

— Не трябва да се страхувате — добави Кристиан. — Имайте ми доверие, Корнелия. Никой няма да ви причини зло.

Доверие, помисли си тя. Как бих могла да се доверя отново на когото и да било?

Той седна до нея.

Корнелия рязко се изправи и излетя от палатката.

Навън обаче я дебнеше Крюгер. Ухили й се, щом я видя.

— Той има очи само за теб.

— Аз съм омъжена жена!

— Тия ги разправяй на коמודора!

— Какво искаш да кажеш?

— Добре знаем, как се веселеше на борда на „Утрехт“, госпожо Високопоставена. Не се прави на света вода ненапита.

— Вие се самозабравяте!

Крюгер завря главата си в лицето й. Дъхът му беше отвратителен, а телесната му воня сковаваше волята й повече и от неговия ръст.

— Вече няма с какво да се съобразяваме. Вече всички сме равни.

Прав е, с изненада установи тя. Общественото положение и рангът принадлежаха към някакъв далечен и несъществуващ свят. Тук се намираха в кралството на Кристиан. Тук той беше крал.

Корнелия се отдалечи с бърза крачка.

* * *

Тя намери Саломон дьо Чесне и го попита кои са били изпратени на Тюленовия остров. Той каза, че по заповед на Кристиан комендантът е отплавал със семейството си, за да поддържа реда там. Останалите били основно пасажери, макар и Кристиан да оставил дърводелците и бъчварите на острова. Не, не бил виждал Фасулчо. Една част от войниците останали на острова, а другата ги изпратили на дългия остров с Микиел ван Тексел.

По-късно същия ден всички вещи на Корнелия бяха изнесени от палатката на жените без нейно знание или съгласие и ги отнесоха в палатката на коменданта. Когато тя видя какво става, започна да протестира, но я избутаха настрани и й заявиха, че изпълняват заповедите на хеер подтърговеца.

Корнелия огледа с удивление новото си жилище. Имаше дървена маса, а дърводелците на брега й бяха сковали легло от спасени дървени части. Леглото беше застлано с фини копринени и кадифени възглавници, откънати явно от стоките на компанията. Кристиан дори бе накарал един от шивачите да й ушие нова рокля, от кралско синьо

кадифе, украсено със златна пасмантерия. Имаше сребърна кана, пълна с прясна вода; нещо съвсем обикновено на Лелейстрат, но тук на този къс скала все едно представляваше някакво много рядко вино в чаша от ковано злато.

— Харесва ли ви?

Тя рязко се извърна; Кристиан бе застанал на входа на палатката, самодоволно усмихнат.

— Какво е това?

— Вие сте фина дама, свикнала на определен комфорт. Другите жени, какво знаят те?

— Защо правите всичко това?

— За ваша сигурност. Не ви ли казах? Такава красива жена като вас, сред толкова много мъже. Не бих си изпълнил дълга, ако не сторя всичко, за да ви осигуря лична безопасност.

Корнелия притвори очи, припомняйки си онази нощ на кораба и загрубялата ръка, запушила устата ѝ. Ако хеер подтърговецът си мислеше, че може да прави каквото си иска, добре, тя щеше да му покаже. Носеше ножа на Фасулчо, ако се стигнеше до там.

ГЛАВА 58

Нелте Грот се бе свила в един ъгъл на палатката, захлупила глава в ръцете си. Не беше проговаряла от дни. Мария бе изчезнала; Кристиан каза, че сигурно се е удавила, но никой не бе видял, нито чул нещо. Дори и съпругът ѝ Вилем сякаш не даваше пет пари.

Вечерта тя излезе с другите жени да търсят храна. Марете откри цяла престилка яйца на една малка морска птица в бездомно гнездо; Елизабет обръщаше камъните в плитчините в търсене на раци. Алида бе навила полите си над коленете и събираше стриди от скалите.

Изведнъж Елизабет нададе писък на ужас, сочейки с ръка.

На Корнелия ѝ се стори, че вижда парче дърво, останало от корабокрушението. То се люшкеше по течението, дебело като червей и издуто в морската вода. Тя посегна да го сграбчи и в следващия миг ужасена дръпна ръцете си, когато видя какво е това.

Беше труп на мъж; очите му ги нямаше — бяха изядени от раците, ушите и устните също бяха изгризани почти целите. Вътрешностите му плаваха до него сиво-зелени, подобно на кеневирена торба. Корнелия не разпозна лицето, или поне онова, което бе останало от него, но го позна по униформата и татуировката на предмишницата. Китките му бяха завързани с въже зад гърба.

Това беше Фасулчо.

Тялото отплава покрай нея по течението. Трябва да бе лежало на дъното на океана, може би затиснато под камък, и сигурно току-що бе изплувало на повърхността. Жените се скупчиха една до друга, за да се поуспокоят, докато го гледаха как се люшка по вълните, носено от течението към канала, където щеше да послужи за чудесно ястие на акулите.

ГЛАВА 59

Форт Батавия

Амброаз стоеше на кърмата на „Зандам“, втречен в зелените склонове на Гунунг Гедех. Усещаше как стомахът му се надига, преглъщайки обратно киселия вкус на собствения си страх. През целия ден бе репетирал речта си пред губернатора, но сега, втречен в мрачните скали на форта, гърлото му пресъхна и трябваше да се вкопчи в релинга, защото краката му отказваха да го държат.

Един *painter* ги посрещна на брега и задрапа по корабната стълба, за да се качи на борда. Последваха го хеер Рембурк и офицерите му. Местните опънаха кафявите си гърбове над греблата и лодката се понесе покрай останалите индийци в залива към защитните стени на крепостта. Оръдията по зъберите на крепостта сочеха към зелените джунгли и далечния невидим неприятел. Крепостта все още беше под обсадата на султана на Матарам. Войниците, които той бе изоставил на рифа, пътуваха насам, за да помогнат в тази война. *Още един прахосан актив на компанията*, без съмнение щеше да заяви губернатор Коен.

Преминаха през шлюза, плъзгайки се по канала, който разделяше крепостта от града, покрай караулното помещение и засенчените от борове домове на търговците, с белите си холандски фронтони; минаха покрай магазините, арсенала, барутния склад и църквата. Стигнаха стъпалата на пристанището едва на залез-слънце.

Мракът падна бързо.

Водеха местните роби с факли в ръце. По пътя Амброаз зърна няколко трупа да се люшкат на въжетата, а вонята им остана в ноздрите му дълго след като влязоха в крепостта.

ГЛАВА 60

Скалите Хутман

— Саломон — обърна се Кристиан към него.

Брей, колко страх имаше само в очите на този мъж, само как бяха побелели бузите му и колко трепереха ръцете му! Дребното еврейче не би могло да запази и най-малката тайна, дори и животът му да зависеше от нея, което всъщност си беше чистата истина.

— Саломон, трябва да поговорим.

Кристиан седна на малкия стол, който еврейчето бе поставил за себе си пред своя навес — парче греда, опряно на две коралови плочи.

— Седни.

Саломон се поколеба, но след малко послушно тупна на твърдата почва.

— Дай ми го — каза Кристиан.

Саломон се опита да имитира озадачаване, но не го биваше много за актьор.

— Какво желаете, хеер подтърговец?

— Знаеш какво желая.

— Не знам, хеер подтърговец.

— Искаш ли да изпратя Давид Крюгер и Стенховер да претърсят убежището ти за откраднати от компанията стоки? Крюгер никога не те е харесвал особено, Саломон. Знаеш добре това.

— Но... Комодор Секор каза, че...

— Комодор Секор не е тук. Сега аз съм най-висшият представител на Източноиндийската компания тук и аз отговарям за всички стоки на компанията. Ако нещо стане с тях, аз съм човекът, който ще носи отговорността, така че според мен е по-добре да ми предадеш ковчежето, за да бъде на сигурно място.

Саломон стана, но коленете му трепереха толкова силно, че едва го държаха прав. Влезе в палатката си и след малко излезе с едно украсено с дърворезба ковчеже. Подаде го на Кристиан.

— Ключът — рече Ван Сант и протегна ръка.

Саломон бръкна в джоба на палтото си, извади го и му го подаде. Кристиан го пъхна в джоба си.

— Има още нещо.

Саломон се поколеба, после за втори път се върна и се появи с дървено сандъче, не по-голямо от дървена каса за вино.

— Не знам. — Кристиан клатеше глава.

— Не ви разбрах, хеер подтърговец?

— Не знам дали мога да те използвам — отвърна той, без да прави опит да скрие раздразнението си. После се изправи и тръгна, оставяйки Саломон да будува в безсънни ноци и да прекарва изпълнени със страх дни.

ГЛАВА 61

Форт Батавия

Амброаз седеше до прозореца в апартаментите на губернатора с чаша фино френско бренди от запасите на Рембурк и наблюдаваше как лихтерите сноват като водни бръмбари между търговските кораби, закотвени до пътищата и брега. Недовършеният шлюз на крепостта лежеше точно под тях и болезнено напомняше за провала му. Голяма част от огромния портал, който амстердамските каменоделци бяха предназначили за шлюза, сега лежеше под вълните, стоварващи се върху скалите Хутман.

Клюките за бедствието бързо обиколиха малката колония. Старите приятели, които го бяха приветствали с голямо съчувствие първата нощ, сега се държаха далеч по-предпазливо към него. Те не го укоряваха пряко, но Амброаз разбираше, че чакат оценката на губернатора Коен за действията му, преди отново да се покажат като негови приятели.

Всеки изминал час в очакване това да се случи представляваше истинска агония за Амброаз. Здравословното му състояние никак не беше добро. Треската не искаше да го оставя и за капак сега положението му се бе усложнило от непрестанното разстройство. Откри, че стомахът му не е в състояние да смила богатата храна и вината, които му сервираха след толкова много седмици, прекарани само на вода и твърди бисквити. Бузите му бяха хлътнали, нямаше и следа от жизненост; погледнеше ли се в огледалото, виждаше някакъв скелет, обвит в жълтеникава кожа — истинска гротеска във взетите назаем накити.

Не искаше другите да научат колко зле беше в действителност. Макар и да изпитваше ужас при мисълта, че ще му се наложи отново да прекара месеци в морето, той изпитваше още по-голям страх, че Коен няма да му предостави командването на спасителния кораб, който щяха да пратят за „Утрехт“.

Спасението му сега се намираше на скалите Хутман.

Всяка нощ, откакто ги спасиха, той прекарваше буден в леглото си и непрекъснато си задаваше един и същ въпрос: Трябваше ли да постъпя другояче?

— Между другото, Амброаз — наруши тишината Рембурк — доколкото си спомням, сред пасажерите на „Утрехт“ трябва да се намира една госпожа на име Корнелия Норстрант.

Амброаз усети тъпа болка в гърдите си при споменаването на името ѝ.

— Вярно е.

— Тя оцеля ли при корабокрушението?

— Аз самият се погрижих да я кача на спасителната лодка — каза Амброаз.

Не беше точно така, разбира се, но думите му се доближаваха достатъчно до истината. Не искаше Рембурк да разбере, че въпросът му го е разтревожил. И минута не изминаваше, без да не си помисли за нея с желание или чувство за вина.

— Пътуваше насам, за да се събере със съпруга си — добави той.

— Каква ирония на съдбата.

— Ваша светлост, не ви разбрах?

— Той е умрял. Научих го едва днес. Умрял е от треска преди два месеца, тъкмо когато сте отплавали от залива Тейбъл.

Все едно някой заби нож в сърцето му. Ако не беше шкиперът и невероятната му глупост тогава, Корнелия щеше да пристигне в Батавия като вдовица и Амброаз вече щеше да е напълно свободен да ѝ поиска ръката.

Можеше да стане негова съпруга.

Негова.

— Изглеждате блед. Болен ли сте?

— Пристъп на треска. Нищо особено.

— Може би трябва да си легнете.

— Имате право; трябва да си легна по-рано. На сутринта ще бъда добре. Лека нощ.

Той допи виното си и се върна в своя апартамент, но не можа да мигне. Вместо това застана до прозореца, втренчен в нощното небе, питайки се дали е още жива, вдигнала очи към същата тази далечна луна в очакване на завръщането му.

ГЛАВА 62

Губернатор Ян Питерсен Коен изглеждаше безупречен с добре оформената си черна брада, церемониална яка и дебел златен синджир, който се гушеше сред диплите на двуредния му мундир от черно кадифе. Той беше легенда в компанията с репутацията си на безмилостен администратор, мъж с безупречно поведение и желязна дисциплина. Тъмните му очи оглеждаха Амброаз със строг поглед: разтърсван от треска и изпосталял скелет без съпровождащите го официални писма, човек, който носеше лоши вести с треперещи ръце.

Пронизваше го с поглед от огромния си, обсипан с дърворезба стол, заел поза, подходяща за портрет. На стената зад него висеше тъмен гоблен.

— И така, значи сте загубили кораба и сте изоставили хората — заяви той.

Амброаз го зяпна. Бяха произнесли присъдата му още преди да каже дори и дума в собствена защита.

— Корабокрушението... не беше по моя вина — заекна той.

— А вие следяхте ли показанията от инструментите?

— Да, хеер губернатор, на острова, където ние...

— Какво точно?

— Последното местоположение; в деня преди катастрофата бяхме на трийсет градуса по курс север — изток...

— Скалите Хутман се намират на двайсет и осем цяло и три градуса южна ширина. Всички шкипери бяха предупредени в директивата, която трябва да сте получили от мен, преди да отплавате от Амстердам. Така ли е?

— Аз предупредих шкипера...

— Предупредили сте го?

— Имах сериозен проблем с него. Според него ние все още се намирахме на шестстотин мили от Южната земя. От седмици бях много болен и...

Коен секна несвързаните му приказки с рязък замах на ръката си.

— Установихме, че „Утрехт“ е загубен за компанията. Какво ще кажете за другите ни стоки, които са ви били връчени под ваша отговорност?

— Не можах да спася раклите. Те все още са на борда на кораба.

— Изоставили сте кораба без най-напред да спасите парите?

— Исках само да установя ред сред пасажерите на сушата. Но след това връхлетя ураган и аз не можах да...

— А скъпоценните камъни?

— Те са на сигурно място, у моя помощник Саломон дьо Чесне.

Коен си поигра с тежкия пръстен с рубин на палеца си. Лицето му сякаш бе издялано от гранит.

— Разбирам.

— С ваше разрешение, моля да получа една бърза яхта, за да се върна възможно по-скоро до мястото на корабокрушението при хората, заседнали там, за да мога...

— Ах, да, хората.

— Страхувам се за останалите там...

— Така и трябва.

Амброаз жадуваше да му заяви, че нещата изобщо не са се развили така, както са му докладвали. Че той си имаше причини да постъпи по този начин. Леденият поглед на Коен обаче сякаш го бе сковал.

— Нали знаете, че първото ви задължение е да спасите стоките на компанията?

— Изобщо не съм имал намерение да ги изоставям. И впоследствие направих всичко възможно, за да ги спася...

— И хората. Какво ви е накарало да ги изоставите без защита?

— След корабокрушението повече нямах доверие на капитана, Якоб Шелингер, че ще се върне, както обещаваше, така че аз...

— Но сте му се доверявали, за да блъсне кораба ви в скалите Хутман.

Амброаз стисна с все сила ръба на голямото бюро; тъмните гоблени и свещите в сребърните свещници сякаш се завъртяха в хоровод около него. Изтощението, безсънието, треската, непрекъснатото разстройство като че ли щяха да го разсипят. Той направи малка пауза, докато се съвземе.

— Имаме и проблем с насилието над жената — каза Амброаз.

— Изглежда, сте имали доста неблагоприятни приключения на борда на „Утрехт“, нали така, комодоре?

— Никое от тях по моя вина.

— Това го твърдите вие. — Губернаторът разгледа документите пред себе си. — Старшият ви боцман Ян Декер ще бъде подложен на разпит и ние ще открием до каква степен отговарят на истината обвиненията ви срещу него. Жената...

— Госпожа Норстрант — подсказа Амброаз.

— Както казахте. Съпругът ѝ беше Будевин. Добре ли сте, комодоре?

— С ваше позволение, хеер губернатор, не се чувствам добре.

— Осмелявам се да кажа, че приключенията са ви изтощили. Биха изтощили и всеки друг на ваше място. Нека също така се надяваме, че няма да доведат компанията до банкрут. Ние ще разследваме по най-щателен начин цялата история. Междувременно ще положим всички усилия да ви осигурим необходимия покой. Трябва да си отдъхнете след всички тези ваши приключения.

Съпроводиха Амброаз навън пред канцеларията на губернатора. Тропотът на ботушите му отекуваше във флаговете пред резиденцията. Служебните му задължения го задължаваха да мисли за изгубените гулдени. Но пред очите му беше единствено Корнелия Норстрант, която по всяка вероятност сега представляваше излъскани от слънцето и вятъра бели кости по скалите Хутман.

ГЛАВА 63

Дългият остров

Откакто стъпиха на дългия остров, беше валяло два пъти, но събраната на дъното на бълчвите им вода беше едва няколко сантиметра и ситуацията им изглеждаше съвсем безнадеждна. На няколко пъти палеха огньовете, но никой не дойде да ги спаси.

Ефрейтор Вестервелд се чудеше дали на другия остров не е избухнала чума. Микиел обаче отлично знаеше какво бяха намислили онези копелета. *Сами трябва да се погрижим за спасението си*, помисли си той. При остров с такъв размер, все някъде трябва да има вода.

Слънцето бавно се скриваше зад хоризонта на океана, крайбрежната ивица постепенно посивяваше, а мъртвите корали по брега изглеждаха като купчини малки кости. Късоопашатите буревестници се завръщаха на сушата на залез-слънце, пляскаха с крила и надаваха писъци над главите им.

Микиел не отделяше погледа си от тях. Птиците също трябваше да пият вода, както и хората. Но къде на острова беше тази вода?

Един от буревестниците се стрелна надолу и изчезна в някаква дупка в ръба на варовиковата тераса. Микиел се изправи и тръгна натам. Забеляза дупка в скалата, не по-голяма от човешки юмрук.

Откърти хлабавия камък с пръсти, избута ронещите се коралови плочи и разшири дупката толкова, че да си провере ръката в нея. Птицата излетя с писък, а той дочу тихия плясък от парче скала, паднало във вода.

Вода.

Един късоопашат буревестник току-що бе спасил живота им.

ГЛАВА 64

Форт Батавия

Амброаз го гледаше как стои изправен, съвсем самоуверен, обут с морските си ботуши, с чиста бяла ленена риза и с добре оформена брада. Като истинска скала. Дори и начинът, по който се извисяваше над генерал-губернатора, изглеждаше като проява на неуважение. Студените и дълбоко хлътнали очи на Коен оглеждаха предпазливо шкипера, подобно на човек, претеглящ перспективите за опитомяване на огромно и зло куче.

Шкиперът кимна към Амброаз, седнал в едно кресло зад Коен, най-после освободен от безмилостния взор на генерал-губернатора.

Коен хвана бика направо за рогата.

— Предварителното ми разследване за катастрофата на „Утрехт“ приключи — заяви той. — Препоръчах на съвета поведението и навигаторската ви квалификация да бъдат подложени на много по-подробно разследване.

Някакъв мускул заигра по челюстта на шкипера.

— Съзнавате ли мащабите на загубите, понесени от компанията заради небрежността ви?

— Когато се върнем, ще спасим стоките на компанията, имате думата ми.

— Вие няма да бъдете част от екипажа на спасителната мисия, капитане. Комодор Секор се връща на мястото на корабокрушението със „Зандам“, а корабът вече си има шкипер.

За първи път Амброаз стана свидетел на пълното объркване на Шелингер. Той сякаш не можеше да повярва на очите и ушите си, че генерал-губернаторът можеше дори и да си помисли за такова нещо.

— Онзи мелез не може да намери пътя до собствения си кенеф посред бял ден! — изрече той и беше на косъм да стовари юмрука си върху бюрото на генерал-губернатора, но в последния миг размисли. — Аз съм единственият шкипер в цялата компания, способен да открие отново мястото на корабокрушението. Питайте комодора за

навигаторските ми умения! — Той вдигна очи в очакване Амброаз да повтори обещанието си, което му бе дал онази нощ в корабната лодка.

— Вече разпитах подробно комодор Секор за поведението ви по време на пътуването от Холандия. Той ми докладва с най-големи подробности за един инцидент в залива Тейбъл, който беше потвърден от шкипера на „Зандам“. Той също така ми разказа как сте дали възможно най-лошия морален пример на кораба с взаимоотношенията ви с прислужницата на госпожа Норстрант.

Охо! Изражението на копелето си струваше да се види. На всяко друго място шкиперът сигурно щеше да го сграбчи за гушата. Но в присъствието на генерал-губернатора, със стражите му, застанали навред около тях в помещението, готови да пуснат всеки миг в действие мечовете и пиките си, той не можеше да направи нищо. Ръцете му се свиха в юмруци, а на слепоочието му изпъкна и запулсира вена.

— Ние също така подложихме на разпит и старшия боцман. Той призна, че вие сте били инициаторът на онова отвратително насилие над госпожа Норстрант.

Убийственият поглед на шкипера премина в ужас.

— Разбира се, че копелето ще ме натопи!

Коен запази мълчание дълго време; тишината беше унищожителна.

— Забравяте пред кого се намирате, капитане.

Адамовата ябълка на шкипера се бе издула като парче корк.

— След като искате да спасите парите на компанията, ще трябва да ме пратите обратно със „Зандам“. — И посочи с пръст към Амброаз. — Да не мислите, че той е способен да ви го намери?

— Разбира се, че синьор Секор ще го намери. Няма друг избор.

Коен се отпусна на стола си; разговорът беше приключил. От сенките в дъното на залата се отделиха трима стражи и обградиха шкипера.

— Капитан Якоб Шелингер, арестувам ви по обвинение в престъпна небрежност, свързана с потъването на кораба „Утрехт“. Отведете го.

Шкиперът понечи да се втурне напред, но не стигна доникъде. Стражите го сграбчиха и го повлякоха към изхода, докато през това време той се бореше и ревеше.

Така. Поне този проблем приключи успешно.

Наистина ли ме мислеше за такъв глупак, запита се Амброаз. Да не би да съм се издигнал до този висок пост, без да притежавам и капчица хитрост? Да не си е мислил, че дори и през ум не ми е минавало каква роля ми е отредил след корабкрушението; че възхищението ми за навигаторските му качества ще ме заслепят до такава степен, та да загубя инстинкта си за самосъхранение, особено в компанията на онзи изрод, боцмана в лодката?

Когато обаче губернатор Коен се обърна да го погледне, усмивката му бе изчезнала. Амброаз просто изглеждаше мрачен, както го изискваше ситуацията.

ГЛАВА 65

Скалите Хутман

Пресяването течеше с пълен ход.

Бяха започнали с онези войници, чиято лоялност Стенховер бе поставил под въпрос — като Луистер и шепата останали моряци и артилеристи, на които не можеше да се разчита. Неколцина от тях бяха убити тайно през нощта; прерязаха им гърлата на излизане от палатките им, за да се облекчат в близките храсти; завлякоха телата им в плитчините за храна на акулите. Други загинаха при нещастни случаи по време на риболов и ловни експедиции до по-малките острови.

Една немалка част от тях бе избягала през нощта, подозирайки, че ще бъдат следващите жертви. Опитаха се да измамят акулите и да се възползват от помощта на теченията, за да доплават до Тюленовия остров.

Кристиан се замисли каква ще им е ползата, дори и ако успеяха да се доберат до него.

Днес за трети пореден ден в небето се издигна поредният пушек над дългия остров. Запасите им от вода трябваше вече да са изчерпани. Как беше възможно да са още живи?

— Не мислиш ли, че все пак са намерили вода? — попита Йост.

— Възможно е — отвърна Гилес Клемент. — Ван дер Бек няма да види водата, даже и да се удави в нея.

Всички изригнаха в смях при думите му. Оливер ван дер Бек изръмжа и беше готов да се сбие с присмехулника, но Кристиан вдигна ръка и му изсъска да си сяда на задника и да си мълчи.

— Трябваше да се разправим с тях, докато още имахме възможност — изсумтя Крюгер.

Ето, това е смелост, помисли си Кристиан. Сега той се има за толкова корав мъжага, че е готов дори да ме критикува.

— Разкряхали сте се като фермерски съпруги на пазара — рече той.

Погледна през рамото си. Някои от жените ги наблюдаваха, чудейки се какво ли означава тази тайна среща на брега и приглушените им гласове.

— Можем да ги изловим като късопашати буревестници, когато си поискаме. Няма никакво значение. В момента обаче имаме далеч по-належащи задачи.

— Тюленовият остров? — попита Стенховер.

Кристиан кимна.

— Да го направим — каза той.

* * *

Герит ван Хоек, Стенховер и юнкерите отплаваха по-късно в следобедните часове. Казаха на всички, че отиват на лов. Корнелия ги проследи с поглед как отплават. За нея не беше изненада, че когато по-късно през нощта се върнаха, те не носеха никаква плячка. Но въпреки всичко, видът им беше на мъже, завръщащи се от публичен дом, доволни и умиротворени. Беше ѝ пределно ясно какво се е случило. Човек нямаше нужда от пика, меч и боздуган, за да убие няколко тюлена.

ГЛАВА 66

Корнелия ги чу да се събират около огъня; не можеше да различи лицата им в мрака, но ги разпозна по гласовете: юнкерът Йост ван дер Линде, войникът с наподобяващата фенер челюст Вилем Грот; момчетата Ван дер Бек; дори и каютният прислужник Стротман с възбуден глас, писклив като на момиче.

— ... трябваше да го чуете — разказваше Вилем Грот — плачеше като дете, като жена. Всеки път, когато понечвах да го съсека, той запълзяваше под краката ми, умолявайки ме да не го правя.

— Че какво друго си очаквал? — попита Йост. — Той си беше най-обикновен магазинер.

— Трябваше да прояви малко повече достойнство — обади се едно от момчетата Ван дер Бек. — Да се научи да умре като мъж.

— Ножът ми го прониза, все едно прободох бучка масло. Никога не съм си представял, че ще е толкова лесно.

— На моя пък — обади се Стротман — му изкарах мозъка. Видях го как се размазва по боздугана ми и въпреки всичко продължаваше да пици. — Гласът му се проточи с удивление. — Някой да ми го беше казал, нямаше да му повярвам. Трябваше да го цапардосам още три пъти, преди да пукне.

Точно в този момент я видяха. Силуетът ѝ се бе очертал под лунните лъчи. Всички замряха. В следващия момент Йост се изправи и тръгна към нея.

Тя дори и не помисли за бягство. Зачуди се дали ще убие и нея, но вместо това Йост само я повлече обратно към палатката ѝ и постави един войник на стража отпред.

По-късно дойде Кристиан и ѝ заяви, че от този момент ѝ е забранено да разговаря с когото и да било на острова без изричното му разрешение.

Корнелия се бе сгушила в леглото си, вцепенена от ужас. Никога до този момент не бе чувала, нито си бе представяла, че е възможно нещо толкова зловещо като нещата, които току-що чу. Спеше на

пресекулки, при всяко затваряне на очите си сънуваше кошмари, мъже без лица я влачеха в някаква тъмна като рог каюта. Около полунощ дочу писъци от палатката на жените. И тях ли щяха да убият?

Замисли се за Микиел ван Тексел. Той беше някъде там, на дългия остров, и Корнелия знаеше, че щеше да се върне за нея. Чувстваше го с цялото си тяло. Какво ѝ беше казал?

— *Дори и Бог да ви изостави, аз ще дойда за вас.*

Там, където беше Микиел ван Тексел, надеждата винаги беше жива.

Дългият остров

Микиел внезапно се събуди; стори му се, че е дочул писък. Седна, целият облян в пот. Изглежда, нямаше нищо, сигурно беше чайка. Стана и слезе до брега. Стражите го заобиколиха, дочули стъпките му. Добре, бяха будни и нащрек.

Те отново се отпуснаха, когато чуха гласа му.

Няколко облака затулваха пълната луна на небето, а прибойт все така глухо връхлиташе върху рифовете. Микиел се втренчи в силуета на скалите Хутман от другата страна на сребърната лагуна.

Кристиан си беше направил грешни сметки. Той си мислеше, че ги изоставя в някаква пустиня, но островът се оказа в действителност същински рай в сравнение с положението, в което бяха изпаднали на отсрещния остров. Тук те разполагаха с всичко, от което човек се нуждаеше, за да оцелее: птици, яйца, дори някакви странни дребни скачащи котки с големи задни крака, които носеха малките си в торби под коремите си. Човек лесно можеше да ги догони и улови, а месото им, печено на въглени, имаше вкус на пилешко. Отливът оголваше безброй миди върху скалите, където се въдеха цели колонии на сивомустакати тюлени, доверчиви като агнета, изтягащи се лениво на слънцето всеки ден. Те лесно падаха жертва на копията и тоягите. Два тюлена бяха достатъчни да осигурят вечеря за целия лагер.

Водата, която откриха, засега им беше достатъчна; те пропълзяваха в кладенците и загребваха с черупките на огромните миди, които се търкаляха по брега. Водата беше хубава, прясна и чиста, но не стигаше за двеста души. Иронията на ситуацията се състоеше в това, че Микиел и наемниците му вероятно щяха да

оцелеят по-дълго, отколкото Кристиан и сбирщината му от моряци и магазинери, дори и проклетият им комодор да бе успял да се добере до Амстердам за помощ.

Ван Тексел обаче се тревожеше. Хората му бяха приели обяснението му за случилото се: че Кристиан е решил да ги пожертва, за да спаси останалите. Не им харесваше, но го разбираха. Въпреки това обаче Микиел не спираше да мисли за Рикерт и нещата, които бе изрекъл, и знаеше, че зад цялата тази история се крие още нещо.

Никаква светлина не се виждаше на скалите Хутман. Птиците се плъзгаха като призраци в лунната нощ и грубите им крясъци караха стражите да подскачат. Луната се скри зад облаците и по брега плъзнаха сенки.

ГЛАВА 67

Скалите Хутман

Корнелия пропълзя до водата, за да се измие; останалите жени се бяха скупчили малко по-надолу по брега. Едрата Марете Овермарс седеше на един плосък камък с провиснала глава, бледа, сякаш всичката ѝ кръв бе изпита; Алида Пост се бе сгърчила в плитчините в опит да измие кръвта от полите си; дребната Елизабет, красивата ѝ сестра, се бе свила на кълбо със зачервени от плач очи, втренчена във водата. По бузата ѝ имаше аленочервена синина, защото един от мъжете я беше ударил.

— Ето я фината дама на капитан-генерала — обърна се Марете към останалите.

Алида я изгледа.

— Тя няма да падне толкова ниско, че да разговаря с прости жени като нас.

— Милостиня за бедните, госпожице — рече Марете и протегна отворена длан.

— Оставете я на мира — обади се Елизабет. — И тя е в същото положение.

— Не е точно същото — обади се Марете. — Трябва да услажда само един хуй.

Корнелия усети очите ѝ да парят от сълзи, надигащи се едновременно от срам и гняв.

— Какво ви причиниха? — попита тя.

— А ти какво мислиш? — отвърна Алида. — Моят смел съпруг го няма тук да ме защити. — Тя рухна на колене върху пясъка. Елизабет я прегърна и разроши косата ѝ, докато Алида хълцаше.

Марете погледна Корнелия.

— Вървете си — каза тя.

* * *

Пасторът крачеше по брега, пребледнял и разтреперан.

— Това е мерзост пред Бога. Кристиан и така нареченият му съвет се държат като диваци. Начинът, по който се отнасят с хората, е оскърбление за всички цивилизовани и богобоязливи хора!

Семейството му се бе събрало извън палатката му и всички го гледаха; прислужницата им, Вибрехт, бе прегърнала по-малките им деца; големите му дъщери Хендрика и Вилхелминтге се бяха вкопчили една в друга. Ужасена, съпругата му стоеше настрани от тях.

Корнелия се удивяваше от това, как до този момент пасторът се правеше, че не забелязва убийствата и изчезналите хора, толкова очевидни за всички останали. Но изнасилването на Елизабет и Алида Пост, както и на Марете Овермарс не можеше да се обясни по никакъв начин от никой християнин.

— Страхувам се, Йоханес — обади се съпругата на пастора.

Той я изгледа с очи, блеснали от месиански гняв.

— Сатаната е сред нас! Аз трябва да му се противопоставя!

— Може би е по-добре да се помолим.

— Не се ли молихме достатъчно след корабкрушението? Бог подлага на изпитание нашата решимост. Ние трябва да се възправим срещу сатаната, както бихме го направили в Холандия!

В Холандия имаме подкрепата на армията в допълнение към мъдростта на Бог, помисли си Корнелия. Малко си закъснял с противопоставянето на сатаната.

Той закричи по брега към голямата палатка на Кристиан, коралите хрущяха под обувките му, а дългото му черно расо се размяташе от вятъра. Пред палатката се бе събрала група юнги; Йост, момчетата на Ван дер Бек, и Давид Крюгер групово се разсмяха, когато го видяха да се приближава. *Те са само момчета, помисли си Корнелия. Как могат да вършат такива ужасни неща?*

Повикаха Кристиан и той излезе пред палатката, с ръце, опрени на бедрата му.

— Я виж ти, я виж ти! — възкликна. — Господ ни е изпратил вестител. Каква вест ще ни съобщиш от Бог тази сутрин, проповеднико?

Пасторът спря, за да си поеме дъх, протягайки Библията в дясната си ръка.

— Не познаваш ли тази книга?

Кристиан рязко я издърпа от ръката му. Той запрелиства страниците като човек, неவிждал до този момент книга, след това с едно внезапно движение изтръгна колкото страници беше хванал в шепата си и ги захвърли на вятъра.

Пасторът остана без дъх и се опита да си вземе библията, но Кристиан не я пускаше. Всички присъстващи се изсмяха с цяло гърло при тази малка игра.

— Господ ще те накаже за това!

Подтърговецът вдигна глава към небето в присмехулно подобие на удивление.

— Кога? — попита с подигравателно озадачение.

— Самият Господ е казал...

Крюгер го сграбчи и го захвърли на земята. Хендрика се затича да го защити.

— Не го наранявай! — изкрещя тя.

Кристиан захвърли библията и тя с плясък цопна в плитчините.

— Повече да не съм чул дума за твоя Бог! Той разруши кораба ни тук, така че истинското слово да се разнася сред хората, и аз съм неговият проводник. Край на неделните проповеди, пасторе. Оттук нататък ти ще идваш при мен, за да ти пея закона Божи!

Пасторът нададе писък като наранено животно. С усилия се изправи на крака и побягна, като се препъваше в камъните, а чайките летяха във въздуха пред него и надаваха писъци като дяволски легиони.

ГЛАВА 68

Форт Батавия

Амброаз изтърпя продължителната и ужасна тишина, докато генерал-губернаторът преглеждаше отчетите му. Най-накрая той ги побутна настрана и изгледа Амброаз над дългия си нос.

— Запознах се с разказа ви за нещастните събития, връхлетели „Утрехт“, в които сте взели участие, и трябва да ви кажа, че не съм особено впечатлен от възможностите ви, както ми бяха описани в Амстердам. Вашите действия ще бъдат подложени на подробно разследване на по-късна дата.

Присъдата е жестока, но все още неофициална, напомни си Амброуз. Все още разполагаше с време да се оправдае.

— Най-важното в този момент е да се върнете при разрушения кораб, за да спасите стоките и съкровището на компанията, както и оцелелите хора. Ще се качите на „Зандам“ и ще се върнете там с главния кормчия на „Утрехт“. Двамата получавате задачата да откриете рифа, където корабът е претърпял корабокрушението.

Той забарабани с пръсти по доклада на Амброаз.

— Значи утре ще отплавате в името на Бога; трябва възможно най-бързо да стигнете до мястото, където бедата е сполетяла компанията и хората ни.

Получил заповедите си, Амброаз кимна и излезе, без да пророни дума.

* * *

„Зандам“ напусна пристанището и отново пое на запад към прохода Сунда и тайнствената Южна земя. Амброаз седеше на най-високата задна палуба, с хлътнали и пожълтели от треска очи, жив скелет в дрехи.

Мислите му представляваха хаос от самообвинения и гняв; в един момент той се проклинаше за всичко, което бе сторил, а в следващия го обземаше гняв заради връхлетялата го несправедливост. Ако имаше нещо, от което изпита задоволство тази сутрин, то това беше трупът, който почерняваше на веригите си извън замъка. Ян Декер, старшият боцман на „Утрехт“, накрая бе платил за всичките злини, причинени на една примерна съпруга.

Рембурк му беше казал, че шкиперът също бил подложен на разпит. Дори и мъж като него нямаше да издържи. Е, той си бе заслужил всичко сам. Колкото до онази мръсна дребна проститутка, прислужницата, Коен бе заповядал да я затворят да изгние в тъмницата. Амброаз предположи, че Корнелия ще се зарадва от тази новина, ако още беше жива.

А можеше и да не се зарадва. Доколкото я познаваше, тя сигурно щеше да изпита жалост към прислужницата си.

ГЛАВА 69

Скалите Хутман

Кристиан крачеше важно по острова като истински владетел. Антуражът му не се отделяше от него: Йост ван дер Линде, Давид Крюгер и побойниците Вилем Грот и Герит ван Хоек. Пасторът стоеше извън палатката си — вече една самотна фигура — със съпругата и децата си, уловили се за полите ѝ.

— Трябва да се махаме оттук — каза Корнелия. — Дъщеря ви е в опасност. Останем ли, всички ще умрем.

— Не можем да се измъкнем.

— Трябва да откраднем някой сал.

Той обаче не слушаше. Не отделяше погледа си от Кристиан, който тази сутрин вървеше покрай брега във видимо добро настроение.

— Я, пасторът! Точно човека, когото исках да видя. Изглежда, между нас възникна някакво недоразумение.

И това беше достатъчно. Тя видя как цялото поведение на пастора в един миг се промени.

— Недоразумение ли казвате, хеер подтърговец?

— Отнесох се грубо с вас. Вероятно поради напрежението, породено от грижите за толкова много хора.

— С голямо облекчение посрещам думите ви. Ще се възползвам от възможността да говоря отново с хората и да ги убедя, че Господ не ни е изоставил. Боя се, че поради преживелиците ни, ние не всички се държим като богобоязливи хора.

Кристиан се усмихна.

— Богобоязливи ли? Аз не се боя от него, проповедниче, защото той ме спасява от всякакви беди. Той ме измъкна от корабкрушението и ме постави тук на острова да се грижа за всички вас. И наистина, той ме опази, докато останалите около мен ги сполетяха най-различни нещастия.

— Трябва да благодарим на Господ за това.

Кристиан положи ръка на рамото му.

— Наистина, вие трябва да му благодарите.

— Не му се подмазвайте! — изсумтя Хендрика. — Татко, не виждаш ли какво прави той?

Кристиан я изгледа злобно и за момент Корнелия си помисли, че ще я удари. После отметна глава и се разсмя.

— Избрал си една симпатична млада кобилка — обърна се той към Йост. — Трябва да спиш с кинжал под възглавницата си!

— Избрал ли? — възкликна пасторът.

— Какво ще кажеш, Хендрика? Този фин младеж тук желае да станеш негова съпруга.

Корнелия си помисли, че „този фин младеж“, който представлява голобрадо момче без никакви дарби, с изключение на побойничеството и пиянството, изобщо не познаваше страданието и си мислеше, че всичко е някакъв майтап. *Ако не бяхме се натъкнали на този риф, той щеше да прекара живота си като младши чиновник в голямата компания, а сега се има за нещо велико, защото Кристиан го нарича приятел.*

Този фин младеж.

— Всичко трябва да се направи съгласно закона — каза пасторът.

Корнелия го изгледа със зяпнала уста. Чу как на Хендрика й секна дъхът.

— Хендрика? — възкликна Корнелия. — Наистина ли това е желанието ти?

— Аз съм баща й! Аз решавам какво ще желае тя.

Настроението на Кристиан отново видимо се подобри.

— Радвам се, че осъзнавате важността на момента. Отдавна таях надежда, че можем да станем приятели, Йоханес. Това несъгласие между нас продължава прекалено дълго. Не мислите ли?

— Така е, а примирието помежду ни го желая от цялото си сърце.

— Възможно е да обмислим дали да не възстановим членството ви в съвета.

— За мен това ще е изключителна чест!

— Добре, ще ми се наложи да го обмисля.

— Всичко зависи най-вече от дъщеря ви — каза Йост.

— Сигурен съм, че ще се убедите колко е послушна.

— Добре — рече Кристиан и се усмихна на Йост. След това се обърна към пастора: — Довечера ви очаквам на вечеря в палатката. Доведете Хендрика. Корнелия, вие също ще дойдете. Имаме повод да празнуваме. Добър ден за всички вас. — Той се засмя и продължи по пътя си с палци, проврени под колана му. Останалите го последваха.

— Мисля, че всичко ще бъде наред — обърна се пасторът към съпругата си.

— Вие току-що продадохте дъщеря си! — избухна Корнелия.

— Не, всичко ще бъде наред. Трябва да се уповаваме на Господ.

— Да не сте полудял?

— Те не са чак толкова лоши момчета — обясни пасторът. — Трябва да са безкомпромисни с крадците. Имаме нужда от такава твърда дисциплина, ако искаме да оцелеем.

— А какво ще кажете за сестрите Пост и Марете Овермарс? — попита Корнелия.

Пасторът извърна поглед.

— Всичко ще се уреди. Ще видите.

— Те ги изнасилиха снощи в палатките им!

— Всичко ще се уреди — повтори той и дръпна Хендрика и останалата част от семейството си, побутвайки ги в тяхното подобие на палатка.

Корнелия погледна към дългия остров. Видя пушеци от огньовете, на които хората приготвяха храната си. Димът се издигаше в студеното синьо небе. *Помогни ми, Микиел. Върни се да ме вземеш.*

* * *

Южен студ завладя крайбрежието. Беше непрогледна тъмнина, вятърът разнасяше искри от лагерните огньове заедно с откъслеците от смях, разнасящи се от войниците на Стенховер и приятелите им юнги, както и дрънченето на калаените им чаши с вино, когато вдигаха наздрависи. Пасторът се провря през храстите, стиснал под мишница износената си библия, която бе успял да спаси от морето. Жена му го следваше.

— Трябва да ги накараме да се покаят — каза той на Корнелия, преди да тръгне. — Имай ми вяра, знам какво правя.

— Знаете много добре какво иска Кристиан, а то не е да се покае.

— Ще съблюдаваме реда. Маистре Ван дер Линде произхожда от добро и богобоязливо семейство — настоя пасторът.

— Не можете да му позволите да върши това!

— Не, всичко ще бъде наред. Ще видите.

Йост стоеше изправен пред палатката си, с развени от вятъра златисти коси. Корнелия забеляза, че плащът му е бродиран с пасмантерия; личният шивач на Кристиан очевидно отново се бе потрудил. Той ги покани с церемониално движение да седнат, сякаш ги въвеждаше в палат. Според нея в сравнение с останалите подслони на острова, това тук наистина се равняваше на палат. Откраднатите от някоя ракла на компанията копринени завеси проблясваха под светлината на висящите газени лампи.

Масата беше сервирана; опашки на омари, печени късоопашати буревестници и стриди бяха изкусно подредени върху дървената маса.

— Яжте колкото искате — прошепна Йост. — Защото остатъците от вечерята ги изхвърляме. — Вдигна една калаена чаша. — Кой иска вино? — попита той и напълни една чаша с най-доброто френско бургундско вино, сипано в сребърна кана.

В този момент се появи и Кристиан в блестящото си червено наметало, със златен медальон на гърдите си, и с палто, украсено по подобен начин, с много пасмантерия. Йост му се поклони и се обърна към него с титлата капитан-генерал, която Корнелия никога до този момент не бе чувала.

Всички седнаха, а момчето Стротман остана право до масата. То им наливаше вино, носеше им прясно опечена риба и подноси с препечен хляб и гауда. Тази нощ, изглежда, щяха да забравят, че са гладували.

Пасторът разкъсваше храната със зъби. Той почти не проговори, докато гълташе стридите и опашките на омарите, а през това време Кристиан разясняваше плановете си как ще разделя по-нататък хората, за да запази храната и водата и да предотврати беззаконието.

— На всяка цена трябва да изградим добра и порядъчна общност, докато очакваме спасителния кораб.

Йост наля вино в една калаена чаша за Хендрика и ѝ я подаде. Хендрика я взе и по негово настояване отпи, но ръцете ѝ трепереха толкова силно, че разля част от виното по роклята си.

— Добрината и добродетели — заяви Кристиан. — Мисля, че всички мъже трябва да водят добър и добродетелен живот, в случай че обстоятелствата не ги принуждават да постъпват по друг начин.

— Всички ние трябва да се изправим срещу порока — заяви пасторът.

— Лесно е да се изправяш срещу порока, когато няма такъв. Безукорният начин на живот е нещо, което мъжът може да води поради своя мързел или отсъствие на възможност. Не мислите ли, че много мъже са си осигурили рая, когато единствените им добродетели са сговорчивост и скучен живот?

— Дяволът ни поставя навсякъде капани с изкушения.

— И вие считате, че ако мъжът не се поддаде на изкушението, трябва да бъде похвален за това? За себе си смятам, че само когато един мъж се отдаде на порока, тогава той действително става интересен. Какво ще се случи, ако го заслепим с обещание за злато, например, и никой не му попречи да го пъкне в джоба си; или ако го оставим насаме с красива жена — какво ще направи той?

— Такива неща са дяволски работи. Ние трябва да им се съпротивляваме.

Корнелия гледеше Йост с крайчеца на окото си. Той гледеше Хендрика с поглед, който ѝ напомняше на мъж, уловил такава риба, каквато до този момент не е хващал, и се чуди как да я изкорми.

Цялата му усмивка беше златна.

— Ти си една малка сладуранка, знаеш ли?

Йост се пресегна и я погали по бузата.

— Дяволска работа! — изграчи Кристиан. — Чувал съм мъже да казват: „Дяволът ме накара да постъпя така, дяволът ме накара да постъпя иначе“. Но аз ви питам, пасторе, ако това действително е било дяволът, тогава защо ще има ден на Страшния съд, щом дяволът трябва да е виновен за всичко?

— Дяволът съществува само за да полага пътя към греха. Затова се молим: „И не ни въвеждай в изкушение“.

— Е, доколкото разбирам, всеки мъж може да бъде обявен за светец, след като няма друга алтернатива. Прав ли съм?

Аргументите на пастора обаче май бяха свършили. Той отново заби зъби в една опашка от омар.

— Ами какво ще стане, ако дяволът не съществува? Може би той просто е измислен от вас, проповедниците, за да държите поробени по-храбрите мъже! Според мен всички неща произхождат от Господ! Така че след като Бог е вложил желание в нечие мъжко сърце, как е възможно това желание да бъде лошо?

Тази философия беше позната на Корнелия. Това беше еретичното анабаптистко учение, проповядвано от Торентиус.

— Вие казахте, че искате да ограничите беззаконието, при което грехът представлява самата му същност.

— Така ли мислите, пасторе? Кражбата на чужда храна и вино, да, това е незаконно, защото съществуват правила, ако искаме всички да оцелеем. Но останалите закони просто са резултат от дребните човешки страхове, произтичащи от човешката природа. Аз, например, считам, че жените трябва да бъдат обща собственост. В края на краищата желанието на мъжа е естествено и произтича от Бог. Той погледна към Корнелия.

— Не сте ли съгласна с мен, госпожо?

Тя усети как страните ѝ пламват.

— Според мен добрият мъж уважава жена си и я брани.

— Съществуват много начини да се уважи красотата на една жена.

Корнелия очакваше пасторът да го укори за тези думи. Той обаче пазеше мълчание. А и да искаше, не би могъл, защото устата му бе пълна с късчета омар.

Кристиан го потупа по гърба.

— Защо сте толкова мрачен, пасторе? Хайде, стига вече приказки за религия. Дъщеря ви се омъжва утре. Ако сега не го отпразнуваме, то кога? Стротман, донеси още вино!

* * *

— Не сме чак толкова зле — обяви пасторът на връщане от палатката на подтърговеца. Пламтящият факел в дясната му ръка хвърляше дълги сенки, танцуващи върху хрусталаците — единствената светлина в тази тъмна нощ.

Корнелия взе ръката на Хендрика в своята и усети как момичето я стисна силно.

— Той е развратник — каза Корнелия. — Възможно е дори да е убиец.

— Той ни предпазва да не станем нарушители на закона. Екзекуцията на онези крадци е разрешена от законите на почтената компания.

— А изнасилването на трите момичета? И това ли е разрешено от законите на компанията?

— Те се оплакаха впоследствие, че са изнасилени. Кой знае какво са казали или правили в онзи момент? Знаете ли, че някои от жените предлагат сексуални услуги срещу храна?

— Целенасочено са оставени да гладуват. Всичко това е дело на Кристиан.

— Той има нужда от инструкция, това е всичко. Когато ме възстановят в съвета, ще имам възможност да оказвам влияние.

— Той е еретик! — извика Хендрика.

— Еретик ли? Какво знаеш ти за тези неща? — Пасторът понижи глас, сякаш заговорничеше. — Дъще, опълчването ни срещу тези хора няма да ни доведе до нищо добро. Ситуацията изисква много внимателен подход. Прекалено си млада, за да го разбереш.

Продължиха да вървят в мълчание. По едно време на Корнелия ѝ се стори, че чу писък. Оказа се обаче, че е късопашат буревестник.

— Искате да се омъжа за хеер Ван дер Линде. Това ли сте ми предопределили, татко?

— Вероятно е по-добре да бъдеш законна съпруга на един мъж, отколкото да бъдеш ползвана от много. Всичко ще бъде направено съгласно изискванията на закона.

Внезапен порив на вятъра блъсна Корнелия и почти я събори.

— Никога не съм мислила, че ще се държите толкова овчедушно пред тях — каза тя.

— Не се заблуждавайте, госпожо. Те си мислят, че са ме заблудили, но когато се наложи, ще видят, че и аз мога да бъда не по-малко хитър.

Пасторът отметна покривалото на входа на палатката им. Тя беше празна. Окачената на една греда газена лампа беше разбита и по всички летви имаше следи от рязане, сякаш от брадва или сабя. Всичко

беше преобърнато: невзрачният шкаф, който бяха спасили от кораба и използваха за легло, дървената маса, която дърводелците им сковаха. Навсякъде имаше гъсти локвички кръв; пръстта в палатката бе станала хлъзгава.

Корнелия видя следите от влачените тела на съпругата и децата на пастора по кораловите плочи към водата.

Пасторът рухна на колене и запищя.

ГЛАВА 70

Вятърът беше силен и поройният дъжд се усилваше. Пасторът държеше отворен требника в ръката си и четеше сватбената церемония на пъстро облечените сватбари: Хендрика — с мъртвешки бледо лице; Кристиан, капитан-генералът, с фина червена наметка и изобилие от златни синджири; лейтенантите му Стенховер, Давид Крюгер, Герит ван Хоек, Гилес Клемент и младоженецът, Йост ван дер Линде, с ново перо във високата му черна шапка и със сребърни катарами на обувките, които някой от лакеите му бе излъскал до огледален блясък.

Стенховер постави един пръстен с огромен изумруд върху требника. Някога камъкът е принадлежал на самия римски император. На Корнелия й секна дъхът. Той дори не си бе направил труда да изчисти кръвта под ноктите си.

Пасторът приключи увода към церемонията с писклив глас. И така, след съблюдаването на изискванията на закона, за радост на бащата на булката, Хендрика Моленар стана съпруга на Йост ван дер Линде, лейтенант от кралството.

ГЛАВА 71

Животът на острова беше придобил определен порядък, с твърдо установена нова аристокрация. Първите мъже се различаваха от подчинените си не само по облеклото, но и по начина, по който прекарваха времето си. Слугите им ловяха риба и събираха омари, крабове и яйца за господарите си, като във всеки един миг трепереха за живота си.

През това време капитан-генералът и повелителите на живота и смъртта парадираха пред своите наложници: слугите им бяха излъскали до блясък техните ботуши с тюленово масло и всеки ден се обличаха с ново червено палто и копринени дълги чорапи.

Нощем разпускаха с червено вино, което блестеше по брадите им, и с наплашени жени под мишниците си. Пееха мръсни песни, сърбаха рибена чорба и омари и ядяха гауда. Това беше царският живот, за който винаги са бленували, и тук, с цената на живота на неколцина за нищо негодни моряци и техните събрата, накрая бяха създали царството на мечтите си.

* * *

Корнелия се въртеше в убежището си, вслушвайки се в гласовете на мъжете край огъня, които пиеха. Тя вече разпознаваше всеки един по гласа му.

— Много си пада по тая работа нашата Елизабет — дочу тя да казва някой от мъжете, който ѝ заприлича на един от братята на Ван дер Бек. — Не може да се насити.

— Съвсем не си я спомням такава — рече Герит ван Хоек.

— Може би защото ме харесва повече, отколкото теб — извика Оливер ван дер Бек и всички се изсмяха.

— Всички съм ги чукал — обади се някой.

Беше прислужникът Стротман — още голобрадо момче.

— Според мен Алида е най-добрата. Тази вечер отново ще я чукам.

— Аз пък може да си избира Елизабет — каза Стенховер. — Ще си намеря някое местенце, където никой още не е бил.

Последва силен смях. Корнелия ги чу да вадят заровете за първия рунд.

— Какво ще кажете за госпожа Високопоставена? — попита Гилес Клемент.

— Ааа, тя е неприкосновена — обади се Крюгер. — Кристиан я пази само за себе си.

— Много жалко — отвърна Стенховер. — Щях да ѝ покажа няколко номера.

— Един ден ще му писне от нея — намеси се Стротман. — Тогава ще си я добавя към колекцията.

Корнелия си запуши ушите. Не издържаше повече. Когато свали ръцете си, бе настъпила тишина. Дочу нечии ботуши да хрущят по кораловите късове, докато последният от мъжката им компания изминаваше разстоянието до палатката с жените.

ГЛАВА 72

Пасторът седеше на брега; устните му се движеха безмълвно, докато четеше разкъсаната си и просмукана със сол библия. Корнелия видя Йост да се разхожда наблизко с Хендрика, пременен в заграбена премяна, сякаш е някакъв бюргер, излязъл да се разходи по Херенстрат. Тя бе облякла фината рокля от коприната на компанията, която един шивач ѝ бе ушил по заповед на Йост.

Щом видя пастора, настроението на Йост мигом се повиши. Корнелия разбра какво си е наумил: предстоеше ѝ да стане свидетел на гавра.

Двамата застанаха пред него и Йост го побутна с ботуша си.

— Така ли се държиш, когато един джентълмен и съпругата му минават покрай теб? — попита той. — Я ставай веднага и се поклони!

Пасторът изпълни заповедта.

Черното му расо висеше на парцали, а доскоро лъскавите му обувки бяха прогнили от морската вода и се бяха втвърдили като камък. Брадата му беше избуяла, а от предишното му закръглено коремче не бе останала и следа; бричовите си бе привързал с въже около кръста. Толкова много беше отслабнал, че дрехите му стояха като чувал. Пасторът стоеше със сведена глава, като куче в очакване да оближе обувката на господаря си.

— Намерихте ми чудесен съпруг, татко — рече Хендрика. — Сега съм съпруга на джентълмен. Не се ли чувстваш горд?

— Можеш ли да ги помолиш да ми дадат малко храна, дъще?

— Гладен ли си, отче? А? Така е, когато човек не се научи да си лови риба сам. Не пишеше ли нещо в тая книга за риболова? — Той изби библията от ръката му.

Вилем Грот и Герит ван Хоек се втурнаха презглава към брега, за да участват във веселбата.

— Притеснява ли ви този човек, капитане? — попита Грот. — Искате ли да ви избавя от тази досада? — Протегна ръка към окачения на ремъка му меч.

— Ами каква ще ни е ползата от него?

— Можем да го използваме, като се упражняваме на него да удряме с меч — обади се Грот. — Ще си представяме, че се казва Микиел ван Тексел.

Йост се замисли над идеята му.

— Да донеса ли въже да го завържем — попита Герит ван Хоек.

Коленете на пастора се подгънаха и той падна на пясъка. Вдигна глава към дъщеря си, а лицето му бе обляно в сълзи.

— Хендрика, любов моя — простена той.

— Оставете го — каза тя. — Кой ще ви издърпва саловете, когато отивате на риболов?

Йост въздъхна.

— Има право.

— Ама нещо в последно време не го бива в работата — обади се Грот. — Станал е съвсем бавен.

— Хайде да му дадем още един ден — предложи Йост. Грот и Ван Хоек се спогледаха и се ухилиха, отдалечавайки се. Добре се позабавляваха, нищо повече. На острова никой не можеше да загуби живота си без изричната заповед на Кристиан, а те всички знаеха, че капитан-генералът още имаше нужда от живия пастор.

— Хайде, Хендрика — рече Йост и протегна ръка към нея. Двамата заобиколиха сякаш някакъв несретен просяк и продължиха разходката си.

Корнелия беше на косъм да изпита съжаление към него. Когато се разминаха, Хендрика я изгледа с угасналия поглед на мъртвец.

ГЛАВА 73

През нощта се изви буря, вятърът всеки миг заплашваше да изтръгне от земята крехката палатка. Кристиан обаче сякаш не забелязваше нищо. Седеше и четеше поезия от една книга. Тя не знаеше дали поемата е негова, или я е преписал отнякъде.

*Прекрасни очи — и тогава красавиците са ги
обвързали
и разпръскват сенки подир тях;
звезди, в чиито искрици блещукат добродетел и
милост,
сладост и слабост, и всички си тежат на местата:
но и най-ярката сред звездите е сумрачна
в сравнение с тези прекрасни лъчи на очите.*

Тя се опитваше да не забрави, че някога е била собственичка на къща на Лелейстрат. Била е красивата и уважавана госпожа Норстрант и животът ѝ е бил определен от златната халка на пръста ѝ и от скъпите кадифени вечерни рокли. Вихърът на съдбата обаче бе отвял всичко това и тя вече не познаваше тази жена, с която делеше един и същи живот. Тя ли беше прелюбодейката, която веднъж бе преспала в сърцето си с Амброаз Секор?

Тя ли беше страхливката, която остана в палатката, заслушана в писъците, когато изнасилваха момичетата Пост?

Тя ли беше същото онова нищожество, което безликите моряци използваша за утоляване на животинските си страсти през онази нощ на кораба?

Кристиан и приятелите му бяха разрушили защитните стени; неговата малка армия бе поразила авторитета ѝ, куража ѝ, моралната ѝ увереност. И какво получиха накрая тези мародери, сгушени зад последната стена? Това ли беше истинската госпожа Норстрант?

Гласът на Кристиан се проточи, превръщайки красивите думи в присмехулна пародия.

*О, колко дивно и божествено занимание!
И колко райско, висше наслаждение!
Сочни устни и нежни, влюбени погледи —
горещи, уталожващи и разпалващи сладки
въжделения.*

*Веднага, веднага изпълнете сърцето ми, ручеи на
страстта,
и препуснете по набъбналите ми вени.*

Вятърът изведнъж довя нечий писък.

— Какво беше това?

Кристиан спря, пусна книгата, очевидно недоволен, че го е прекъснала. Той обаче не слушаше.

— Нищо не чух — изръмжа ѝ.

— Някой изпищя.

— Това е само вятърът.

— Някой викаше за помощ.

— Вероятно крясък на птица.

Писъкът се разнесе отново. Корнелия метна наметалото на гърба си и го завърза около раменете. Преди Кристиан да успее да я спре, тя изхвърча от палатката и се озова на сред вихъра на заслепяващ вятър.

Нощта се гневеше, луната се гърчеше на небето, закривана от буреносни облаци, черни като мастило. Корнелия зърна нечий сенки на брега, точно преди облаците пак да закрийт луната.

— Корнелия! — Кристиан я сграбчи за раменете, като се опитваше да я издърпа обратно в палатката.

Корнелия се изтръгна от ръцете му.

Тя тичаше, а дъждовните капки се забиваха като игли в лицето ѝ. Изведнъж залитна, глезенът ѝ се усуква в дупката на късоопашат буревестник. Корнелия успя да се изправи на колене и за момент луната отново се появи и освети брега.

Видя група мъже да се боричкат в плитчините, дочу крясъци и смях, последвани от нов писък. Разпозна гласовете на Крюгер и

Стротман. След това луната пак изчезна зад скупчващите се буреносни облаци и дъждът изригна с нова сила на острова и заудря като градушка.

ГЛАВА 74

Вилем Грот и Теунис Куик се канеха да отплават към канала на риболов. Извикаха пастора да им извлече един от саловете от плитчините. Беше й много трудно да не изпита жалост към него, докато той се препъваше в острите като бръснач корали и накрая рухна във водата. Мъжете на сала се разсмяха и циничните им крясъци отекнаха от брега, където Стротман и Герит ван Хоек гледаха сцената.

— Тая отрепка не става за нищо — каза Грот. — Защо просто не го откараме на дълбокото и не го удавим?

— Остави го на Стротман — изкрещя Теунис Куик. — Той иска да се поупражнява малко с меча си.

Пасторът стоеше изправен в очакване на присъдата си, целият прогизнал, с уста, увиснала като на тъпо животно. Само се забавляваха с него, но той едва ли го съзнаваше. Ако някога вземеха решение наистина да приключат с него, повече нямаше да има никакви подобни увертюри. Корнелия вече беше наясно с нещата.

— Хайде да го оставим да налови риба за вечеря — предложи Стротман.

Грот и Куик скочиха от сала. Пасторът се опита неумело да се отдръпне, но те го докопаха лесно, шляпайки през плитчините. Накараха го да остане във водата до кръста, докато се мъчеше да се оправи с въжето примамка, което му дадоха.

— Виж Велтен — обади се Стротман. — Какви ги върши?

Велтен запляска през плитчините към сала, който се люшкаше на няколко крачки от брега. Ван Хоек изкрещя предупреждение към Куик и Грот, но те се забавляваха прекалено много с униженията на пастора, за да му обърнат внимание.

Опитва се да избяга, проумя изведнъж Корнелия. Решил е, че сега е моментът. Тя мълчаливо се замоли да успее.

Той почти бе стигнал сала, когато Питер Робен, който ловеше риба за Куик на плажа, скочи на крака и хукна след него. Стротман и Ван Хоек изтичаха обратно до палатките си и се появиха с мечове и

малки кръгли щитове. Корнелия сграбчи Стротман за ръката. Той я отблъсна и тя политна към земята, удряйки си главата в един камък. После припадна. Когато дойде на себе си, Велтен бе успял да отдалечи сала от брега с помощта на пръта. Робен се биеше със Стротман и Ван Хоек в плитчините. Стротман замахна с меч си, но Робен рязко наведе глава и го блъсна в гърдите, а после падна във водата. Ван Хоек нанесе свиреп удар с меч по гърба на Робен, който, вместо да падне, се нахвърли върху него с юмруци. Беше почти два пъти по-нисък и гледката беше забележителна: той ревеше с цяло гърло и замахваше срещу Ван Хоек, като принуди Стротман да залитне в плитчините.

После той се спусна след Велтен и сала.

В този момент Грот и Куик се добраха до плажа, но бяха прекалено далеч, за да променят нещата. Докато Стротман и Ван Хоек успеят да се изправят, Робен вече бе нагазил в дълбоката вода. Грот се втурна след него, но се спъна и отново падна. Изправи се, пищейки, тъй като се бе нарязал на коралите. Робен заплува към сала.

— Настигни го! — изкрещя Куик от брега.

— Не мога да плувам!

Велтен издърпа Грот на сала. Целият беше облян в кръв, но жив. Велтен насочи сала към канала. Приливът и течението сега им бяха в помощ и не след дълго те представляваха само точка на хоризонта. Бяха успели да избягат с един от трите годни сала, с които разполагаха, и се насочиха право към дългия остров при Микиел ван Тексел и хората му.

Дългият остров

Микиел се бе втренчил отвъд лагуната. Войниците му се бяха скупчили на брега около него, с пепеляви лица, докато Велтен разказваше историята си. Тя надхвърляше всякакво въображение. Микиел не можеше да повярва, че такива неща могат да се случват сред християни. Велтен им разказа как Кристиан управлява острова, сякаш е негово лично кралство. Сякаш той и другите около него били връхлетени от някаква лудост. Изпратили коменданта и повечето от пасажерите на острова с тюлените, след това рано една сутрин отишли там със саловете си и ги избили всички; преследвали ги и ги съсекли като късопашати буревестници.

После събрали всички жени в една палатка и ги използвали за утоляване на животинските си страсти. Принудили дъщерята на пастора да стане съпруга на Йост ван дер Линде.

— А Корнелия Норстрант?

— Кристиан я държи за себе си — отвърна Велтен.

Двамата мъже трепереха от възбуда и студ. Морякът Питер Робен имаше дълбока рана на гърба, където мускулът беше разсечен до самата кост. Би трябвало да е мъртъв. Ризата му бе подгизнала от кръвта, която продължаваше да избликва на пресекулки по гърба му.

Микиел нареди на ефрейтора да им даде одеяла и да превърже раните им по най-добрия начин. Помогнаха им да изкачат брега и ги отведоха до импровизираните палатки, които бяха издигнали.

— Издърпайте сала на брега! — нареди Микиел на войниците си. — Побързайте. Скоро ще се стъмни.

— Какво ще кажеш за всичко това? — попита Вестервелд.

— Обяснението е само едно.

— Но Кристиан ван Сант е служител на компанията!

— Вече не е.

Той се вгледа отвъд канала. Беше само въпрос на време, преди тази убийствена сбирщина от чиновници и контета да тръгне да ги преследва. Добре, те щяха да им подготвят хубава изненада.

— Какво ще правим сега? — попита Вестервелд.

— Длъжни сме да спасим жените — каза Микиел. — Сега вече разполагаме със сал, с който можем да посетим нашите приятелчета.

Скалите Хутман

Кристиан крещеше с цяло гърло, крачейки напред-назад, а устата му пръскаше пяна, която се стичаше по брадата му. Дори грамадният Стенховер стоеше с наведена глава.

— Как можахте да им позволите да откраднат един от саловете? — изкрещя Ван Сант.

— Крюгер е виновен — обади се Стенховер. — Аз го оставих там на стража.

Крюгер изглеждаше жалък, докато ровеше пясъка с обувките си.

— Е? — изръмжа Кристиан.

Крюгер не пожела да отговори.

— Те бяха в палатката на жените — обади се Гилес Клемент.

— Какво?

— Крюгер и Тен Брок. Трябваше да пазят саловете, а вместо това отидоха в палатката на жените.

Той се извърна с отвращение от тях.

— Знаем ли кой беше?

— Велтен, икономът.

— Другият беше Питер Робен, морякът — допълни Грот. — Съсякох го с меча си. Помислих, че съм го убил. Велтен Стротман ме спъна, иначе щях да го довърша. Той вдигна ръка да покаже дълбоките порезни рани от коралите.

— Не съм го спъвал! Робен го бутна и го събори!

Кристиан се обърна към Крюгер и Тен Брок. Значи, заради тази идиотска проява на разврат бяха изгубили един от трите си сала. До този момент всичко протичаше по мед и масло; този случай обаче усложняваше много плановете им. Ако Робен и Велтен успееха да се доберат до дългия остров, тогава щеше да им се наложи да потеглят натам, за да си върнат обратно сала. Сблъсъкът с войниците на Микиел ван Тексел нямаше да е така лесен, както онази разходка, когато избиха няколко уплашени момчета на Тюленовия остров.

ГЛАВА 75

Чайките се гмуркаха, устремени към парчетата храна в канала, докато скумриите нападаха един пасаж с по-дребна риба. Просмуканият от дъжд вятър обещавахе буря. Раците изпълзваха по покрития с натрошени корали бряг.

Корнелия изплакна доколкото бе възможно превръзките в плитчината, след това се запъти обратно по посипания с натрошени корали бряг към палатката с болните. Отвън седяха Вилем Грот и Стенховер; дребното чудовище Стротман и един от юнкерите Ленарт Тен Брок бяха там, Крюгер също. Грот говореше нещо на маистре Арентсон и съдейки по лицето му, Корнелия разбра, че предстоеше да се случи нещо ужасно. Бръснарят изглеждаше сякаш примирен със съдбата си. Той повдигна рамене и се отдалечи.

— Маистре Арентсон!

Той я видя и поклати глава.

— Върви с него — каза ѝ Стенховер.

— Защо? Какво ще правите?

Корнелия видя Кристиан да върви по брега в компанията на Саломон. Кристиан го бе прегърнал през раменете, сякаш двамата са стари приятели, излезли на разходка.

Спряха пред раздърпания навес, където маистре Арентсон се грижеше за болните: Ричард Мерел, прислужникът Саймън Одик, който беше с разстройство, Холерт, кормчията и други двама болни от инфекции или с повръщане.

— Да те питам, Саломон, някога убивал ли си? — усмихна му се Кристиан.

Саломон рязко се дръпна, сякаш някой бе забил нож между ребрата му.

— Господарю?

— Не ти е тук мястото сред любимците на дявола, ако душата ти е безгрешна. Питай когото искаш. Питай и проповедника.

Саломон се втрени в Корнелия с няма молба.

— Моля ви, пуснете го, Кристиан. Мили боже, нека няма повече кръв!

Той повдигна рамене, сякаш въпросът не зависеше от него.

— Направи го заради мен.

Кристиан се усмихна във възторг.

— Заради теб ли, любов моя? — Той бе накарал Стротман да му донесе чаша вино. Подаде я на Саломон.

— Изпий я. Хайде, момчето ми. Нали чу какво ти казах! Това ще ти вдъхне кураж.

Саломон изпи чашата до дъно и край ъгълчетата на устата му се разляха няколко капки. Кристиан извади обсипания със скъпоценни камъни кинжал от колана си и му го подаде.

— А сега направи необходимото. Да видим дали наистина си станал един от нас. Нали знаеш, че винаги трябва да бъдем нащрек за метежници.

Крюгер избухна в смях.

— Недей — каза му Корнелия.

— Какво искате да направя?

Кристиан огледа навеса, под който лежаха пациентите на маистре Арентсон, покрити с мръсни одеяла.

— Не е приятно, но е необходимо. Повечето от тях ще умрат. Защо да хабим храна и вода? Те само страдат, а ние нямаме лекарства. Казвам ти, това е проява на милост.

— Не трябва да го правиш — повтори Корнелия.

Кристиан се усмихна, очевидно доволен от развоя на нещата. Тя знаеше какво си е наумил: *ако момчето се нахвърли върху мен, то тогава аз ще го убия. Идеално.*

Саломон се реши и се шмугна покрай нея. Тя го сграбчи за ръката и се опита да изтръгне ножа от пръстите му. Крюгер се хвърли върху тях и с лекота я избута настрани. Корнелия се съпротивлява, колкото ѝ позволяваха силите, но той я удари силно по главата с юмрук. Ударът я зашемети и секна всяко желание за съпротива. Краката ѝ се подгънаха и тя рухна на колене.

Метежниците се засмяха.

— С нищо не сте по-добри от животните! — изкрещя им.

Саломон си пое дълбоко дъх и влезе под навеса.

Дългият остров

Броят им се бе увеличил от две дузини на повече от четиридесет души със спасилите се, които бяха успели да преплуват или преплават от Тюленовия остров, преди да стане клането, което Велтен им описа.

Сред оцелелите имаше и двама бъчвари. Микиел им възложи задачата да разцепят няколко от бъчвите за вода, за да ги използва като импровизиран арсенал за войниците си; няколко парчета обръч от закалена стомана бяха превърнати в наконечници за копия, а после ги наточиха и завързаха към дървени пръти. Подготвиха и няколко боздугана от останки от мачтови пръти, наковани с гвоздеи.

Натрупаха купчини от коралови плочи, за да ги използват като оръжия за хвърляне.

В ръкопашен бой само за няколко минути щяха да пръснат тая сбирщина от контета и чиновници, а останалите щяха да обърнат в бягство. Те бяха професионални войници, повечето закалени в сражения срещу испанците и матарамите. Сражението едва ли щеше да е равностойно; Кристиан и хората му разполагаха с мечове и дори с няколко мускета.

И въпреки това те вече не бяха толкова беззащитни колкото преди.

Бяха се нарекли *verediggers* — копачите, горчива шега, отнасяща се за начина, по който ги бе използвал Кристиан ван Сант. Сега обаче го изричаха с гордост. Микиел всеки ден им провеждаше бойни обучения, превръщайки ги отново във войници след дългите месеци бездействие. Той обходи внимателно целия остров, за да прецени откъде можеше да ги нападнат. Обясни им, че най-вероятно щеше да стане през ръкава на острова, където метежниците щяха да се доберат със саловете си по течението, точно през калните плитчини на лагуната.

За всеки случай постави стража из целия остров, която денонощно да пази на смени. Знаеше добре, че в никакъв случай не трябваше да допускат да ги нападнат незабелязано; успееха ли веднъж метежниците да стъпят на острова, то ситуацията им щеше да стане почти безнадеждна. Най-подходящият момент за контраатака бе докато врагът е още в плитчините и се опитва да се добере до брега. Тогава копачите имаха най-добра възможност да отбият атаката.

Всеки ден, с който Кристиан отлагаше нападението, им позволяваше да се подготвят още по-добре. Нямаше да умрат като овце, като невъоръжените жени и деца и продавачи на Тюленовия остров.

Първо обаче щяха да им поднесат и няколко изненади.

* * *

— Много му е мил животецът на Саломон — обади се Крюгер.

— Виж тук — чу тя Грот да се обръща към Стенховер. — Вече е излекувал двама от пациентите. Че той се оказа по-добър доктор от маистре Арентсон, бе.

— Ричард! — изкрещя Корнелия и се опита да се втурне в палатката.

Беше обещала на Микиел да се грижи за него. Стенховер я сграбчи и с лекота я запрати на земята. Корнелия падна и си удари бедрото върху едно парче корал. Изкрещя от болка.

Секунди след това Саломон изскочи от палатката. Захвърли ножа на земята и препъвайки се, затича към брега, за да повърне в плитчините.

Крюгер и Стенховер се скъсваха от смях.

— Да го наречем Гюлето — предложи Грот, раздиращ се от смях. — Че той убива петима души наведнъж.

Кристиан кимна на Крюгер. Той вдигна ножа и го почисти с чиновническо усърдие в морската вода, преди да го върне на господаря си. През това време Саломон стържеше петната от кръв по дрехите си и морската вода около него вече бе порозовяла. Стротман и Грот пък вече бяха заети да копаят гробове сред гнездата на късоопашатите буревестници.

Саломон се скри зад храстите в другия край на острова. Завърна се едва след като падна нощта.

ГЛАВА 76

— Я кажи, Вилем, от колко време си войник? — попита го Кристиан.

Едрият Вилем Грот избъбри нещо неясно, без да смее да го погледне в очите.

— Ти наистина ли си от дяволската дружина?

— Можете да разчитате на мен, господин капитан-генерал.

— Не е достатъчно само да произнесеш думите, Вилем. Мъжът трябва да се докаже.

Той огледа присъстващите в стаята. Крюгер и Стенховер галеха дългите си ножове и четяха мислите му захилени.

— Няма да ви подведа, господин капитан-генерал — отвърна Вилем.

— Тези двама мъже имат сребро за вас — каза Кристиан и вдигна един тежък имперски талер; пламъкът на свещта се отрази върху гравираната глава на турата. — Също така разполагат с жени, но ти вече си имаш една. Жената обаче влияе на лоялността на мъжа, не е ли така?

— Тя не означава нищо за мен.

— Там, където отиваме, няма място за жени.

Изведнъж нашият нов събрат в дяволската дружина ни се видя като някакво болнаво дете. А може да беше и само ефект от светлината.

— Искаш ли тази нощ да гостуваш в палатката на жените, Вилем? Коя ти е любимката, при коя предпочиташ да отидеш? Пълничката Марете Овермарс с едрите гърди или онази дребната, Елизабет Пост? Мършава е, ала била много сладка, така казват. Или красавицата Алида с русите къдрици? Коя ще предпочетеш?

Вилем огледа мъжете в палатката. Стенховер и Крюгер му се хилеха, сякаш го канеха да стане член на някакво съзаклятие.

— Или ще отидеш и ще си легнеш при Нелте? Все пак тя ти е съпруга. За мен е малко пълничка. Задникът ѝ е прекалено голям за

моя вкус. А и детето непрекъснато плаче; май жена ти няма много време за теб, а? Кристиан му подхвърли сребърната монета, преди Вилем да успее да проговори.

— Заповядай, там откъдето я взех, има пълни ракли с такива.

Очите на Вилем проблеснаха в палатката; погледът му се стрелкаше между Крюгер и Стенховер, докато претегляше талера. *Да, пред труден избор го изправих*, помисли си Кристиан, *да се раздвоява между скрупулите и живота си*. Вилем видимо бе изпаднал в затруднение, но може би не толкова, колкото предполагаше Кристиан.

— Казах ви, господин капитан-генерал, на вашите заповеди съм.

Кристиан се захили весело.

— Нямам заповеди за теб. Изборът е твой.

— Кажете какво трябва да направя.

— Така те искам, Вилем — през по-голямата част от времето няма нужда да правиш нищо. В действителност ти дори няма да разбереш дали си издържал изпитанието, докато то не приключи. — Кристиан се приведе към него и понижи глас: — Аз ще осъществя мечтите ти, Вилем, мога да сбъдна и най-потайното ти желание. — И след това добави със страстния шепот на любовник: — Стига само да ми позволиш.

* * *

Бумтенето на рифа. То сякаш им се присмиваше непрекъснато ден след ден. Този нестихващ грохот на вятъра направо я подлудяваше.

Корнелия дочу някакво стържене пред палатката си и отметна парчето брезент. Беше Саломон, проснат по корем, полускрит в храстите. Беше допълзлял до палатката през храсталаците, надявайки се никой от метежниците да не го забележи. Лицето му бе посивяло като на мъртвец.

— Какво правиш тук? — изсъска Корнелия. — Ще те убият, само да те зърнат.

— Трябва да поговорим — каза той.

Корнелия го въведе вътре. Помнеше го от масата за вечеря на „Утрехт“ — едно такова бледо момче със светла коса и срамежливи маниери. А сега, я го виж. В какво го бяха превърнали тези чудовища?

— Не трябваше да идваш — повтори тя.

Той заплака. Просто ей така. Изведнъж рухна и заплака, забил глава в коленете си, като някакъв луд на улицата. Носът му потече и изцапа ръкава му.

Корнелия протегна ръка да го докосне по рамото, но Саломон рязко се отдръпна.

— Не е необходимо да ме докосвате — каза той. Поклати глава. — Съжалявам, госпожо. Те ме принудиха да го направя!

Корнелия хвърли за миг тревожен поглед към входа на палатката.

— Значи всичко е наред, ако някой ви помоли да го направите?

— Те ви превърнаха в курвата на Кристиан, нали така?

— Никога не съм му се отдавала! — изсъска тя. — Това ли си мислиш? Че съм му се отдала? Никога няма да го направя! Никога!

Внезапно в очите му проблесна омраза; не тези думи искаше да чуе той.

— Не сте по-добра от никого от нас — рече Саломон. — Мислите си, че сте, но не е вярно.

Корнелия се отдръпна от него.

— Те бяха болни — продължи Саломон. — И бездруго щяха да умрат. Кристиан го каза.

Той вдигна поглед към нея с молещи очи.

— И вие щяхте да направите същото.

Корнелия не отговори.

— Кажете нещо.

Вероятно трябваше да изпита съжаление към него. Но не можеше да намери дори и една дума да го утеши.

— Трябваше да го направя — упорстваше Саломон.

— По-добре да се беше оставил да те убият — прошепна Корнелия.

— Тогава вие защо сте още жива?

— Не знам.

— Погледнете ме! — изсъска й Саломон.

Корнелия поклати глава.

— Мислех, че сте мой приятел.

И той се измъкна от палатката.

ГЛАВА 77

Лице в лице с дявола, осъществителя на животински възжеления, алхимик на души. Той влезе при нея в палатката без предупреждение, с весел поглед и победоносна усмивка, накичен с ново перо от късопашат буревестник в шапката си.

— И все сама? — попита я.

— Както пожелайте да бъда.

— Без дори Саломон дьо Чесне да ви прави компания?

Значи той знаеше.

— И него ли възнамерявате да убиете? — попита тя, долавяйки умората в собствения си глас.

— То е за ваша собствена защита.

— От Саломон ли?

— Разбира се. Той е убиец, не го ли знаехте? Убива болни хора.

— Аз не съм болна.

— Човек като него не прави разлика.

Кристиан протегна ръка и я погали по лицето с нежността на любовник.

— Няма да позволя на никого да ви причини зло.

— Не го закачайте. Моля ви.

— Ако такова е вашето желание, тогава и косъм няма да падне от главата му.

След тези думи той излезе и каза на Давид Крюгер да свика съвета.

* * *

Същата вечер откриха Саломон дьо Чесне в убежището му, свит безславно в ъгъла на твърдата земя. Сигурно си мислеше, че ще забравят за съществуването му, ако се укриваше тук. Той се разтрепери, още щом ги видя.

— Какво става, Саломон? — попита го Кристиан. — Изглеждаш така, сякаш си видял самия дявол.

Кристиан вдигна факлата. Лицето на дребния чиновник лъщеше от пот. Той се втренчи безумно в тях — в братята Ван дер Бек, грамадния Вилем Грот, Стенховер. На лицето му се изписа неподправен ужас. За Кристиан тази гледка беше истинско наслаждение.

Саломон трескаво се заоглежда как да се измъкне. Нямаше накъде да бяга, разбира се, но това не ги спря.

— Можем ли да ти имаме доверие, Саломон? — прошепна Кристиан. — Нали знаеш, някои от юнкерите твърдят, че не може да се вярва на еврейче. Аз обаче им казах, че в този случай те грешат.

— Направих каквото ми казахте. Убих ги всичките.

— Това не беше убийство, това беше акт на милосърдие. Казах ти вече. Те страдаха ужасно.

Саломон целият се сгърчи, когато Кристиан приклепна и положи ръка на рамото му.

— Разбираш ли, това им казах. Казах им, че си лоялен. До смърт.

— Моля ви, не ми причинявайте болка — изскимтя Саломон. Той беше на косъм да се разреве за пореден път. Каква неподправена емоция.

Крюгер избухна в смях, след това се включиха и братята Ван дер Бек, които се наслаждаваха на ситуацията.

— Чуваш ли този шум? — прошепна Кристиан.

Това беше бебето на Нелте Грот, което виеше в мрака.

— Майка му твърди, че няма достатъчно вода. И млякото ѝ пресъхва. Кристиан изплака цял галон сълзи за нея. Нека ги изпие.

— Можеш ли да накараш бебето да спре да плаче, Саломон?

— Моля ви — рече той. — Направих всичко, което ми наредихте. Моля ви, оставете ме. Аз съм добър прислужник, не е ли така?

— Добър прислужник е онзи, който изпълнява заповедите на господаря си, без да задава излишни въпроси — прошепна Кристиан и стисна ръката му.

— Но това е само едно малко бебе!

— Точно така.

Кристиан стана в очакване да види какво ще направи Саломон. О, какъв чуден експеримент беше това, какво дълбоко изследване на

тази дифузна маса, каквото представляваше човешката душа! Какво можем да направим, за да превърнем простия метал в злато? Не е възможно да го разберем, докато не го загреем.

Някои му казват алхимия. Беше магическо преживяване.

ГЛАВА 78

Все едно наблюдавах някаква пиеса или възвишено представление на улицата, като го гледах така, застанал с една ръка на бедрото си и с чаша вино в другата ръка.

Той беше нещо повече от техен капитан-генерал. Беше джентълмен, философ.

Саломон дьо Чесне бе обвинен и осъден *in absentia*^[1] за неподчинение на заповед и желаещите да изпълнят присъдата бяха предостатъчно. Ленарт Тен Брок поведе покрай брега грамадния войник Вилем Грот и железаря Рутгер. Бяха като деца, които си играят на слънце, плискат се щастливи сред плитчините, обзети от една-единствена мисъл за наградата им.

Обвиненият ги видя да се приближават и се опита да избяга, макар че в действителност нямаше къде да се скрие на един такъв малък остров. Той се подхлъзна на кораловите плочи и трескаво задрапа на четири крака. Без затруднение тримата го хванаха в плитчините. Застанаха над него в очакване на заповедите на капитан-генерала.

Той бе наредил на Стротман да му налее още един бокал с вино и след това закричи по пясъка да раздаде правосъдие. Правосъдие и ред: тези две неща бяха от изключителна важност за всяко човешко общество. Нямаше ли ги тях, настъпваше хаос.

Саломон лежеше в плитчините, целият разтреперан и плачеше. Явно знаеше какво го чака.

— Моля, не ме наранявайте — изскимтя той.

— Няма да ти причиним болка — каза Кристиан. — Само се забавляваме.

— Ще направя всичко, което ми кажете.

— А, ето, хванахме те в поредната лъжа. — Кристиан приклепна до него. — Ти не изпълни заповед.

— Не можех. Не и бебе.

Кристиан кимна към Крюгер.

— Завържи му очите — нареди той.

— Моля ви — изплака Саломон.

— Стига си хленчил, момче. Няма да те нараним. Това е просто игра.

— Каква игра?

— Ще ти обясня всичко след миг — каза Кристиан.

Той подхвърли на младия Стротман меча си.

— Имам работа за теб.

Все едно че му беше подхвърлил торба със сребърни имперски талери. Нямаше търпение да се вкопчи в нея. Стенховер поклати глава.

— Това момче не може да среже и буца масло с брадва в двете си ръце. Остави го на Герит да го свърши.

Герит ван Хоек, по-едър и по-тежък от младия Стротман, сграбчи меча за дръжката и се опита да го изтръгне. Младият Стротман обаче не искаше да го пусне и умоляваше Кристиан да си спази обещанието. Ван Хоек халоса Стротман зад ухото и той залитна.

Кристиан с радост наблюдаваше как двамата млади мъже се боричкат за правото кой да отреже главата на пленника. Новите му приятели никога не преставаха да го удивяват. Това беше чудесно.

Кристиан връчи на Крюгер една копринена кърпичка от джоба си и той завърза очите на Саломон.

— Какво правите? — изскимтя жертвата.

— Няма нужда от това, господин капитан-генерал — обади се Гилес Клемент.

— Той лови риба — намеси се и Тен Брок. — Добър прислужник е.

— Ако толерираме неподчинението, в какво ще се превърнем? — Той кимна към Герит ван Хоек.

— Искам да я махнете — изскимтя Саломон и посегна към превръзката на очите си.

Ван Хоек замаха с меча си и Кристиан усети полъха на въздуха, причинен от движението му. Екзекуцията беше изпълнена с един замах, с усета на професионален палач. Тялото тупна на камъните, от отрязаната шия бликна кръв, на една, две, три струи, докато сърцето спря. Краката изритаха за последен път.

Стенховер шумно запляска с ръце, а Ван Хоек се ухили и се поклони.

— И аз можех да го направя! — изкрещя Стротман и побягна.

— Казах му, че е просто шега, но някои хора не разбират от шеги — рече Ван Сант.

Той погледна брега. Корнелия наблюдаваше случващото се през цялото време. О, вижте само изражението ѝ. Цена нямаше да има това момиче, стига само да имаше чувство за хумор.

[1] В отсъствие, задочно (лат.). — Б.р. ↑

ГЛАВА 79

Едрият Вилем Грот излезе от палатката на жените, повдигайки в движение бричовете си, с доволен от себе си и света вид. Поредният прегърнал философията на Кристиан.

Нелте го чакаше с бебето в прегръдките си. Тя го сграбчи за краката и се повлече след него по брега. Корнелия я чуваше как плаче и крещи. *Нелте, мила, това няма да ти донесе нищо добро, помисли си тя. Той не дава пет пари за теб, ако изобщо някога го е било грижа.*

Нелте се опита да му сграбчи ръката, но Вилем я отблъсна.

— Не ми казвай какво да правя, жено!

— Ти си моят съпруг!

— Всички жени за всеки мъж! — изкрещя ѝ той.

Нелте извика още нещо, но Вилем ѝ се нахвърли и я заудря с юмруци. Корнелия затича отчаяно по брега и се хвърли помежду им.

— Не, Вилем! Ще удариш бебето! Дори да не те е грижа за жена ти, пази бебето!

Грот се дръпна назад, не защото беше успяла да събуди съвестта му, а защото не искаше да я нарани и да си създаде неприятности. Някои от другите мъже ги наблюдаваха и се смееха бурно, което го караше да се чувства още по-добре. Той пхна палци в колана си.

— Ще правя каквото си искам — заяви с достатъчно гръмък глас, та да го чуят всички, и изчезна в мрака.

Нелте продължаваше да хълца. Корнелия я прегърна през раменете.

— Ето, вземи, мила — прошепна тя и ѝ подаде носна кърпичка. — Избърши си очите.

— Онези курви — хълцаше Нелте.

— Те нямат избор — отвърна Корнелия. — Харесва им точно толкова, колкото и на теб.

Тя вдигна поглед към брега и видя, че Кристиан ги наблюдава усмихнат, с тайната усмивка на алхимик.

ГЛАВА 80

С напарфюмирана брада, нов кинжал на колана си и медал върху черната си филцова шапка, Кристиан ван Сант се възхищаваше на себе си в огледалото с позлатена рамка, което бе пренесъл в убежището ѝ. Той оглеждаше отражението си от различни ъгли.

Извърна се и я дари с широка усмивка, сякаш забелязвайки за първи път присъствието ѝ. Седна на леглото ѝ.

— Ела — рече той и потупа завивката — седни до мен.

Кристиан си наля вино от каната.

Корнелия не помръдна от мястото си.

— Скъпа моя Корнелия. Какво не е наред с теб? Защо си увесила нос? Не се ли чувстваш добре тук?

— Мислите ли, че не видях какво сполетя Саломон дьо Чесне?

Кристиан бясно захвърли чашата си наред палатката, с внезапен порив, който Корнелия не очакваше. Тъмночервеното вино се разля по брезента.

Той се втренчи в безредицата, която бе предизвикал, след това се навъси и се извърна, сякаш друг бе сторил това. Само след миг усмивката му се завърна.

— Това момче беше убиец. Не знаеш ли колко много хора загинаха под ножа му?

— По ваша заповед.

— Ти не разбираш. Аз съм единственият човек тук, който се опитва да поддържа ред по възможно най-добрия начин! Знаеш ли само какви усилия ми струва това?

— Вие изпитвате истинска наслада.

— Ако действително го мислите, това означава, че изобщо не ме познавате. Все едно ходя по опънато въже. Не виждате ли колко много се е променил Давид Крюгер след корабкрушението?

— Крюгер изпълнява вашите заповеди, също както и всички останали.

— Грешите, Корнелия. Аз съм единственият, който ви пази от дявола. Ако не бях аз, щяха да ви сторят същото, каквото сториха на останалите жени. Всички те са злодеи. Единствен аз мога да ви спася от тази лудост.

Той отново ѝ протегна чашата.

— Хайде. Животът е прекалено кратък, за да си го усложняваме и ние самите.

Корнелия се извърна.

— Да сте ме виждали някога аз да причинявам смърт? Е?

— Прекалено сте умен, за да го сторите.

— Надявам се, не мислиш, че бих могъл сам, с двете си ръце, да спра всичко случващо се тук?

Корнелия обаче не му отговори и той вдигна фината си шапка от леглото.

— Оскърбен съм, госпожо. Разбирам, че ме считате за самия дявол.

Оскърбеното му достойнство бързо беше излекувано и той отново се отпусна на тясното ѝ легло, със златния медальон, блестящ сред гънките на натруфената му риза на командир.

— Ела тук, легни до мен, Корнелия.

— Аз съм омъжена жена, Кристиан.

— Брак. Това е форма на робство! Искали ли сте да бъдете робиня? Не е правилно една жена да принадлежи само на един мъж. Когато всички мъже я желаят, а желанието им е възбудено от Господ. Ние не спазваме естествените закони на Бог.

— Казвате, че е неправилно една жена да принадлежи само на един мъж, така ли? И въпреки това не позволявате на останалите да ме приближават.

Той я стрелна с престорена усмивка, сякаш неохотата ѝ представляваше просто някаква игра, предназначена да го забавлява.

— Аз съм най-могъщият мъж на целия този остров — заяви Кристиан, сякаш скалистото парче суша с редки храсти беше с големината на Испания. — Тази власт не ви ли възбужда?

— Господин подтърговец, не мога да разбера защо мислите, че щях да изпитвам желание да ме ухаждате, дори и да нямах съпруг, който ме очаква в Батавия. Има толкова други жени, които ви намират

за очарователен. За себе си по-скоро бих предпочела да съм омъжена за някоя хлебарка.

— Не знам какво толкова съм направил, за да заслужа вашето неодобрение.

— Вие сте крадец и убиец.

— Надявам се, след време ще разберете, че не съм нито едното, нито другото, и че Бог ще отвори очите на всички ви за истината.

Той стана, замря за миг на входа на убежището ѝ, хвърляйки ѝ наранен поглед, сякаш бе страдащ, съвестен съпруг, и след това излезе.

ГЛАВА 81

Кристиан следеше очите на войника, вперени в розовата панделка, докато той я премяташе през обсипаните си с пръстени пръсти. Вилем Грот я беше разпознал, разбира се, макар и до този момент да не бе отронил и дума.

— Казват, че когато един мъж взема жена за съпруга, той я поробва, а това е оскърбление пред Господ, защото в неговите очи робството не е естествено. Защото мъжете винаги ще изпитват похот спрямо жените и само достъпността на жените може да осигури ред и закон на едно общество. Страстта, която мъжете изпитват към жените, ги кара да воюват.

Трудно му бе да прецени дали Грот е чул думите му, или не. Все още не бе откъснал поглед от панделката. Винаги имаше предмети, които да хипнотизират всеки мъж; при някои това беше скъпа монета, олицетворяваща алчността им; при Грот това беше панделката, защото тя олицетворяваше вината му, а с изчезването ѝ той щеше да се почувства свободен.

Кристиан му я протегна да я разгледа отблизо.

— Вече няма да ѝ трябва.

Грот взе панделката и я смачка в юмука си. Дали щеше да я задържи, или да я захвърли на вятъра? Това щеше да реши той. Кристиан беше научил, че жена му се е опитала да се бие със съпруга си заради това късче плат. Така му бяха предали Стротман и Крюгер, а след като те го бяха казали, значи нямаха причина да лъжат.

Дългият остров

Микиел ван Тексел седеше с копачите си край пращящите в пламъците на огъня клонки от хресталаците, които не отделяха никаква топлина, а само малко светлина. Всички трепереха от студ. Бяха подсушили някои от котешките кожи и ги бяха завързали около прасците си като гамаши, тъй като кожата на тези дребни създания не

бяха достатъчно големи за някакви прилични наметала. Какво ли не биха дали за одеялата, на които се наслаждаваха Кристиан и метежниците на скалите на Хутман.

— Сега, след като вече имаме сал, предлагам да отскочим до другия остров и да спасим жените — каза Микиел.

— Но ние дори не знаем дали изобщо някоя е оцеляла — обади се Дьо Трю.

— О, живи са — отвърна Велтен. — Войниците бяха пределно ясни, когато обявиха защо жените са им нужни живи.

Микиел поклати глава.

— Имаме само един сал, на който можем да качим около десетина души. Трябва да го направим в тъмното и упорито да се борим с пръти срещу течението.

— В такъв случай колко хора ще са необходими?

— Имам нужда от двама доброволци.

— Само трима души, срещу толкова много?

— Не отиваме там, за да се бием с тях. Ако успеем да се доберем до острова и открием жените в мрака, трябва да разполагаме с достатъчно свободно място на сала, за да ги докараме тук.

Последва тишина.

— Нямам право да заповядвам на никого от вас.

Един по един, войниците бавно започнаха да вдигат ръце.

— Ще бъде много опасно — предупреди ги той.

Микиел избра двама от французите, Габриел и Дьо Трю.

Щеше да остави Вестервелд да командва копачите, в случай че не се завърнеше.

— Тогава, решаваме. Потегляме утре в непрогледна нощ. Ще ги изненадаме и ще ги измъкнем, преди някой да разбере.

Последва продължителна тишина.

— По дяволите, много е студено — промърмори Вестервелд.

Скалите Хутман

Кристиан чу гневния писък на чайка над острова. Вдигна поглед и видя цяло ято да се рее на вятъра, пляскащо с крила. Тези дяволски птици започваха да ходят по нервите му. Прииска му се да избие колкото се може повече с мускет.

Стротман отиде на брега с Рутгер, железаря, за да примамии пастора. Той седеше там с нещастиято си и дъвчеше стръкове трева, за да утоли глада си. Рутгер грачеше щастливо:

— Някой тук да иска да използваме ушите му като боксови круши? Аз ще се боксирам срещу една чаша джин.

Той се втренчи в пастора, който не смееше да срещне погледа му.

Застанал до него, Стротман, се ухили с възможно най-широката си усмивка:

— Хайде, ти, дяволе, с всичките ти тайнства. Тук съм, готов съм да те посрещна. Искан ми се сега да зърна самия дявол, а ти, Рутгер?

— Ами и аз.

Двамата сграбчиха пастора за косата и Рутгер извади ножа си:

— А кого искаш да наръгам? Нали разбираш, мога да свърша тая работа по най-красивия начин.

Хендрика затича по брега и им закреця да го оставят на мира. Те зърнаха Йост и усмивките им се стопиха.

— Намерете си друго забавление — изръмжа им той и двамата бързо се отдалечиха с наведени глави.

Той трябваше да направи нещо. Вече не бе останал жив нито един от онези, които можеха да осуетят плановете им, така че хубавите момчета играеха на зарове и се мамеха взаимно за една шепа сребърни монети, които никога нямаше да похарчат.

Стенховер хвърли заровете върху парче коприна, което бяха положили на една коралова плоча. Без да се поинтересува какво се е паднало, той погледна нервно през рамо към сивия силует на дългия остров. До този момент времето и морето бяха срещу тях. Сега отново се проясняваше и всички знаеха, че приближава много сериозен сблъсък.

Трябваше да си върнат сала.

ГЛАВА 82

Той събра всички в палатката си и извади ковчежето на комодора; показва им купчината синджири, медальони, гривни и пръстени, всички прилежно подредени в гнездата от червено кадифе. Всички останаха без дъх при гледката на това съкровище.

Той повдигна капака с театрален жест и извади втори ключ, с който да отключи втора кутия под първата. Всички възкликнаха, когато в ръката му се появи пръстенът с голямата камея на Константин, в гнездо от позлатено сребро. Камъкът беше толкова голям, че се побираше в двете му разтворени длани. Той им го протегна да го разгледат. Но не позволи на никого да го докосне и да го изцапа с мръсните си пръсти.

— Това е най-големият ахат в познатия свят — прошепна им той. — Ето, вижте Константин, един от най-великите римски императори от древността, изобразен на колесницата си. Двата кентавъра отзад влачат падналите му врагове. Този същият камък е бил подарен на самия римски император преди тринайсет века. По някакъв начин се е озовал в ръцете на художника Рубенс, който го е дал на Секор да го изтъргува тайно в Изтока. Бил предназначен за самия индийски император Джахангир! Струва най-малко пет хиляди гулдена.

Мъжете подсвириха и заклатиха глави.

После Кристиан посегна към дървената кутийка до ковчежето.

— А това тук, за което дори и компанията не знае, Секор е възнамерявал да го изтъргува под масата.

Той го вдигна високо, всички да го видят. Беше ваза, висока едва седемнайсет сантиметра, издялана от цял ахат, с цвят, преливащ от медно в млечнобяло, гравирана с изображения на гроздове и листа на лозници, обработена толкова фино, че на места изглеждаше почти прозрачно. По дръжките бяха гравирани двете лица на похотливия горски бог Пан.

— Това е безценно — продължи Кристиан, останал почти без дъх. — На хиляда години е, а може би и на много повече. Още колко

съкровища можем да отмъкнем, когато напуснем тези острови на нашия велик кораб?

Всички те вече бяха напълно негови. Кой би желал да се върне към мизерния живот в Холандия, след като е вкусил истинската свобода тук?

— Как ще го осъществим? — попита Крюгер.

Кристиан отпи бренди от една сребърна чаша. Устните му блестяха от сиянието на газената лампа.

— Когато пристигне спасителният кораб, на сушата ще слязат първо офицерите. Всички ще се радваме, ще прием и ще празнуваме заедно спасението ни. А когато падне мракът и те всички се напият, ние ще им покажем съкровищата, които сме запазили за компанията и заради които ще им прережем гърлата.

Стенховер се изкикоти с дълбок гърлен смях. Струваше му се, че едва ли има човек, който толкова да си пада по прерязването на гърла.

— И тогава вече в мрака ще се прокраднем на кораба и ще се справим с останалата част от екипажа. Ако вземат шкипера с тях, работата ни ще се улесни много, защото той със сигурност ще ни помогне. И тогава ще използваме кораба, за да прехвърлим съкровищата от разрушения „Утрехт“, преди да се върнем като богати господа в Барбари.

— Господи, Крюгер — изкикоти се Йост и удари по рамото едрия чиновник с момчешки захилено лице. Беше като омагьосан от всичко това.

Вдигнаха тост за бъдещия си успех. Никога през живота им светът не се бе показвал толкова топъл или по-обещаващ, както през тази мрачна нощ на тези самотни острови. Разполагаха с всичко, което можеха да си пожелаят — жени и пиене и перспективата да станат още по-богати с още по-разкошен начин на живот. Самият Пан, ухилен им сочеше пътя. Нямаше по-прекрасна нощ от тази, с меч на колана и с топло бренди в стомаха.

ГЛАВА 83

— Тук имам нещо, което трябва да видите — каза Кристиан.

В едната си ръка държеше ковчеже, а в другата — ключ. Завъртя ключа в ключалката с почти присмехулен жест. Ван Сант беше голям майстор на театралните изпълнения.

— Искаш ли да хвърлиш едно око?

Корнелия се престори на незаинтересована.

— Хайде сега, недей така. Дама като теб никога не би могла да устои на такова украшение.

— Какво искате от мен, Кристиан?

— Няма да те заболи, ако погледнеш. — Той отвори капака на ковчежето, спотаявайки театрално дъх.

— Да не искате да ме съблазните по този начин?

Веждите му се извиха в две фини дъги.

— Хеер комодорът ми разказа за тази скъпоценност по време на пътешествието. Не беше много разумно от негова страна при тези обстоятелства, не мислите ли?

— Каква скъпоценност?

— Това е камей от съкровищницата на римския император Константин. Можеш ли да си представиш? На тринайсет века!

— Не ви вярвам — заяви Корнелия.

— Принадлежи на Рубенс, той прехвален бояджия на портрети.

— Покажете ми я — каза тя с предизвикателен глас.

— Не — отвърна Кристиан — вие трябва да дойдете тук. И той потупа леглото до себе си като някое конте.

Корнелия прие предизвикателството и стана. Презираше се за това, но както той каза, нямаше да я заболи, ако погледне.

Миг преди да надникне в ковчежето, той хлопна капака.

— Първо една целувка, скъпа.

— Не!

— Един принц с готовност би платил десет хиляди гулдена за такава скъпоценност. Аз ви моля само за една целувка, и камейта е

ваша.

— Не можете да ми давате нещо, което не е ваше.

— Не е мое ли? Ето го тук, в скута ми. Тук аз съм животът и смъртта, моя Корнелия. Мога да ви дам всичко, което пожелаете.

— Тогава ме отведете в Батавия, за да бъда заедно със съпруга си.

Кристиан се изправи. Тя се дръпна настрана.

— Това ли е желанието ви? — Гласът му изведнъж стана мек. — Наистина ли толкова жадувате за този Будевин? Той запознат ли е с тайните ви помисли; кара ли ви да се чувствате всеки ден като някакво чудо; за него ли мечтаехте през цялото време, докато прекосяхахме бурните океани от пристанището на Амстердам?

Корнелия изведнъж усети как се развълнува. Откъде можеше да знае толкова добре какво е изпитвала и какво я е вълнувало?

Кристиан разроши косата ѝ.

— Такава красива дама, вие сте създадена да носите само украшения. Но аз все забравям, че съпругът ви е способен единствено да ги шлифова, за да ги носят други. Не е ли така?

— Спокойно мога да преживея и без такива неща.

— Скъпа моя Корнелия, вие трябва цялата да блестите. Не е ли вярно? Трябва да излъчвате блясък както рая. Нуждаете се от мъж, който да ви превърне в дама, в кралица.

Тя усети пръстите му на бузата си и рязко се дръпна настрана.

— Никога повече не ме докосвайте!

— Само една целувка, скъпа, и всичко в това ковчеже е ваше.

Корнелия напипа под полите си дръжката на ножа, който ѝ бе дал Фасулчо. *Просто трябва да го наръгам и всичко свършива. Право в корема му и усуквам ножа. Или да му прережа гърлото в кървав фонтан, както видях, че Саломон постъпи с бедния Ричард Мерел.*

Но не беше толкова лесно да убие човек хладнокръвно, дори и за тези мъже това да не представляваше нищо. Даже и ненавистта не би била способна да го направи. Пръстите ѝ се свиха около дръжката и въпреки това не можеше да събере сили да го измъкне и да направи необходимото.

— Махнете се от мен! — Тя го блъсна толкова силно, че Кристиан за малко да падне. Лицето му се изкриви от гняв и тя зачака

удара му. Вместо това, той се стрелна покрай нея и изтича от палатката.

* * *

Сега беше негов ред да изпита терзания.

Корнелия осъзна, че е попаднала в примката на своеобразна любопитна игра на власт. Той я желаше, но не искаше да я взема насила. Искаше тя доброволно да отиде при него. Дали причината се криеше в това, че самият Кристиан се страхуваше да извършва насилие, или просто беше самолюбието му?

Каквото и да беше, Корнелия не изпитваше капчица жалост към него и с наслада щеше да го наблюдава как се гърчи. Колко интересно: толкова силно жадуваше да я докосне и въпреки всичко ѝ позволяваше да отблъсква ухажванията му. За един толкова интелигентен мъж като Ван Сант това беше признак, че няма опит с жените.

Тази нощ Корнелия прекара будна, със запалена светлина в палатката ѝ. Натопи един фитил в тюленово масло, който използваше за лампа. През цялото време беше нащрек, като се стряскаше от всяка стъпка навън в мрака. Накрая заспа неспокоен сън, а отвън южният вятър пръскаше суграшица. Изведнъж тя се събуди от писък в мрака.

Отново бяха започнали да убиват.

ГЛАВА 84

Крюгер бе застанал на входа на палатката и я измерваше с поглед с нечувана наглост. Като си помислеше само, че навремето като чиновник бе изпълнявал заповедите на комодора.

— Красивата Корнелия — рече той. Сграбчи я за китката и я дръпна към себе си, после хвана лицето ѝ с огромните си месести длани. Лицето му се изкриви в наслада, когато тя изплака.

— Мислиш се за много смел, но си такъв само с жените и децата. Той я блъсна на леглото и се захили в лицето ѝ с прогнилите си зъби.

— Малката властна и високопоставена госпожа. До ушите ми стигат какви ли не слухове за теб. Оплаквания.

— От кого?

Крюгер извади ножа си и започна да го премята от ръка в ръка, като се опитваше да улови отражението на слънцето върху острието му.

— Много странен младеж е тоя нашия Кристиан. Истински романтик.

— Романтик!

— Не ми се присмивайте, госпожо, защото ще ви прережа гърлото.

Тя беше виждала със собствените си очи как Давид Крюгер реже гърла и знаеше, че беше повече от сериозен.

— Какво искате от мен?

— Не искам нищо от вас, госпожо. Кристиан е този, който ви желае. Ако въпросът опираше до мен, щях ей сега да ви просна на масата и да си взема онова, което искам, без да ме вълнува дали сте съгласна, или не. Но Кристиан е много деликатен мъж. Не е някаква отрепка като нас останалите. Има маниери на възпитан човек.

— Просто не иска да си цапа ръцете с кръв.

— Не трябва да говорите така за него. Ако не беше той, отдавна вече да сте за общо ползване като другите. А при тоя ваш змийски

език, сигурен съм, че много бързо щяхте да свършите като храна за раците и рибите, колкото и да не би ви се искало.

Тя стана от леглото и тръгна покрай него. Беше длъжна да му покаже, че не се бои, макар и вътрешно цялата да трепереше от страх.

Лявата му ръка се стрелна със змийска бързина и я сграбчи за косата. В следващия миг острието на ножа опря до врата ѝ и Корнелия усети студената стомана.

— Значи, чуйте ме какво искам от вас, малка госпожо Високопоставена. Искам да чуя, че сте били много добра към нашия капитан-генерал, точно както той го желае. Иначе животът ще ви се стъжни.

— Кристиан няма да го позволи.

Крюгер неочаквано се изсмя.

— Ти разчиташ на това, нали, моя мъничка палавнице? — Той рязко дръпна главата ѝ назад и Корнелия простена от болка. — Тук обаче грешиш. На Кристиан му е писнало от дребните ти игрички. Той иска да разбереш, че оттегля защитата си. Бъди добра към него, или утре ще се местиш в палатката на жените с Алида, Елизабет и останалите. — Той се приведе още по-близо до нея и вонящият му дъх опари лицето ѝ. Вонеше като пръч. — Това ще ми хареса. Мисля, че ще откриеш, че аз и Стенховер не сме толкова деликатни в обноските си както капитан-генерала.

Коленете ѝ се подгънаха. Корнелия падна на килима.

Крюгер излезе от палатката, като се заливаше от смях.

* * *

Стъпила боса в плитчините, Корнелия се обърна с лице към рифа. *Не трябва да го правя, помисли си тя. Има и друг начин. Пасторът твърди, че заради това ще горя вечно в ада, но не ме е грижа. Може би това и заслужавам. А и кой ад би могъл да бъде лош от този?*

Тя зацапа към дълбоката вода.

Тинята под краката ѝ беше хлъзгава; изведнъж Корнелия изстена от болка, настъпила къс остър корал. Прогизналата ѝ от морска вода тежка кадифена рокля се влачеше в краката ѝ. Скоро водата стигаше до

кръста ѝ. Корнелия спря; не беше лесно да умре, дори и когато нямаше нищо, заради което да живее, дори и когато бе останала и без капчица гордост.

Водата беше студена и дъхът ѝ секна. Беше такава чудесна сутрин, морето блестеше застинало, а слънцето толкова ярко се отразяваше във водата, че очите я боляха.

Тя ги затвори, вече решена, и продължи да гази навътре.

Дочу как някой шумно скочи във водата след нея. Корнелия се опита да навлезе още по-дълбоко, настъпи поредния корал, изпищя и потъна. Някой я сграбчи и я извлече на повърхността, но тя нямаше сили да се съпротивлява. Дори и с пречупена воля, духът ѝ я предаде, вкопчен в живота.

Корнелия чу Кристиан да крещи за помощ, докато я влачеше към брега. И двамата бяха подгизнали, ръцете и краката им кървяха от раните, причинени от коралите.

Тя приклепна на сушата и започна да кашля вода от устата и носа си. Кристиан остана надвесен над нея, с пламнали от гняв очи.

— Защо го направи? — изкрещя той.

Корнелия избълва още вода.

— Не ти ли дадох всичко, което желаше? Не те ли защитавах?

Тя се просна на брега и допря буза до една плоча от корал. Ненавиждаше се заради слабостта си. Ако не се бе поколебала за миг, може би той нямаше да стигне навреме до нея.

— Защо го направи?

Корнелия не му отговори. Кристиан наистина не можеше да разбере. Тя предположи, че я обича по някакъв свой собствен начин. Не можеше да има по-голямо проклятие от това.

ГЛАВА 85

Близо до голямата Южна земя

Албатрос се откъсна от носа на „Зандам“ и закръжи над него в топлите въздушни течения, наблюдавайки как кръстосаните греди на кораба ритмично потъват и изплават сред вълните. Носът на плавателния съд пръскаше морска пяна при всеки сблъсък с вълните. Дребните му ярки очи съзряха в далечината мъглата от разпенена вода, опасала скалите на Хутман. Но зрението му бе по-остро от зрението на моряците на „Зандам“ под него, докато корабът се отдалечаваше от рифа в югоизточна посока и бавно напредваше срещу съпротивата на неблагоприятния вятър.

Застанал на кърмовата палуба, Амброаз Секор оглеждаше пустия хоризонт и се чувстваше безсилен. Плаваха вече трийсет и седем дни; беше им отнело по-малко време да се доберат до Батавия с корабната лодка, малко по-голяма от най-обикновена рибарска платноходка. Отдавна трябваше да са забелязали островите на хоризонта.

Нищо чудно хората вече да бяха измрели. Почти два месеца без никаква помощ на островите, с оскъдна храна и вода. Щеше да е истинско чудо, ако някой е оцелял. Той се запита обаче дали наистина желаше да ги открие живи, за да забият обвиняващите си пръсти в него?

Ненавиждаше се за тези мисли. Още веднъж огледа хоризонта с далекогледа си. Молеше се наум, когато най-накрая се доберат до този прокълнат риф, по някакъв начин душата и репутацията на Амброаз Секор да бъдат спасени.

ГЛАВА 86

Скалите Хутман

Корнелия внезапно се събуди. Някой минаваше до убежището ѝ. Парче корал изхрущя под нечий ботуш и тя долови тежък мъжки дъх. Подаде глава от входа. Небето беше обсипано със звезди, но нямаше луна — явно беше късно и всички мъже хъркаха пияни. Освен ако някой от тях не беше решил да посети госпожа Високопоставена.

Тя заопипва под копринената възглавница, която ѝ бе подарил Кристиан. Хвана дръжката на ножа на Фасулчо и я стисна здраво. *Как да го използвам? Да режа ли с него или просто да го наръгам ниско в слабините, където е най-уязвим? И ли пък в гърдите?*

Мога ли да го направя?

Тя затаи дъх и зачака. Дочу нашественика да се промъква точно до входа на убежището ѝ. Уви плътно шала около раменете си и стисна здраво дръжката на ножа.

— Корнелия. — Шепотът беше толкова тих, че тя едва го разпозна. — Корнелия Норстрант?

— Микиел?

— Шшт. — Той протегна ръка към нея и я плъзна по острието на ножа. — По дяволите!

Корнелия го сграбчи за китката с другата си ръка. Микиел я издърпа навън.

После приближи лицето си до нейното.

— Само ме следвай — прошепна ѝ. — И пази тишина.

Тя зърна силуетите на другите жени да се промъкват по скалите към брега. Осмели се да погледне през рамо към палатките на метежниците. Чу някой да хърка като свиня. Всяка нощ се наливаха като свине след посещенията си в палатката на жените. Надяваше се тази нощ отново да спят като заклани.

Изведнъж се спъна в мрака в едно парче корал и заплете роклята си в един храст. Но се държеше здраво за ръката на Микиел и след малко се озоваха в плитчините. Видя един сал със самотна мачта,

изпъкнал на фона на лагуната. Скоро роклята ѝ подгизна, така че Корнелия едва успяваше да стъпва; Микиел се обърна, сграбчи я и я понесе на ръце към сала.

Чу как и останалите жени нагазват в плитчините. Една от тях се спъна на брега, а друга се плъосна с главата напред във водата. Дали не беше възможно да вдигат повече шум? Зачака всеки миг Кристиан или Йост да връхлетят с рев на брега.

Микиел се върна обратно да помогне и на останалите. Салът се люшкеше всеки път, когато качваше поредната жена на борда му. Една от тях плачеше и войникът на сала ѝ изсъска да млъкне. Разнесе се нов силен плясък, когато Елизабет Пост се спъна и се просна във водата, а после изскочи, крещейки. Микиел изруга. Навярно бе запушил устата ѝ с ръка, защото писъкът ѝ моментално беше заглушен.

Но злото вече беше сторено. Откъм брега се раздадоха крясъци, светлините на лампи се запремятаха хаотично във въздуха.

— За бога, побързайте! — изсъска Микиел.

Тя зърна ярък пламък, съпроводен от трясъка на мускет. Жените изпищяха, а мъжете изругаха.

— Лягайте на сала! — изкрещя Микиел. — Не стойте прави като мишени.

Накрая всички успяха да се качат и той изкрещя на другаря си бързо да избута сала с пръта си. Грете се озова последна при тях. Опита се да се издърпа, но падна във водата. Микиел я сграбчи тъкмо когато започнаха да се отдалечават от брега. Салът се люшна опасно, докато той я издърпваше за втори път.

Изгърмя втори мускет и Корнелия чу някой да простенва.

— Бързо! — изкрещя Микиел.

Някой нагази с плясък в плитчините след тях; изгърмя трети мускет и се разнесоха гневни крясъци от метежниците.

— Корнелия? — попита Микиел.

Тя го усети до себе си. Обгърна го с ръце и се притисна до него колкото може по-силно. Той излъчваше миризма на пушек от огън, сол и пот, но тази миризма беше по-прекрасна и приятна и от най-силния парфюм, който компанията беше носила от Изтока.

— Ти се върна! — възкликна тя.

— Обещах ти, че ще го направя.

Корнелия го хвана за ръката. От пръстите му течеше кръв.

— Ранен си — каза тя.

— Ти ме наръга с проклетия си нож — отвърна Микиел и се разсмя.

Газени лампи пламваха една след друга по целия бряг. Тя си представи как Кристиан, този фин капитан-генерал, щеше да получи удар, когато разбере какво е направил Микиел. Течението вече ги носеше бързо, отдалечавайки ги от скалите; минаваха покрай тъмните силуети на по-малките острови в лагуната. Отливът щеше да им помогне да преодолеят по-голямата част от разстоянието до дългия остров.

Микиел се търкулна по гръб и избухна в смях. Жените го последваха.

— Габриел е ранен — каза Дьо Трю.

ГЛАВА 87

Зората разпукна над морето. Корнелия беше схваната от студ. Тя вдигна глава и различи стгушения силует на някакъв остров. Хора бяха застанали на брега и наблюдаваха как течението ги носи. Микиел лежеше в края на сала и я топлеше с тялото си. Корнелия се опита да го прегърне, но той внимателно отмести ръката ѝ от раменете си.

— Гледат ни — прошепна в ухото ѝ.

Дьо Трю ги изведе до плитчините с помощта на пръта. Мъжете наскачаха да ги посрещнат. Двама души поеха първо Габриел, който не се държеше на краката си, и Корнелия се зачуди дали вече не е мъртъв. Микиел и Дьо Трю скочиха последни във водата. Микиел я взе на ръце и я изнесе на брега. Другите войници довякоха сала.

Тя стоеше на поредния тесен бряг, брулена от вятъра и студа, но за първи път от месеци насам не изпитваше страх.

Микиел разговаряше с един от ефрейторите си, мъж на име Вестервелд.

— Ще поставиш денонощна охрана до жените. Не помня от кога хората ни не са виждали пола. Нямам никакво намерение да хвърлям тези жени от една банда насилници на друга.

— Слушам, сър.

— Как е Габриел? — попита Корнелия.

— Изглежда зле. Улучен е в гърдния кош, а нямаме лекар.

— Мислиш, че ще умре ли?

— Смъртта не е най-лошото, което може да сполети един мъж. Той може да загуби честта си.

Двамата се загледаха втренчено един в друг.

— Микиел, ти си най-смелият мъж, когото познавам.

— Направих това, което всеки би сторил на мое място.

— Не, ти направи онова, което почти никой друг не би се осмелил да направи. Дай да видя ръката ти. Нека я превържа.

Микиел я побутна нежно настрани.

— Не, всичко ще бъде наред. Това ли е ножът?

— Да, Фасулчо ми го даде.

— Какво се е случило?

— Убиха го. Открихме тялото му да се носи по вълните.

— Знаеш ли кой го е сторил?

Корнелия поклати глава.

Той повъртя ножа в ръката си.

— Обикновено дялаше резбите си с него. — Микиел поклати глава. — Копелета. Обзалагам се, че Стенховер го е направил. Какво се случи с Ричард?

Корнелия поклати глава.

— И него ли? Трябваше да го взема с мен.

— Ръката му беше счупена. Ти нямаше избор.

— Сега ще дойдат за нас. Но ние сме готови да ги посрещнем.

Тя усети как силите я напускат и се свлече на колене. Микиел я обгърна с ръце и Корнелия се притисна към него.

— Вие ще видите Батавия, госпожо Норстрант.

— Пет пари не давам за Батавия — отвърна тя. — Сега съм тук. Само това има значение.

Скалите Хутман

Кристиан седеше в палатката си и отпиваше бренди, заслушан в любимците на дявола, които се караха долу на брега. Виното потече по брадата му. Той вдигна камеята и бесен я захвърли в дъното на помещението. Как беше възможно да се случи това?

— Значи ни казваха, че на дългия остров няма капчица вода — дочу той Крюгер да вика на Оливер ван Бек.

— Така ли?

— Как е възможно тогава да са оцелели до този момент?

— Трябваше да ги убием още когато имахме възможност — обади се Герит ван Хоек.

— Кристиан беше човекът, който нареди да ги изпратим там — отвърна Стенховер. — Нека изгният на слънцето, нали точно това каза той?

— Нямаше да ни създадат никакви главоболия, ако не им бяхме позволили да ни отмъкнат сала — заяви Гилес Клемент на Куик.

— Всичко щеше да е наред, ако Грот знаеше как да използва меча си — изстреля в отговор Куик.

— Зарежи Грот, Крюгер отговаряше за сала. Ама не, трябваше да отидете в палатката на жените и да го оставите без охрана.

— Кой да си представи, че на това копеле ще му хрумне такъв номер?

— Тъпото копеле си ти. Имах една крава с повече мозък от твоя. И вършеше повече работа от теб. Поне можеш да доя мляко от нея.

Кристиан реши, че е чул достатъчно. Пристъпи пред палатката и в следващия миг видя да проблясва нож. Йост и Герит ван Хоек сграбчиха Крюгер за ръцете и го задържаха. Стенховер също скочи, посягайки към ножа си.

— Спрете!

Кристиан пристъпи помежду им.

— Какво става тук?

— Стенховер нарече Крюгер глупак.

Кристиан се ухили широко.

— И цялата кавга е само заради това?

Всички се засмяха, с изключение на Крюгер; смехът беше малко пресилен наистина, но все пак разсея напрежението. Стенховер отново приседна. Йост и Герит ван Хоек се отпуснаха.

— Забравяте защо сме тук — продължи Кристиан. — Вижте се само, щом стане някаква дреболия, в следващия миг сте готови да си прережете гърлата. — Той извади един сребърен талер от джоба си. — Погледнете го. — Кристиан вдигна монетата във въздуха. — Има цели ракли, пълни с това. Не шепи, а цели ракли със сребърни монети за всеки един от вас, стига само да разполагате с нужния кураж. Или предпочитате да се биете един с друг, вместо с хората, застанали на пътя на осъществяването на мечтата ви? — Обърна се към Стенховер. — Кажете какво желаете най-много, каменоделецо? Уважение, жени? Имаш ги! — Той поднесе монетата в лицето на едрия мъж.

— Ами ти, Герит ван Хоек? Лесно ти е да убиваш невъоръжени мъже, но срещу истинските войници е доста по-различно, не е ли така? Много ти се иска да бъдеш герой, но те е шубе. Цял живот ли мислиш да си страхливец? — Кристиан поклати глава, сякаш беше училищен директор, изправил се пред недисциплинирани ученици.

— Аз мога да ви дам всичко, за което жадувате. Само трябва да ми се доверите. Не е възможно едно дребно спречкване да застане между нас и целта ни.

Той ги огледа поред.

— Вярвате ли ми?

Един по един всички кимнаха.

— Трябва да си върнем жените — обади се Крюгер.

— Салът е по-важен от тях — възрази Стенховер.

Кристиан отново огледа лицата на всички, като се опитваше да им помогне да го проумеят.

— Той е прав. Сега, след като разполагат със сал, Микиел и хората му ще могат да вдигнат по тревога спасителния кораб, когато дойде. Ако това се случи, с нас е свършено. Трябва да си върнем сала. Но за да го направим, трябва да ги убием. Всички.

— Според теб колко време ще им отнеме да стигнат до нас със спасителния кораб? — попита Крюгер.

— Може да отнеме месеци — обади се някой от моряците. — А може и дни.

— Вижте само как добре се повеселихме на Тюленовия остров — обади се Стротман. — Какво чакаме?

— Ти говориш за войници като мен — изръмжа му Стенховер. — Няма да ти е толкова лесно да ги убиеш, не и както закла онези нещастници.

— Но те нямат оръжия.

— Познавам добре Микиел ван Тексел. Със сигурност е измислил нещо. Повярвай ми, ако посмееш да го атакуваш с меч, той ще ти го отнеме с едната ръка, а с другата ще ти строши врата, дребна въшко.

— Трябва да използваме мускетите — обади се Герит ван Хоек. — Тогава ще ги опаткаме за нула време.

Всички впериха поглед в капитан-генерала за одобрението му.

— Колко куршума ще са ни нужни, за да убием всички? — попита Кристиан. — Трябва да пазим барута и куршумите, защото може да ни потрѳват при превземането на спасителния кораб.

Крюгер изгледа Стенховер.

— Ти и хората ти сте войници — рече Крюгер. — Използвате ли всички мечовете си, ще ги изколите за нула време.

— Може би не е необходимо да ги убиваме всички — предложи Гилес Клемент. — Щом възнамеряваме да превземем спасителния кораб и да станем пирати из океана, ще ни е нужен екипаж.

— Може би ще успеем да привлечем на наша страна някои от французите — рече Стенховер. — От седмици живеят там като кучета.

— Имаш право — съгласи се Кристиан. — Нищо чудно вече да са като узрели круши.

— Но как да го направим? — попита Йост.

— Да вземем проповедника с нас — предложи Кристиан. — Ще им предложим одеяла и храна и може би ще им обещаем, че ще им върнем оръжията в замяна на сала.

— Няма да се хванат на тая въдица.

— Не е необходимо да се хващат. Това ще е само една маневра, докато разговаряме с французите, за да ги привлечем на наша страна. Който откаже да мине към нас, ще мине под меча.

— Аз пак ви казвам да вземем мускетите — обади се Ван Хоек.

Кристиан погледна към Стенховер, който поклати глава.

— Нямаме нужда от мускети — заяви той.

— Тогава значи уточнихме всичко — каза Кристиан. — Утре ще преплаваме до тях да видим дали вече са узрели за правилния избор. И тогава ще си приберем обратно сала и жените. Този път ще настаним госпожа Високопоставена в палатката на жените!

Всички се изсмяха гръмогласно.

Корабът „Зандам“

Стигнаха до рифовете на четирийсет и седмия ден от отплаването.

Направо изглеждаше невъзможно пътуването да е продължило толкова дълго и Амброаз се зачуди отново дали шкиперът не беше прав, когато каза на генерал-губернатора: „Нуждаете се от мен, ако искате да откриете «Утрехт»“. Може би ако той управляваше кораба, отдавна щяха да са се добрали до мястото на корабокрушението. Амброаз се зачуди дали личните му чувства не бяха попречили на спасяването на оцелелите от прокълнатите острови.

Той съзря разпенените рифове. Евартс, шкиперът на „Зандам“, също ги бе видял. Закрещя заповеди да обърнат курса на кораба.

— Не можеш да обърнеш назад! — изкрещя му Амброаз. — Трябва да има проход през рифа!

— Прекалено опасно е, синьор Секор! — изгруктя Евартс, но изражението му остана непроменено. — Вие сте допринесли за унищожението на един кораб. Този път обаче няма да позволя да наблюдавате гибелта на моя.

Амброаз се извърна с побелели устни. Бяха толкова близо. Успееха ли да открият проход през рифа, щяха да стигнат за по-малко от ден при попътен вятър. Той беше сигурен, че островите в далечината са високите острови, които бяха видели от мястото на корабокрушението.

А сега се бе появило и поредното забавяне.

„Зандам“ обърна на запад и навлезе отново в открито море в търсене на друг проход.

Господи, дано всичко това приключи час по-скоро, дори и да ме чака най-лошото.

ГЛАВА 88

Дългият остров

Вятърът свиреше и стенеше през клоните на рехавите храсталаци на острова, вдигайки фина вихрушка от сол и пясък. Копачите на Микиел се бяха сгушили един до друг на земята, за да се стоплят в малките дупки в пясъка, и гледаха очакващо към морето. Дрехите им висяха на парцали по телата им. Котешките кожи, с които се бяха увили, бяха слаба преграда срещу хапещия студ на зимата по тези ширини.

— Не бива да лежим така — каза ѝ Микиел. — Ти си омъжена жена.

— Нуждая се от топлината ти.

— Ти си ме прегърнала. Това стопля ли те?

— Помага ми.

Тя се притисна още по-плътно до него. Твърдата земя изобщо не напомняше легло, беше по-подходяща за гнездо на буревестник и нямаше начин човек да се почувства удобно на нея. И въпреки това Корнелия не се чувстваше толкова зле, докато лежеше до Микиел ван Тексел. Тя сгуши лице в рамото му.

— Виж, падаща звезда — каза той.

— Пожела ли си нещо?

— Вярваш ли на тези приказки? Бих могъл да си пожелаю нещо, но то никога няма да се сбъдне.

— Откъде знаеш?

— Знам, защото съм обикновен войник.

— Ти си по-добре възпитан дори и от някои джентълмени.

— Това не е правилно.

— Кое е правилно и кое не е, Микиел? Вече не мога да преценя. Не съм сигурна дали ще се доверявам на света, когато се върна в него. Нищо не е такова, каквото изглежда. Никога не съм мислила, че ще видя мъже да се държат по такъв начин. Шкиперът ни се оказа

развратник и пияница, комодорът ни — страхливец, а подтърговецът — чудовище.

— Никой не знае как ще се държи до първото си сражение.

— Страхът е едно. Злото е друго.

— Ти се удивяваш на злодейството ли?

— У хора, на които мислех, че мога да се доверя, да. А ти?

— Животът ми е протекъл съвсем различно от твоя. Хората си мислят, че могат да разпознаят чудовищата, както могат да разпознаят лудостта — по капещата кръв от зъбите и нечовешкия поглед. Но истинският злодей само се усмихна, кара те да се смееш и те предразполага, преди да ти пререже гърлото или да те принуди да споделиш леглото му.

— Като подтърговеца.

— Светът е пълен с мъже като него. Нуждаят се само от един прокълнат остров като този, и тогава гледай на какво са способни. Злодеите са писари в търговски къщи или се разтакават в салоните на високопоставени особи, разглезени младежи с изтънчени обноски и нежни ръце, или чакат на масите с ледени погледи, докато в представите си размахват бръсначи и насилват. Те са най-добрите майстори на маскировката.

— Мъжете, които ми посегнаха. Те се наслаждаваха. Това мога да го разбера. Но не и убийството. Вършат го така, сякаш е най-голямото забавление.

— По време на война има два вида войници. Едните убиват, защото им се налага, но никога не изпитват удоволствие от това, просто си изпълняват дълга. Докато останалите — например като Стенховер или Вилем Грот — просто не могат да се насладят на кръвта.

— Защо стана войник?

— Защото фермата не можеше да изхранва мен и всичките ми братя. А компанията дава заплати, каквито няма никъде.

— Ти имаш братя? Значи има още много Микиел ван Текселовци?

— Останахме само двама. Най-малкият ми брат загина при боевете в Матарам. Другият умря от чума в Париж. По-големият ми брат остана във фермата.

— Как изглежда?

— О, какво да ти кажа, голям тъп младеж, а бе същият като мен.
— Ти не си тъп, Микиел. — Корнелия го поглади по бузата.
— Не бива да правиш това.
— Ти трепериш, Микиел ван Тексел.
— Студено ми е.
— Лъжец.
— Изнервяш ме.
— Теб? Дори и не съм предполагала, че нещо може да те изплаши.
— Ти ме плашиш.
Тя положи глава на гърдите му.
— Чувам как бие сърцето ти.
— Не трябва да правиш това, Корнелия. Не е правилно.
— Наистина ли си толкова почтен, Микиел?
— Полагам всички усилия да бъда такъв.
— Тогава спри да ги полагаш. Може би утре метежниците ще дойдат и всички ние ще загинем.
— Какво ще кажеш за съпруга си?
— Ако някога имам възможността да си избирам сама съпруг, това ще бъдеш ти. Тогава как е възможно това да е грешно?
— Корнелия, как можеш да говориш такива неща? Само ме виж. Какво може да види у мъж като мен една фина дама като теб?
— Кураж и добро сърце, това е, което вижда тази фина дама. Едно много рядко съчетание. Ти беше моята горяща свещ в една мрачна нощ, Микиел ван Тексел. Ти каза, че ще се върнеш да ме вземеш и го направи. Направи го, защото си храбър мъж с чисто сърце. Позволи ми тази вечер да бъда такава, каквато съм.
Тя го целуна.
— Микиел, прегърни ме. Всичко е наред.
— Ти си толкова красива.
— Косата ми е сплъстена от сол. Устните ми са напукани и кървят. Не съм си слагала парфюм и не съм се къпала от месеци. Не съм красива. Но тази нощ, Микиел, затвори си очите и ми позволи да бъда твоя жена.
Той я целуна неловко. Устните им едва се докоснаха.
— Няма да се счупя — каза Корнелия.
— Просто не мога да го направя. Не е правилно.

— Какво не изглежда правилно? Не ме ли желаш?

— Желая те повече от всичко на света.

— Тогава вземи това, което желаш, Микиел.

— След всичко, което ти се случи на кораба?

— Но ти не си като тях. Ти ме накара отново да повярвам в мъжете. Бъди нежен и ме накарай да не забравям защо навремето мечтаех да стана съпруга. Можеш ли да го направиш?

— Но това не е ли грешно?

— На края на света сме. Никой няма да ни види. Дори и Господ.

Микиел докосна лицето ѝ, тя го хвана за ръката и затвори очи. Ръцете му бяха едри и груби, не като ръцете на съпруга ѝ, меки и студени. Микиел се надвеси над нея и се опита да я целуне за втори път. После се дръпна, срамежлив и сконфузен.

— Никога не съм обичал фина дама като теб.

— Аз съм просто жена като всяка друга.

— Не, ти никога не би могла да бъдеш такава.

Корнелия зарови пръсти в косата му и привлече лицето му към своето; този път тя го целуна страстно, както не бе целувала никога през живота си.

— Хайде. Имаш ли нещо против сега да съм уличница? — Тя хвана ръката му и я постави на гърдите си, а Ван Тексел затвори очи и простена. — Моля те, Микиел.

Вятърът виеше над острова. Корнелия се намираше на сигурно място под едрото му тяло. Брачното ѝ легло на Лелейстрат имаше пухен дюшек и четири колони, съпругът ѝ спеше с нощница, а Корнелия си обличаше ленена нощница, обрамчена с дантели. Но ако някога в паметта ѝ останеше спомен какво представлява любовта, това щеше да бъде една дупка на един скалист остров, студена и брулена от вятър, с жена и мъж, които се борят с просмуканите си от сол дрехи. Микиел ван Тексел не беше голям любовник, но едрите му ръце бяха нежни и докато обвиваше краката си около бедрата му, Корнелия гледаше към въртележката на южните звезди. Накрая знаеше, че е намерила онова, за което бе жадувала през целия си живот.

Скалите Хутман

Пасторът трепереше на студа. Краката му бяха голи, а расото му — превърнато на дрипи. Дори си бе изгубил библията. Дали я беше изгубил, или я бе захвърлил някъде? Това щеше да е интересно да се разбере.

Кристиан седеше в голямото кресло, което сутринта преместиха в палатката му, за да може да приема посетители. Той остави пастора да зъзне на вятъра, докато накрая му омръзна. После рече:

— Имаме нужда от вас, за да станете наш емисар.

Той улови искрицата надежда, проблеснала на лицето на състарения мъж.

— Прецених, че тези острови са прекалено бедни, за да ни изхранват. Въпреки че сторих и невъзможното с помощта на всемогъщия Бог да съхраня мира тук, сред оцелелите от корабокрушението, ние се нуждаем от повече храна и вода, отколкото съм в състояние да осигуря. Ето защо реших всички да отплаваме до високия остров, който виждате в далечината. Но за да го направим, се нуждаем от сал, който бунтовниците ни отнеха.

Пасторът кимна с нежелание, сякаш бе наясно с думите на подтърговеца.

— Искам да сте нашият посредник с бунтовниците. Предайте им, че предлагаме дрехи, вино и одеяла срещу сала. Когато приключим с размяната, ще ги оставим на спокойствие и нека Господ се смили над душите им.

— Ако го направя, ще ме освободите ли?

— Да ви освободя ли? Звучите така, сякаш сте мой пленник.

— Не съм ли бreme за вас? — прошепна пасторът.

— Искате да останете на острова при бунтовниците ли?

Той изглеждаше като притиснато в ъгъла животно.

— Ами какво ще правим с Хендрика, човече? Не мога да я разделя от съпруга ѝ. Вие ги омъжихте както си му е редът. Искате да я изоставите ли?

Кристиан виждаше какво мисли мъжът срещу него. Вече не даваше пет пари за дъщеря си.

— Чуйте какво ще ви кажа. Направите ли го това заради мен, отново ще имате място в съвета. Дори ще ви предоставя по-голям подслон. Как ви се струва това?

Пасторът продължаваше да подсмърча.

— Не знам защо ме гледате така. Винаги съм се отнасял добре с вас, не е ли така?

Тъпият стар глупак само кимаше.

Кристиан се усмихна. Правилото за сетен път се потвърждаваше: човек може да пребие до смърт кучето си, но след това е достатъчно само да му подхвърли кокал, и то веднага е готово да изпълнява командите му.

„Зандам“

Амброаз дочу барабания грохот на разбиващите се в рифа вълни, докато лежеше в койката си. Морето беше спокойно, всеки ден виждаха слабото разпенване около необозначени рифове, но до този момент без следа от корабокрушението или хората. И въпреки това откри, че не може да спи, макар и тялото му да крещеше от изтощение. Той се облече и излезе на палубата да погледа обляното от лунните лъчи море. Вече за хиляден път си зададе същия въпрос: *Правилно ли постъпих? Дали страхът или вярната ми преценка са станали причина за решението?*

Арие Баренц каза, че корабът е заседнал на трийсет минути южна ширина. Това обаче очевидно не беше вярно. Кормчията явно не искаше да си признае, че това не е изненада за него. Шкиперът също твърдеше, че няма как скалите, в които корабът се бе забил, да са били на два̀сет и осем градуса южна ширина, т.е. на петнайсет или два̀сет минути от ширината, за която Коен ги беше предупредил. Прикриването на истината от страна на кормчията им костваше седмици безплодни търсения.

И къде беше проходът през този безкраен лабиринт от рифове? Въпреки това все още съществуваше възможност да спаси кариерата си, ако успееше да открие съкровището на компанията и поне част от хората живи. Какво обаче щеше да се случи, ако завареха остров, осеян с кости, които птиците и крабовете бяха оглозгали — щеше ли тогава да намери отново покой?

Искаше просто да научи истината, колкото и жестока да бе тя. Тъмното и шепнещо море сякаш му се присмиваше.

Къде се намираха?

ГЛАВА 89

Дългият остров

Микиел не откъсваше поглед от пастора, който слезе на брега, стиснал пръчка с парче бял плат, завързано на върха ѝ. Флаг, означаващ примирие. А това обещаваха интересен развой на събитията. *Изглежда доста измършавял*, помисли си Микиел. *Едва ли подтърговецът му е давал пълната дажба.*

— Какво са намислили? — прошепна Вестервелд.

— На всяка цена ще трябва да разберем — отвърна Микиел и тръгна към брега.

Двата сала бяха останали навътре в плитчините. Намираха се в обхвата на мускетите, ако дошлите ги бяха взели със себе си. Никъде обаче не виждаше запален барут. А и освен това Стенховер щеше да е единственият сред тази пъстра пасмина, който бе наясно от коя страна се зарежда мускетът.

— Пасторе — извика Микиел.

Пасторът не скри задоволството си, че го е забелязал. Лицето му се изкриви в усмивка на жалка благодарност.

— Слава богу! Бунтовниците искат да ви помогнат! — каза възторжено той.

Микиел не отделяше поглед от мъжете на саловете. Те представляваха гледка, която не се срещаше всеки ден. Само как бяха облечени: с пурпурни мундири и дебели златни ланци около враговете. Модно ревю на просяци; разбира се, Кристиан изглеждаше най-голямото конте от всички.

Сълзи се стичаха по лицето на пастора и той скимтеше като дете, на което са се скарали.

— Какво има? — попита Микиел.

— Не знаете само какво изстрадах.

— Е, времената не са добри за никого от нас.

— Вие не разбирате. Те съсякоха семейството ми. Бях принуден да ям трева. Моля ви, трябва да ми помогнете, сър.

— Сър? — Микиел нямаше никакво време за скимтящите му брътвежи. Той отново погледна над рамото на проповедника към саловете. Кристиан и бандата му насочваха сала към брега с помощта на пръти.

Дали знаят, че имаме оръжия, зачуди се той. Не, това беше невъзможно. Но защо тогава не стъпят на брега и не се опитат да ни съсекат? Точно това щеше да направи той на тяхно място.

— Какво искат? — изръмжа Ван Тексел.

— Поръчаха ми да ви предам, че възнамеряват да отплават до далечния дълъг остров, тъй като храната и водата ни намаляха много и няма да оцелеем на стария остров. Ако им върнете сала, обещават да ви оставят на мира. В замяна ще ви дадат една бъчва с хубаво вино и две ракли с одеяла и платове, така че да си ушите нови дрехи.

— Тези на мен ми вършат добра работа — изръмжа Микиел в отговор.

— Върнете им сала, сър, за да приключи веднъж завинаги този кошмар.

Микиел се обърна към Дьо Трю.

— Можеш ли да му имаш доверие на тоя Кристиан ван Сант, ефрейторе?

— Само ако е завързан, с приковани ръце, с парцал в устата и топките му са в портмонето ми.

Микиел отново се втрени към брега. Салът на Кристиан бе навлязъл още по-навътре в плитчините, а един от французите викаше на един от сънародниците си на техния език.

Микиел се обърна към пастора.

— Ами ако не искаме да изтъргуваме сала?

Пасторът пристъпи още по-близо.

— Умолявам ви, сър, не ме връщайте, в името на Бога, защото няма да издържа и една секунда като пленник. Отнасят се с мен като с животно. Не можете да си представите каква мъка съм изживял.

Той отново се заплака.

* * *

Кристиан застана на брега, с ръка, опряна до бедрото му, като използваше магическите си похвати; Гилес Клемент и Стенховер бяха до него. Френските войници ги наобиколиха, жадуващи да чуят какво им предлага.

— Каквото и да са ви казали, имайте предвид, че е станало недоразумение — заяви той. — Да, на острова се проля кръв. Имаше бунт и аз трябваше да го потуша в името на останалите.

Кристиан хвърли крадешком поглед към по-високата част на брега. Микиел продължаваше да разговаря с пастора. Работата се оказваше повече от лесна.

— Вярно е, че юнкерите ви заблудиха, че на острова е имало достатъчно вода. Те заблудиха всички ни. Не знаех нищо до последния момент. Направили го, защото искали да остане повече храна и вода за другите. И стана така, че се сбиха кой да получава дажбите, сякаш отново бе първият ден на острова. Аз бях безпомощен да спра проливането на кръв. Крюгер и онзи юнкер, Ленарт Тен Брок, нарушиха заповедите ми и в момента правя всичко по силите си, за да поддържам мира сред оцелелите.

Той си напомни, че сутринта изглеждаше добре, изключително добре. Кестенявата му коса бе грижливо сресана, а в гънките на яката му се гушеше златен медальон. Кристиан знаеше, че външният му вид е зашеметяващ в това мрачно утро, а нещастните глупаци изглеждаха поразени като пилета под ножа на касапина.

Само колко лесно бе да принудиш хората да правят онова, което искаш. Сам Бог го беше благословил със златен език; където и да отидеше, хората го слушаха като омагьосани и изпълняваха безпрекословно всяка негова заповед. И с всеки ден властта му растеше.

Той сякаш ги омайваше със своето очарование. Някъде назад стърчаха бунтарите, успели да избягат от Тюленовия остров, изпълнени със злоба, но безпомощни да оспорят властта му.

— Не това разказват жените — обади се един от французите.

Кристиан направи физиономия, с която ясно показваше какво мисли за женските приказки. Някой се изсмя. Ван Сант реши да отговори на очакванията на тълпата.

— Знаете какви са жените. Те всички бърборят прекалено много, а в главите им се въртят не повече от две мисли. Що се отнася до

Велтен, той е един най-обикновен лакей. Необходимо ли е още да ви убеждавам?

Откъм войниците се разнесе още кикот.

— Става ясно, че онова пиянде Шелингер няма да се върне да ни спаси и че комодорът също ни е зарязал да изгнием тук. Скалите на Хутман са прекалено мизерни, за да ни осигуряват препитание и за по-нататък, затова Крюгер и юнкерите искат да си опитаме късмета на високия остров, който виждате в далечината. Поради тази причина трябва да си върнем сала, който ни откраднаха едни нещастни мизерници. Защо не дойдете с нас? Разполагаме с вино, достатъчно храна и одеяла, с които ще се топлите през студените нощи.

— Дрехите са собственост на компанията — обади се един от французите.

— Според мен при тези обстоятелства компанията не би имала нищо против. Могат да получат старите ви бричове в замяна.

Последва силен смях. Кристиан беше щастлив от аудиторията, която поглъщаше всяка негова дума. Изпитваше истинска наслада в момента.

Обърна се към Гилес, който развиваше одеялото, което бе взел от сала. Вътре беше завита голяма буца гауда и той я подхвърли на един от войниците, който я улови зашеметен. След това вдигна одеялото така, че всички да го видят. Зяпнаха го така, сякаш е от тъкана коприна, а не изплетено от груба вълна.

— Присъединете се към нас и ще има достатъчно одеяла за всеки от вас. — Той посочи с пръст през рамо към Микиел ван Тексел и фламандските и английските наемни войници, застанали по-далече на брега. — Докато топките ви мръзнат всяка нощ, ние пък се наливаме с вино, което все не свършва.

Мъжете се спогледаха едни други.

Кристиан пъкна ръка в джоба си и извади пълна шепа сребърни имперски талери.

— Ще има достатъчно за всеки, който дойде с нас!

— Къде ще ги харчим? Ще ги даваме на късопашатите буревестници ли?

— Тук идва най-хубавата част. Веднага щом дойде спасителният кораб, ще ни качат на борда, без никой и за миг да заподозре, че тези бедни и изпосталели от глад копелета като нас имат зъби. И след това

ще им вземем кораба! — Кристиан заобхожда с поглед лицата им, като следеше и за най-малката промяна в израженията им. — Какво мислите? Според вас как ще ви възнагради компанията за проявената лоялност тук, заседнали на този забравен от Бога остров в продължение на месеци? Елате с нас и ще си завоювате съкровище, ще станете свободни и самостоятелни мъже!

Той вдигна високо с два пръста един сребърен талер. Яркият метал отразяваше слънцето и сякаш ги хипнотизираше. Никога досега словото му не е било толкова омагьосващо, толкова изпитано, толкова завладяващо. Кристиан тръсна торбичката си, която зазвъня със сребърен звън.

— Какво ви е грижа за компанията? Среброто ни е далеч по-добро от мизерните заплати, които ни дават, а всеки от вас може да се къпе в него. Нека отново станем приятели!

Проклети любители на чесъна! Бяха способни да продадат и майките си, ако имат печалба. На света нямаше по-неморални хора от французите. Дори и испанците бяха по-свестни от тях.

— Ето — рече той и хвърли шепа монети в краката им. Монетите задрънчаха сред камъните. — Вземете ги! Ваши са! С какво са положили нашите пари от тези на компанията?

Кристиан се огледа; Стенховер и Гилес Клемент бяха положили ръце на дръжките на мечовете си, горящи от желание да връхлетят върху бившите си другари. Той поклати глава: *дайте ми само още малко време и ще ги накарам да се хранят от ръката ми, а след това ще се справим с Микиел ван Тексел и останалите и ще си върнем жените.*

— Добре, ще го обсъдим — обади се един от французите, след което се върнаха на скалите и защепнаха помежду си.

След това връхлетяха с бойни крясъци. Откъде бяха измъкнали всички тези оръжия? Сигурно ги бяха скрили сред скалите. Кристиан усети топла течност да се стича по крачола му. Наведе се и видя, че се е напикал. Беше ставал свидетел как умират хора; не беше необходимо да го вижда повторно. Обърна се и хукна обратно към сала през плитчините, оставяйки Стенховер и Клемент да се бият — в края на краищата това им беше работата. Той беше водачът им и прекалено важна личност, за да си позволи да рискува.

* * *

Стенховер залитна в калта и се озова под водата. Когато се изправи отново, разбра, че е получил рана от ухото до слепоочието и от нея струи кръв.

— Проклятие! — простена Кристиан.

Копачите връхлитаха по брега, въоръжени с пики. Откъде ги бяха намерили? Дори и онези от хората му, които бяха оказвали упорита съпротива, като Герит ван Хоек и Вилем Грот, сега отстъпваха. Войниците ги преследваха в плитчините и виеха от възторг, докато тичаха.

Не можеше да е истина, не вярваше на очите си. Беше дошъл при тях с бяло знаме. Нямаха ли чест тези мъже? Те бяха нарушили священото правило на бялото знаме!

Чу крясъците на Герит ван Хоек, докато го съсичаха, също и на Грот и Янсен. Стенховер се добра до сала, хвърли се на него, проснат по гръб, с коса, омацана в кръв, а от ноздрите му по влажната дървесина се стичаше секрет. При сблъсъка бе загубил красивата си шапка.

Лодката се разлюля опасно, докато останалите войници скачаха в нея, а през това време войниците на Микиел ван Тексел крещяха и им се присмиваха от брега. Херманус Шенк обърна сала и го остави на течението да ги върне в лагуната.

ГЛАВА 90

„Зандам“

Баренц и Мезекер бяха с посивели коси от продължителните наблюдения, шкиперът изглеждаше изнурен, а моряците бяха станали кожа и кости и зъзнеха от студ в непрекъснатите си битки с такелажа и платната. Самият Амброаз беше на предела на силите си. Единствено волята му го крепеше прав; волята му и призракът на Корнелия Норстрант.

Откакто потеглиха на път, нито една нощ не бе спал спокойно. С приближаването до мястото на корабокрушението безсънието му ставаше все по-голямо. Петдесет и шест дни откакто напуснаха Батавия, а нямаше и следа от островите, нито видим проход през рифовете.

Амброаз беше сигурен, че шкиперът щеше да ги преведе безопасно през тях.

Допузнах толкова много грешки, помисли си той. Сигурно тази непрестанна треска ме е лишила от способността да разсъждавам презво. Има ли и едно добро нещо, което да съм постигнал? Именно желанието ми за отмъщение стана причина да оковат шкипера; трябваше да се преборя с личната си ненавист и да му дам шанс за изкупление.

Отново се озоваха сред буря. Той се надяваше, че и при Корнелия вали дъжд. Измерваше с крачки кварталдека, треперейки под прогизналите си дрехи, с тяло, разтърсвано от треска.

Обърна се към Баренц.

— Защо вече не виждаме островите?

— Намираме се на точната ширина, сигурен съм — отвърна Баренц. — Но тук вятърът е насрещен.

Вятърът беше насрещен; в продължение на седмици кормчиите проклинаха неблагоприятните течения или насрещните ветрове, които ги отклоняваха от курса. Всеки ден вятърът духаше от югоизток и те свиха главното платно наполовина, като така губеха ширината, докато

се влачеха към Южната земя. През нощта отново излизаха в открито море от страх да не се натъкнат на коралови рифове, а на сутринта всичко се повтаряше отново. Всеки път се оказваха прекалено далеч или на юг, или на запад. Седмици наред сновяха напред-назад на същата ширина в търсене на проход, а Амброаз беше загубил напълно чувството си за хумор.

— Но това е нелепо! Ние се добрахме до Батавия с една малка лодка само за трийсет дни, а тук сме на борда на една от най-добрите яхти от флотилията на компанията; вече повече от петдесет дни плаваме напред-назад покрай африканското крайбрежие и все още не сме се натъкнали нито на корабокрушението, нито на хората.

— Вината не е моя — запротестира капитан Евартс. — Всички знаят, че сте изгубили „Утрехт“ заради безхаберията на шкипера му, но аз нямам право да потапям „Зандам“ заради моята небрежност. Що се отнася до ориентирите, които следваме, не се изненадвам, че са погрешни, след като лошата навигация е била основната причина да загубите кораба.

Баренц го укори с несдържан тон.

— По дяволите, кормчиите не са виновни за гибелта на „Утрехт“!

Ругатнята накара всичките да замлъкнат. Богохулството се наказваше с бичуване и ако имаше пастор на борда, това щеше да стане, но за техен късмет нямаше.

— Моля да ме извините, хеер комодор — измънка смирено Баренц.

На палубата на „Зандам“ се настани продължителна тишина; офицерите се опитваха да се овладеят.

— Трябва да слезете в каютата си, сър — обърна се Евартс към Амброаз. — Не изглеждате добре.

— Нищо ми няма! — изръмжа той в отговор.

Загледа се в бушуващия океан, в гъмжащите от водорасли и мидени черупки вълни. Къде бяха островите?

Дългият остров

Трябваше да погребат четирима мъртъвци и Вилем Грот се тръшкаше като шопар, който пекат жив. Продължаваше да крещи

заплахи, така че накрая натъпкаха парцал в устата му и един от французите се изпика върху главата му. Това го накара да млъкне.

Днешната победа обаче беше помрачена, защото проповедникът се бе завърнал при тях.

Седеше до огъня, ръфайки късове печено котешко месо. Явно много му харесваше, защото непрекъснато възкликваше колко било хубаво, че отново яде прясно месо. Онези касапи бяха съсекли семейството му, а него, изглежда, го беше грижа само колко е страдал от недохранване.

Трудно беше да проумеят какво се крие в душата на този човек. Микиел дори не изпитваше и желание да опита.

Той клекна до него и издърпа кокала с печено месо от ръката на пастора. Омазаната му брада блестеше на пламъците на огъня, а хлътналите му бузи тънеха в сянка. Кожата им висеше като дисаги.

— Жива ли е още Хендрика? — попита го Микиел.

— Направих всичко, което беше по силите ми.

— И за колко ви стигнаха силите?

— Опитах се да я защитя, но те ме събориха и ме притиснаха на земята. Цели четирима успяха да се справят с мен.

Микиел чу как Вилем Грот пищи и протестира през натъпкания в устата му парцал. Дори той се възмущаваше при думите на пастора.

— Корнелия казва, че сте омъжили дъщеря си за един от юнкерите.

Пасторът облиза устните си, оглеждайки се като уловено в капан животно. Какво мръсно църковно копеле.

— И тя се съгласи?

— Разбира се.

— Истината ли казва този нещастник? — обърна се Микиел към Грот. — Жива ли е още?

Той кимна с изцъклени очи.

После пасторът кимна към Грот.

— Трябва да осъдим този на смърт. Той уби моята Мария и мъничката ми Вилхелминтге. — Долната му устна затрепери. Пасторът се разплака.

Най-накрая пророни сълзи за друг, освен за себе си.

Микиел погледна към другата страна на лагуната. Онова мръсно копеле Кристиан бе успяло да се измъкне. Дьо Трю му предаде какво

им бе казал на брега. Това златоусто копеле можеше да убеди и ангелите да прекарат една нощ в ада.

Сега му проблесна защо толкова искаха да си върнат сала. Щяха да се опитат да завладеят спасителния кораб! Това означаваше, че Микиел и хората му трябваше да се доберат дотам първи.

„Зандам“

Амброаз стърчеше на палубата на кърмата, вкопчен с побелели пръсти в релинга. Бурята ги бе задържала два дни на едно място с всички котви спуснати. Той сипеше проклетия срещу вятъра, които бурята мигом отвяваше. Сякаш самият Господ Бог заговорничеше срещу него. Някъде там се намираше жената, която обичаше, безценната ваза на Рубенс и триста души.

Евартс му подаде далекогледа.

— Ето ги пак рифовете — каза той.

Амброаз рязко издърпа далекогледа и се втренчи в пяната от поредната вълна. Нервите му бяха обтегнати до краен предел. Онази нощ „Утрехт“ по някакъв начин бе успял да премине през този лабиринт; изглежда, единственият начин да се доберат до него беше да повторят маршрута му.

Той каза на капитана какво е намислил.

Евартс поклати глава.

— Прекалено е опасно, хеер комодор.

— Плаваме вече шейсет дни, синьор Евартс. Цял месец обикаляме по тези ширини, а няма и следа от корабокрушението. Заявявам ви, че „Утрехт“ се намира някъде вътре сред тези рифове, затова трябва да заобиколим и да влезем откъм страната на сушата. Там има широк канал, през който можем да минем с повишено внимание.

— Загубим ли „Зандам“...

— Няма да загубим „Зандам“, ако влезем откъм страната на сушата. Ветровете и теченията не са толкова силни. Не го ли направим обаче, рискуваме да се превърнем в старци с посивели бради, които обикалят като луди по тези ширини.

Избухна силен спор. Амброаз обаче беше непоклатим като скала. В края на краищата, нямаше какво повече да губи.

Скалите Хутман

Стенховер скочи от първия сал и зацапа през плитчините. Другите го последваха. Кръвта от раната на ръката му се стичаше по пръстите му.

Хендрика затича по брега да ги пресрещне.

— Къде е баща ми? — извика тя.

Стенховер я пресрещна и със замах я блъсна в храсталаците.

— Скрый си някъде мутрата, дребна пачавро!

Останалите мъже връхлетяха на брега. Крещяха и псуваха, обвиняваха се един друг за случилото се. Как беше възможно да ги победи една сбирщина нещастници, въоръжени със сковани от корабните останки пики?

Крюгер и Ленарт Тен Брок стояха втренчени в изумление в него.

— Какво се случи, капитан-генерале?

— Предадоха ни — изръмжа той, но отказа да отговаря на останалите им въпроси. Бързо се отпрати към палатката си, влезе и посегна към керамичната бутилка с фино френско бренди, което бе оставил на дървената маса. *Проклет да е Микиел ван Тексел. Проклети да са всички!*

„Зандам“

На кораба цареше зловеща тишина, докато се промъкваша през прохода. Дори и моряците сякаш бяха затаили дъх; единственият глас, който се чуваше, беше на лоцмана, който крещеше на каква дълбочина са, докато напредваха мъчително напред сантиметър по сантиметър. В тези води огромни вълни се образуваха сякаш изведнъж и ако една такава вълна се стовареше върху тях, щеше да ги наниже върху рифовете, а главната мачта щеше да прободне корпуса на кораба.

Времето обаче не се промени. За първи път Фортуна не му подложи крак.

Подминаха смъртоносния пояс на рифа и нагазиха във вече дълбока и безопасна вода. Евартс крещеше заповеди на моряците да опъват платната на главната мачта и моряците се закатериха като маймуни по такелажа.

ГЛАВА 91

Дългият остров

Корнелия вдигна имперския талер срещу светлината, след това го постави върху една варовикова плоча. Вдигна теслата, която един дърводелец ѝ бе оставил, и я претегли в ръка. Задържа леко монетата в лявата си ръка, а после я удари с теслата. Първия път почти нямаше резултат — теслата остави само слаба драскотина по среброто.

Корнелия приклепна и вдигна теслата. После, хванала с две ръце теслата, замахна с всички сили и монетата се разцепи на две, не точно по средата, но почти. Продължи да удря, докато я разсече на две части. Доколкото можа, заглади назъбените краища на срязаните половини върху камъните.

Така. Това беше достатъчно.

„Зандам“

— Ето го — пое си дълбоко дъх Амброаз и подаде далекогледа на Баренц.

— Не знам, хеер комодор. Не мога да бъда сигурен дали това е точното място.

— Сигурен съм — отговори комодорът разгорещено. — Това са високите острови, които видяхме от мястото на корабкрушението.

Знаеше какво си мислеха: смятаха го за някакъв фантазър, който вижда само онова, което иска. Амброаз обаче беше сигурен.

Слънцето потъваше зад далечните буреносни облаци, хвърлящи тъмна сянка на островите. Дори и сега му се налагаше да изчака.

Следващият ден щеше да разреши всичко.

ГЛАВА 92

Скалите Хутман

Всички бяха насядали около малкия огън; от време на време скачаха на крака, за да засипят с обвинения съседа си. Кралството им се бе свило до едно парче скала със солени храсти и коралови отломъци.

Очите им вече бяха вперени в морето. Изпитваха ужас, че скоро можеше да видят кораб на Източноиндийската компания с безмилостни войници на борда ѝ. Нервите им бяха опънати до скъсване; дори мъже като Стенховер и Давид Крюгер бяха склонни да се покаят. Първият сериозен неуспех бе разклатил силно увереността им. Бяха си въобразили, че са непобедими, но сега цялото им самохвалство и победоносните усмивки се бяха стопили. Кристиан осъзнаваше, че се нуждаят от една бърза победа, имаха нужда отново да видят кръв по пясъка, за да възвърнат бойния си дух.

— Това беше едно малко тактическо отстъпление — опита се да ги убеди той.

— Не и за Герит ван Хоек и Гилес Клемент — отвърна Стенховер.

— Добре, какво възнамерявате да правите? Да се криете тук, докато те използват жените ни и предупредят спасителния кораб за нашите планове ли?

— Трябва да използваме мускетите — заяви Крюгер. — Тогава ще ги опаткаме за нула време.

— Проклети копелета! — изкрещя Йост. Той заби пръст в Стенховер. — Ти заяви, че нямаме нужда от оръжия!

— Достатъчно, нямаме време за глупави разправии — намеси се Кристиан. — Трябва да си върнем сала обратно, за да не могат да предупредят спасителния кораб, когато дойде. Стенховер и Крюгер ще отидат да проверят барута и мускетите. Утре се връщаме обратно на острова. Край на всички игрички с тях. Време е да ги довършим.

Дългият остров

Ръждива зора се прокрадваше на небето. Микиел и Корнелия стояха на брега, втренчени в скалите Хутман. Чудеха се кога ще дойдат.

— Имаш ли съпруга, Микиел?

— Що за въпрос? Разбира се, че нямам. Кой ще ме вземе?

— Аз мога да се сетя за много жени. Една от тях стои точно тук, до теб.

— Говориш така, защото си далеч от Холандия и само чайките те чуват. Когато всичко това приключи, ще се върнеш при съпруга си и никога повече няма да можем да разговаряме така, повярвай ми.

— Искан ми се да съм като теб. Да правя каквото си пожелаеш.

— Не е ли смешно — аз пък искам да съм като теб и никога да не ми се налага да работя за сребърните талери на компанията.

Тя го стисна силно за ръката.

— Тези няколко ноци бяха най-хубавото нещо в живота ми.

— Сега вече говориш така, сякаш не си на себе си.

— Истината ти казвам. Бях с мъж, когото обичах. Не всяка жена може да каже това, дори и да доживее до дълбока старост. Какво би направил, Микиел, ако аз не бях омъжена?

— Какво бих могъл да направя? Ти никога не би могла да бъдеш съпруга на войник.

— А ти би ли могъл да бъдеш съпруг на една високопоставена дама?

— И ти да ме издържаш?

— А ти ще се върнеш ли във фермата при брат си?

— Ами ти? Малко ми е трудно да си те представя всяка сутрин да доиш кравите във фермата.

— Не, аз ще си взема прислужница да го прави вместо мен.

Той се изсмя.

— Не мога да се върна при него, Микиел. Вече знам какво е да си жив. Не мога да се върна обратно там, където няма живот.

— Не трябва да говорим такива неща.

— Можеш ли да си представиш какъв живот ме очаква в Източните Индии, Микиел? Затворена в един форт с мъж, за когото не ме е грижа. Всичко беше наред допреди тези няколко ноци, когато

разбрах какъв би могъл да е животът, ако си с мъж, когото наистина обичаш.

Той я хвана за раменете и я накара да го погледне в очите.

— Трябва да забравиш всичко това. Просто ти се налагаше да живееш сред такава голяма опасност — тогава през ума ти минават какви ли не глупости. Животът ти е хубав, Корнелия. Не го изоставяй, обещавай ми.

— Обещавам ти, Микиел. Никога повече няма да зарежа живота си. — Тя държеше нещо. Постави го в дланта му.

— Какво е това?

В мъглявото утро беше малко трудно да го различи: монета, не, половинка от монета, с назъбен ръб.

— Вземи. Другата половина е у мен. Трябва да ми обещаеш, че няма да я загубиш, и един ден, когато всичко това свърши, отново ще съберем двете половинки на едно място.

— Не знам, Корнелия.

— Какво не е наред? Не го ли желаеш?

— Желая го повече от всичко. Това е една отлична сделка за мен, но не и за теб.

— О, повярвай ми, Микиел, аз ти свалям и последната риза от гърба. — Корнелия се усмихна и го целуна.

В този момент от далечния край на острова се разнесоха виковете на стражите. Бунтовниците идваха.

— Каквото и да се случи днес, Корнелия, никога няма да те забравя. Никога.

— Ние ще съберем тези две половинки, Микиел. Обещавам ти.

ГЛАВА 93

Това беше идеалният ден за определяне местонахождението на кораба: ясно небе, тихо време, гладко море. Капитан-генералът се появи начело на войниците си, облечен във финото червено наметало на комодора и с перо от късоопашат буревестник, забодено във високата му черна шапка. Излезе от щаба си, следван от Крюгер, Йост и Стенховер. Прегази през плитчините до сала, където Оливер ван дер Бек и Херманус Шенк му помогнаха да се качи.

Той извади едно сребърно портмоне от наметалото си и измъкна от него скъпоценен камък.

— Рубин за човека, който убие най-много метежници!

Последва бурно одобрение. С помощта на известно количество вино и показна храброст те бяха убедили себе си, че позорът от предишния ден няма да се повтори. Ухилен, Давид Крюгер пробваше с пръст острието на меча си. Животът понякога си правеше такива странни шеги; ако не бяха корабокруширали, в този момент той щеше да седи в крепостта на Батавия, с перо в ръка, и щеше да преписва товарителници.

Войниците с прътове избутаха сала от брега. Онези мръсни копелета му бяха отнели жената и сала. Е, сега идваше часът за разплата. Днес щеше да извоюва най-голямата си победа. Щеше да се отърве от последните бунтовници в кралството си и заедно с това щеше да си получи и кралицата.

Отразените от водата слънчеви лъчи прорязаха очите му за кратко по средата на канала, докато вдигаха платната и се насочваха към дългия остров.

* * *

Два сала навлязоха на дрейф в ръкава на лагуната. Копачите на Микиел вече се бяха изправили, вкочанени от ледената нощ, но

сърцата им биеха по-силно и изгаряха от желание битката да започне.

Микиел се хвърли по лице в храстите, за да наблюдава появата им иззад ръба на ниските скали на острова. Дори от мястото си виждаше как горят фитилите и че този път бяха взели мускетите си. Ако бяха останали в своите укрития, нашествениците щяха да се доберат до брега и защитниците щяха да изгубят всякакво предимство. Ако се опитаха да ги прогонят с камъни, както бяха направили първия път, неизбежно щяха да се превърнат в отлични цели за мускетите.

Но нямаха избор. Някои със сигурност щяха да умрат, ала успеяха ли веднъж нашествениците да се доберат до брега, това означаваше сигурна смърт за защитниците на острова — жалките им муниции нямаше да спрат врага. Тук главният въпрос беше: колко сух барут и куршуми за мускетите бяха взели тези копелета?

Не след дълго щяха да разберат.

ГЛАВА 94

Тихо разговаряха помежду си, докато се приближаваха към брега, по който нямаше и следа от движение. Със сигурност бяха някъде там, разбира се, защото пушекът от огъня им, с който приготвяха храната си, се носеше от сутрешния вятър.

— Къде се крият тия копелета? — попита Куик.

Погледът му обходи Крюгер, Оливер ван дер Бек и останалите; очите им блестяха алчно в очакване на разкошния банкет. Хлапакът Стротман пръв скочи от лодката. Спъна се в корала и цопна с главата напред във водата.

— Не бързайте — укори ги Кристиан — тук има достатъчно за всички ни.

Този остров обаче не беше като Тюленовия и не всички изгаряха от такова нетърпение като Стротман.

Другите бяха много по-внимателни, пристъпваха предпазливо във водата с цвят на кафе, където гъстата кал беше осеяна с ужасните мидени черупки. Трябваше да внимават сабото да не им се изхлузи от краката и това още повече спъваше движенията им.

Кристиан остана на сала. Той зае героична поза, с ръце, опрени на бедрата, капитан-генерал, който наблюдава бойното поле.

Все още обаче нямаше и следа от врага. Дългият остров беше далеч по-голям от скалите Хутман. Пясъчната ивица на брега бе не по-широка от галериите на „Утрехт“, охранявана от варовикови скали с височината на рамене на мъж. Той изпита безпокойство. Може би враговете им се укриваха там.

Стенховер остана на лодката с артилериста Шенк и някои от другите войници, готови всеки миг да стрелят с мускетите, защото не можеха да рискуват да прецапат през водата и да намокрят барута. Юнкерите им все още напредваха трудно. Някои от тях се подхлъзваха, залитаха и се просваха във водата, след което отново се изправяха, порязани от коралите, с кървящи рани. Изведнъж Гизберт ван дер Бек

затъна в някаква дупка до мишниците и нададе пронизителен писък, ужасен от мисълта, че ще се удави.

Една дузина или повече от войниците на Микиел внезапно изскочиха от храстите на ниските скали и върху нашествениците полетях цяла канонада от камъни. Голямо парче корал удари Ван дер Бек по главата, точно когато бе успял пак да запази равновесие в плитчините. Той нададе вой от болка и изтърва меч си. Захлупи лицето си с ръце, а през пръстите му зашуртя кръв.

Появиха се войници точно до скалите. По гордата армия на Кристиан полетяха едри коралови буци, някои с размера на човешка глава, разнесоха се кръсъци на страх и гняв, чуваха се псувни и клетви. Камъните продължаваха да се сипят във водата около нашествениците и неколцина паднаха жертва. Куик искаше да продължи напред, но Крюгер вече панически заотстъпва назад към сала, със същото желание, с което бе скочил във водата, за да започне да убива.

* * *

Микиел следеше как Йост и юнкерите му скачат от саловете и нагазват през плитчините, следвани от другите. Бяха се приближили достатъчно и той вече виждаше да горят кибритите на войниците, както и заредените им мускети, готови за стрелба. Това, което Ван Тексел и копачите му се канеха да направят, представляваше чисто самоубийство, но нямаха друг избор.

Точно когато юнкерите се озоваха в непосредствена близост, той даде сигнал и войниците му изскочиха иззад храстите като един. Срещу нашествениците полетях поредната вълна от камъни. Първият му снаряд улучи Гизберт ван дер Бек в главата и Микиел се зарадва на воя, който врагът му нададе от болка.

До слуха му долетяха резките изстрели от мускетния огън от саловете. Един от французите изпищя и падна назад; с две ръце се хвана за шията, като кашляше кръв при всяко издишване.

Момчетата му обаче бяха настървени и готови да се бият на живот и смърт. Поредна вълна от камъни се изсипа във водата. Нашествениците клечаха в плитчините, без да са сигурни дали да напредват, или да отстъпват. Микиел беше наясно, че на Стенховер и

хората му им е нужно време, за да заредят наново мускетите си. Той изкрещя заповед и изскочи иззад ниската скала, последван от дузина от най-добрите му войници, въоръжени с импровизираните си оръжия — пики и боздугани. Връхлетяха във водата. Копелетата панически заотстъпваха, отказали да се бият. Микиел вече беше сигурен, че не можеха да им се опрат. Възнамеряваха да оставят на мускетите да свършат работата им. Той изкрещя заповед да се върнат отново зад скалите. След миг от саловете се разнесе вторият залп мускетен огън и още един от французите му падна на земята, виещ от болка. Двамата с Дьо Трю сграбчиха ранения мъж и го завлякоха нагоре по брега.

Микиел усети как нещо го удари в гърба и краката му изведнъж се подкосиха. Герит Вестервелд му помогна да се изправи.

— Ранен сте, сержанте.

— Добре съм. Не спирай.

Той очакваше, че една рана от мускетен куршум ще боли повече. Явно раната му не беше сериозна. Микиел продължи и двама от войниците му му помогнаха да се добере зад барикадата.

„Зандам“

— Пушек — обади се Баренц и посочи с ръка.

Слава богу, сега и той го видя. Беше сигурен, че това е мястото на корабокрушението, макар и този път да се приближаваха към него откъм север. Високите острови от дясната им страна бяха островите, където с шкипера отидоха да търсят вода. Самият пушек доказваше, че въпреки всичко имаше оцелели.

Затвори очи и пред мисления му взор се появи лицето на Корнелия. „Зандам“ напредваше със свити платна, шотландецът отново бе зает с моряците по такелажа. Навред около тях разпенените вълни се разбиваха в рифовете.

— Бяхте прав, слава богу — рече Баренц.

Амброаз си позволи да се усмихне леко. Всички се молеха мълчаливо, докато корабът бавно напредваше в дрейф.

ГЛАВА 95

Дългият остров

Микиел лежеше по лице зад барикадата от варовикови скали. Корнелия беше свалила червения му мундир и туниката, след което бе измила раната; водата в купата до нея бе почервенияла от напоените с кръв парцали.

— Раната е много малка, но куршумът е все още вътре — каза тя. — Влязъл е близо до раменната лопатка.

— Точно сега не мога да мисля за това — отвърна Микиел. — Иди и помогни на жените при другите ранени. Аз съм добре.

Той видя изражението ѝ. Кой би могъл да си помисли, че една фина дама като Корнелия ще се тревожи за него?

Сражението бе продължило часове. Успяваха да отблъснат вражеските атаки, но на висока цена. Вече голяма част от копачите му стенеха от раните си, а това беше половината му армия.

Мъдра тактика. Ако нашествениците бяха взели със себе си достатъчно барут, можеха да ги нападат цял ден, докато ни един не остане жив.

Слънцето се издигаше в небето и лагуната гордо излъчваше багри. Дочу монотонния глас на пастора, коленичил отново да се моли на Бог. Е, първия път, когато умираха от жажда на скалите Хутман, това му помогна и може би и сега щеше да стане така. Но Микиел не се сецаше кой друг, освен добрия Господ, би пожелал да слуша този въздухар.

Той погледна Грот, който лежеше на земята до краката му, овързан и със запушена уста и чиито очи говореха по-изразително и от езика му.

— Не си мисли, че ще дойдат да те спасят, Грот — прошепна му Микиел. — Можеш да бъдеш сигурен, че последното нещо, което ще направя, преди да умра, е да ти прережа гърлото.

Завързаният мъж се разтресе и замуча. Микиел се замисли дали да не извика някого от французите да се изпикае отново на главата му.

— Какво ще правим? — попита Дьо Трю.

Всички гледаха към него, сякаш имаше готов отговор. Торбата му с номерата обаче беше вече опразнена. Щеше ли врагът да свърши барута, преди Микиел да е изгубил всичките си войници?

Стенховер и изцапаните му с мастило морски пехотинци се бяха върнали на саловете си, за да приготвят барута и сачмите за следващия залп. Французинът с куршума от мускет в гърлото си накрая бе умрял; кръвта се бе съсирила подобно на желе в раната му и вече рояци мухи жужаха над това неочаквано угощение. Мъртвият им другар изнервяше останалите, защото не всички до този момент бяха участвали в сражение. Един от ранените войници не спираше да крещи, което също обтягаше нервите им до скъсване. Беше получил най-лошата рана — в корема.

— Ако отстъпим, ще можем да ги нападнем от засада, докато ни търсят — предложи Дьо Трю. — Не всички имат мускети.

— Но тогава ще открият сала — възрази Микиел.

Той знаеше какво планират да направят бунтовниците, когато се докопат до другия сал, и Микиел и хората му бяха длъжни да го пазят с цената на всичко. Но как? Съмняваше се, че ще могат да ги отблъскват повече от няколко часа.

Пасторът лазеше по нервите им с молитвите си за смирение. Микиел си помисли, че този път Господ ги е забравил.

— Гледайте! — изкрещя някой.

Zeil in zicht!

Един кораб с вдигнати най-горни платна бавно се провираше в лагуната от северната страна на Тюленовия остров. *Гледай ти*, помисли си Микиел. Пасторът бе успял за втори път да направи чудо.

— Спасени сме! — възкликна той.

— Още не — възрази Дьо Трю.

— Трябва да стигнем до сала! — Микиел се изправи, олюля се и хукна. Дузина войници също скочиха и го последваха.

„Зандам“

Докато се доближат до островите, пушекът вече бе изчезнал. Нямаше как да разбере от кой остров се бе издигал. Поредната спънка.

— Корабокрушението е по-нататък в южна посока — обади се Арие Баренц. — Островът, на който откарахме хората, е далеч по-малък от този.

— И въпреки това пушекът се издигаше от този, сигурен съм — възрази Амброаз.

Дали хората бяха видели платната им? И ако ги бяха забелязали, защо тогава не бяха продължили да поддържат огъня?

Той изпита първия пристъп на несигурност.

— Пушекът се издигаше от дългия остров.

— Островът, на който оставихме хората, се намира ей там — настояваше Арие Баренц, сочейки към по-малката от двете скали в югоизточна посока.

— Лагуната е прекалено плитка, за да я преплаваме — обади се шкиперът. — Трябва да обърнем и да влезем отново, но от друга посока.

— Не, ще продължим напред и ще изследваме мястото — настоя Амброаз. — Спуснете малката корабна лодка. Той извика на войниците да извадят бъчви с вода и хляб от трюма, в случай че открият оцелели.

Хвърлиха котва, спуснаха плоскодънната лодка и бързо издигнаха мачтата и платното. В бързината Амброаз за малко не се строполи в нея. Баренц скочи редом с него.

— Бързо! — изкрещя Амброаз на моряците. След три месеца протакане, още няколко минути забавяне едва ли щяха да имат голямо значение за оцелелите. Това обаче беше от изключително голямо значение за Амброаз Секор.

ГЛАВА 96

Дългият остров

Бяха скрили сала в храсталаците на четиристотин крачки в северна посока, срещу северния край на Тюленовия остров. Микиел видя как „Зандам“ хвърли котва в лагуната; оранжево-бяло синият вимпел на кралския холандски двор се вееше на кърмата. Със сигурност беше кораб на компанията.

Извлякоха сала от скривалището му със сила, родена от отчаянието, съзнавайки, че следващият час щеше да реши съдбата им. Довлякоха го до водата и с пръти го насочваха през плитчините. После смениха прътите с импровизираните гребла, защото знаеха отлично, че трябва първи да стигнат до кораба, иначе чудото можеше да изчезне пред очите им.

Скалите Хутман

Изкараха малката корабна лодка на брега и Амброаз пръв скочи от нея и прецапа мътните плитчини, устремен да се добере до сушата. Зърна някакво движение от дясната си страна, но това беше само тюлен, който го гледаше с влажните си очи, докато се излежаваше на припек на една скала.

Подслоните бяха разръфани и изоставени: нима никой не бе останал? Откри една детска обувка на пясъка и захвърлена керамична бутилка, от чието гърло се разнасяше аромат на бренди.

Свали шапката си и затича, препъвайки се сред парчетата корал; с цяло гърло крещеше името на Корнелия. Скоро остана без дъх. Дочу как някой от моряците извика и се огледа. Мъжът сочеше към северния край на острова. Там се бе появил сал, насочен към тях, слава на бога!

Мъжете на сала стояха прави и заплашваха да го преобърнат; те крещяха и размахваха ръце, изпаднали в дива радост от спасението си.

Но дали слухът му не му изневеряваше?
— Връщайте се! Връщайте се на кораба!

Той се втренчи изумен. В следващия миг дочу женски глас зад себе си. Рязко се извърна. Беше Хендрика, дъщерята на пастора.

Господи!

Не външният ѝ вид го изненада, макар че се бе променила много повече, отколкото би могъл да предположи. Опърлената ѝ до червено кожа от вятъра се лющеше по носа и челото ѝ, а прекрасната ѝ руса коса бе побеляла от солта и слънцето и се спускаше сплъстена по раменете ѝ — толкова вкоравена, че можеше да бъде и лакирана. Роклята ѝ висеше на парцали.

Онова обаче, което го ужаси, бяха очите ѝ. Бяха безжизнени, подобно на риба, лежала цял ден на дъното на лодката. Изражението ѝ беше повече от страшно. Хендрика приличаше на призрак.

Един от моряците се втурна да ѝ помогне. Тя увисна в прегръдките му, бърборейки нещо за някакъв капитан-генерал и мускети.

Хората на сала навлязоха в лагуната с помощта на прътите и един от мъжете скочи в плитчините и зацапа възможно по-бързо към тях. Амброаз смътно си спомняше, че е войник: беше сержантът, най-старшият сред наемниците. Брадата му беше сплъстена от сол, косата — на топки, люшкаща се около яката му. Лицето му имаше дивото изражение на войник, току-що пристигащ от битка.

— Връщайте се! — изкрещя той. — Бунтовниците са тук, имат два сала и всеки момент ще завладеят яхтата!

Бунтовници ли? Ще завладеят яхтата?

Какво говореше този мъж?

Сержантът застана на място, с крака потънали до глезените във водата и отдаде чест. Амброаз забеляза струя кръв да се стича по парцаливия му мундир.

— Аз съм Микиел ван Тексел от Винсхотен, сержант, верен служител на почтената компания. Длъжен съм да докладвам, че във ваше отсъствие имаше бунт и повече от двеста души бяха убити на тези острови. Само ние оцеляхме!

Амброаз го загледа, зяпнал.

— Бунтовниците възнамеряват да завладеят яхтата ви, човече! Трябва да се върнете и да я защитите!

Всички бяха вцепенени.

— Вижте! — изкрещя той.

Амброаз погледна в посоката, която той сочеше — два сала напредваха в морето, заобикаляйки северния нос на острова. Бяха претъпкани с мъже и плаваха право към „Зандам“.

— Трябва да се върнете незабавно на яхтата, хеер комодор!

Човек с неговия пост не беше свикнал да приема заповеди от обикновен войник, но преднамереното насочване на саловете през лагуната го отърси от удивлението му. Той затича обратно към брега и малката корабна лодка.

Какво ставаше тук? Не след дълго щяха да разберат. В момента беше длъжен да последва съвета на този главорез и да се погрижи за защитата на кораба. Беше си представял как стига тук като спасител. А вместо това се бе озовал в капан.

Мъжът падна в плитчините. Няколко от хората на комодора се втурнаха и го извлякоха на брега.

— Оставете го! — извика нетърпеливо Амброаз. — Трябва да се върнем на „Зандам“!

ГЛАВА 97

Палубата на яхтата „Зандам“

Не трябваше да напускам кораба, помисли си Амброаз.

Разумът му още не можеше да схване чудовищната ситуация, която му бяха разкрили, и той отказваше да я приеме. Сякаш не беше достатъчно, че бе загубил парите и стоките на компанията, а сега тази катастрофа щеше да се разнесе навред, където живееха холандци. Това означаваше край на кариерата му.

Той не отделяше поглед от грубо скованите салове, гъмжащи от въоръжени мъже, насочили се към тях през лагуната. С приближаването им към кораба успя да различи лицата на някои от тях. Разпозна главния ефрейтор на войниците, най-отвратителния, как му казаха на кораба? Стенховер. Какво бе облякъл? Със сигурност не беше войнишка униформа; беше навлякъл пурпурно наметало, покрито със златна шевица. Приличаше на шут.

А до него стоеше Кристиан, подтърговецът, облечен като престолонаследник. Какво ставаше тук, за бога?

Кристиан се изпъчи и вдигна ръце в знак на приветствие.

— Хеер комодор! Слава на бога, че най-накрая се завърнахте!

— Слава на бога! — изкрещя Амброаз в отговор. — Но защо идвате въоръжени?

— Сред нас имаше силни брожения! Ще ви разкажем всичко, когато се качим на борда!

По милостта Божия, вие няма да стъпите въоръжени на борда на този кораб, ако това, което ми разказа сержантът, е вярно, помисли си Амброаз. Артилеристите на „Зандам“ чакаха в готовност до малкото въртящо се оръдие на палубата, а войниците с червените мундири бяха извадили мускетите си от корабните шкафове и ги бяха насочили към сала. Амброаз долавяше мириса на горящия пушек от барутниците. Благодарение на предупреждението, което бяха получили, те бяха готови да ги посрещнат.

— Кажете на хората си да хвърлят оръжията! Във водата!

Салът напредваше, без да спре, а отговор от застаналия на предната част подтърговец нямаше.

— Хвърлете оръжията си!

— Те са войници, хеер комодор! Оръжията са им връчени от компанията!

— Кажете им да ги хвърлят, или ще стреляме срещу вас!

Това вече имаше ефект. Дори от разстояние петдесетина крачки Амброаз долови приглушените им разпалени гласове. Спорът очевидно ги разделяше на две. На края един от мъжете хвърли мускета си във водата и останалите го последваха. Стенховер изпълни последен заповедта, захвърляйки с отвращение късата си закривена сабя във водата. Амброаз чуваше как Кристиан им крещи. Какво им казваше?

Салът опря в борда на кораба и един по един се изкачиха по трапа. Войници с извадени мечове и копия незабавно ги заобиколиха. Когато накрая и Кристиан стъпи на борда, Амброаз кимна; двама войници се втурнаха, сграбчиха го за ръцете, извиха ги зад гърба му и ги завързаха със здраво въже.

— Хеер комодор! — запротестира бурно той. — Защо се отнасяте с нас по този начин! Толкова много изстрадахме във ваше отсъствие и си помислихме, че сте дошли да ни спасите!

— Отведете го долу! — изръмжа Амброаз. — По-късно ще проучим цялата истина.

Той се зачуди обаче къде са комендантът и пасторът. Вълната от облекчение, която го бе заляла, след като откри оцелели след корабокрушението, вече се бе изпарила. Ставаше ясно, че спасение за Амброаз Секор нямаше да има. Дяволът още не бе приключил с него.

Войниците доведоха омотания от глава до пети с въже Кристиан в главната каюта. Представляваше странна гледка: облечен като паун и с коса и брада, сплъстени от мръсотия и пясък. Бяха открили пастора жив на дългия остров и Амброаз го бе разпитал подробно. Умът му не побираше чутото.

По време на пътуването подтърговецът му се струваше много свестен мъж, винаги готов да даде добър съвет и да каже окуражаваща дума. Мъж с такива маниери едва ли би бил способен на подобна касапница.

— Дайте му вино! — нареди Амброаз.

Един войник донесе кана с бургундско вино и пленникът започна да лочи като куче. Амброаз погледна Евартс и писаря му. Двамата бяха разтърсени от чутото; виждаше го по лицата им, които го обвиняваха за случилото се на тези прокълнати острови.

— Хеер комодор, слава богу, че най-после дойдохте. Нямаме ни най-малка представа какви чудовищни неща станаха, след като ни напуснахте.

След като ни напуснахте.

— Какви сте ги вършили тук, Кристиан?

Ван Сант изглеждаше възмутен:

— В какво ме е обвинил този дяволски пастор? Да не би да иска да хвърли вината върху мен за всичко, което се случи?

— Получихме достатъчно доказателства срещу вас от Давид Крюгер, Йост ван дер Линде и самия пастор. Всички твърдят едно и също. Да, те всички си бяха признали, тези велики висши служители от кралството на Кристиан, тези герои и генерали. След разказа на пастора, Амброаз бе наредил да разпитат Ван дер Линде и Крюгер и по божията милост те много бързо се бяха пропукали. Амброаз заповяда на хората си да започнат изтезанието с вода, което по някакъв зловец начин съответстваше на ситуацията, в която бяха изпаднали, защото не изискваше никакви специални инструменти. Комодорът не бе изпитал удоволствие при разпита, но нямаше друг избор; и макар че бунтовниците се бяха наслаждавали на убийствата, никой от тях не се бе оказал достатъчно корав да издържи, когато те самите бяха станали обект на мъчение. Със задъхани и хрипящи гласове, те направиха признанията си, като хвърлиха цялата вина за деянията си върху подтърговеца.

Разказите им за изнасилвания и убийства бяха трудни за вярване. Самият Амброаз не искаше да повярва, че такова нещо е възможно.

— Моля ви да си поговорим насаме, хеер комодор. Имам да ви разказвам неща, които мога да споделя само с вас.

Амброаз беше на косъм да се поддаде на изкушението, но съзря капана. Този процес трябваше да бъде документиран на всичките му етапи, ако искаше да спаси каквото бе останало от репутацията му пред губернатора Коен.

— Каквото имате да казвате, трябва да го кажете пред капитан Евартс и трябва да бъде записано дословно — отвърна той.

Кой беше той, че да го обвинява?

— Не съм аз този, който трябва да понесе цялата вина, независимо какво са ви казали другите. За всичко са виновни онова животно Стенховер и Йост ван дер Линде, вашият префинен юнкер! Аз само се опитвах да запазя живота си. На човек понякога му се налага да се съгласява и с най-ужасните неща, за да се спаси, както вече знаят и някои от вас в съвета.

Какво мръсно копеле, помисли си Амброаз. Той си наля вино. Ръцете му трепереха.

— Кадетът Теунис Куик и главният ефрейтор Йорис Янсен, известен като Стенховер, напълно доброволно признаха, че вие сте авторът на плана да завладеете кораба, който дойде да спаси бедните ви души след корабкрушението на „Утрехт“, както и че вие сте човекът, планирал да поемете пътя на пиратството.

— Това е отвратително обвинение! Разбира се, те ще искат да стоварят всичко върху мен. Само и само да спасят жалкия си животец.

— Твърдят, че вие сте заповядали да бъдат убити над двеста души от оцелелите в корабкрушението на „Утрехт“, сред които жени и деца.

— Някой от тези ваши свидетели да ме е видял да убивам един-единствен мъж, жена или дете? Преструвах се, че съм един от тях, и когато спасителният кораб пристигна, бях решил да ви предупредя, за да не допусна да се качат на борда. Имах ли някакъв избор? Иначе трябваше да умра. Вие имате ясна представа какво представлява този избор, нали господин комодор?

Как ловко само бе завъртял разговора. Амброаз усети потта да се стича на ручей по гърба му. Думите на Кристиан обаче бяха истина: никой от свидетелите не го бе обвинил директно в убийство, макар и всички да го бяха назовали като техен водач.

— Значи отричате тези обвинения, така ли?

— Аз бях единственият глас на разума в тази лудост.

— Имате ли свидетели, които да потвърдят думите ви?

— Госпожа Норстрант — отвърна той.

Амброаз облиза устните си.

— Какво общо има тя с всичко това?

— Тя дойде при мен, за да ме моли да я защита и аз веднага й осигурих охрана.

— Да я защитите?

— Ако проведете по-внимателно разследването си, хеер комодор, ще откриете, че съм направил всичко, за да спася живота на доста хора, както и собствеността на компанията, сред тази нечувана варварщина.

Амброаз много искаше да му повярва. Той беше наясно, че истината има много лица и че самият той не се намираше в положение да съди другите.

И все пак свидетелите бяха дали показания срещу подтърговеца, бяха го посочили като подбудител във всеки заговор и всяко убийство, а пасторът бе потвърдил думите им. Това, което спираше Амброаз да накаже подтърговеца, беше, че цялата история звучеше прекалено ужасно, за да е истина.

— Трябва да говорим и с другите — намеси се Евартс. — С жените и останалите войници.

Амброаз кимна.

— Отведете го — каза той, чувствайки се по-уморен от всякога.

— Аз съм невинен!

— Това трябва да се докаже.

— Аз съм единственият човек, на когото трябва да благодарите, че изобщо има оцелели!

Войниците го издърпаха от каютата, докато той се съпротивляваше яростно. Крясъците му се разнасяха през цялото време, докато го отвеждаха. След това на масата настъпи продължителна тишина. Евартс протегна трепереца ръка към каната с вино. Никой не проговори.

ГЛАВА 98

Скалите Хутман

Корнелия със задоволство забеляза, че комодорът не изглеждаше добре.

Под очите му се бяха очертали тънки сенки, лицето му бе изпито от болестта. Вината, без съмнение, бе направила някои от тези бръчки по-дълбоки. Този някога красив мъж сякаш бе изгубил всичките си жизнени сокове.

Той се огледа из импровизирания подслон и на лицето му се изписа неподправено изумление, докато опипваше гоблена, който навремето бе висял на стената в главната каюта, а сега закриваше входа на палатката; в ъгъла се намираще сребърната кана, която навремето стоеше до прозореца към къщата на „Утрехт“; безценният му персийски килим беше целият изпоцапан със сол, кал и натрошен варовик, внесени в палатката му от безброй ботуши. Корнелия се опита да погледне мръсната импровизирана палатка през неговите очи; този коптор съвсем доскоро бе представлявал дворцовите апартаменти на могола на скалите Хутман.

Но за Микиел ван Тексел аз щях да бъда курвата на този сарай.

Амброаз стоеше приведен под брезента, ръката му се свиваше и отпускате върху ефеса на меча на кръста му.

— Вие заявявате, че това е мястото, където се е опитал да ви изнасили?

— Ако Микиел ван Тексел не се бе върнал да ме спаси, той щеше да ме опозори тук. Това беше неговият план и Крюгер ми каза, че ако аз не се съглася, той ще ме убие.

— Кристиан твърди, че се е опитал да защити вас и останалите жени.

Тя се изсмя горчиво.

— Вярно ли е, че е заповядал убийствата на всички тези хора? — попита Амброаз.

— Съучастниците му бяха повече от щастливи да изпълняват заповедите му.

— Не мога да... — поклати глава той, онемял от ужас.

Амброаз се навъси в опит да си представи случилото се на това място след неговото отплаване към Батавия. *Но това е невъзможно*, помисли си Корнелия. Човек не е в състояние да си представи такива неща, освен ако не им е ставал свидетел. Те просто са немислими.

— Мисля, че Микиел умира — каза тя.

Амброаз сякаш се събуди от някакъв ужасен кошмар.

— Кой?

— Сержантът, когото видяхте на брега, човекът, който ви предупреди за бунтовниците.

— Сигурен съм, че хирургът на „Зандам“ ще направи всичко по силите си, за да го спаси.

— Той спаси всички нас.

Амброаз кимна при думите ѝ, но Корнелия беше наясно, че той не е в състояние да проумее чутото или беше претоварен със собствени грижи, за да се вълнува. Тя го последва навън. Амброаз се втренчи в този хаос от навеси и камъни, от останките от бъчви за вино, натрошени керамични бутилки и захвърлени оръжия, което представляваше кралството на Кристиан.

— Аз се върнах заради вас.

— Така ли си мислите?

— Корнелия, нямах избор; не можех да постъпя по друг начин — отговори Амброаз и тя почти се усмихна, защото това бяха същите думи, които бе използвал Саломон дьо Чесне. — Моля ви. Кажете нещо.

Но тя не можеше да намери думи. Гневът и укорът нямаше да променят нищо, а и коя беше тя, че да го съди? Но ако Амброаз търсеше опрощение за греховете си, тогава Корнелия трябваше да го разочарова. Тя трябваше да се справи с всичко, което бе преживяла; нека и той си понесеше кръста.

Двамата останаха в мълчание. Навремето бяха споделяли любовта към изкуството и науката, сега единственото, което ги свързваше, беше срамът, а те не бяха в състояние да говорят за него.

— Никога не съм ви изоставял. Сторих всичко, което трябваше, за доброто на всички.

— Трябва да се върна на кораба — каза Корнелия. — Искам да съм до Микиел ван Тексел.

— Войникът ли? Защо?

— Не искам да го оставя да умре сам.

— Защо се тревожите толкова за него?

— Той не ме остави да умра сама и аз няма да го оставя да умре сам.

Тя се отправи към брега, където бе закотвена малката корабна лодка.

— С ваше позволение — извика Амброаз след нея. — Имам лоша новина за вас.

Корнелия се обърна.

— Става въпрос за съпруга ви.

Корабът „Зандам“

Хирургът се бе опитал да извади куршума от мускета и това се бе превърнало в буквалния и в преносния смисъл в кървава работа. Сега Микиел лежеше на един хамак на оръдейната палуба, с лице, бяло като тебешир. Дишаше учестено и трудно. Корнелия стисна ръката му с всичка сила и очите му примигнаха.

— Ти се справи, Корнелия — промърмори Микиел. — Оцеля.

— Ти също.

Той поклати глава.

— Недей, Микиел. Не ми казвай сбогом. Не и сега.

Той отвори дясната си ръка и й показа своята половина от талера.

— Ще го отнеса с мен.

— Ти ще оздравееш, ще се върнеш в Холандия с мен. Ще имаме деца. Няма да ти позволя да умреш.

Микиел се усмихна и затвори очи. Гърдите му хриптяха.

— Не ме забравяй, Корнелия. Обещай ми.

— Никога не бих могла да те забравя — прошепна тя и остана до него през дългия следобед, докато Микиел бавно прекриваше в отвъдното.

ГЛАВА 99

Тюленовият остров

На следващия ден го погребяха сред гнездата на късопашатите буревестници и сновящите във всички посоки крабове. Пасторът измърмори няколко думи от библията на комодора и след това запълниха гроба. Корнелия рухна на колене, стиснала своята половинка от монетата в дланите си. Амброаз я загледа в изумление. Той ѝ подаде ръка да ѝ помогне, но тя поклати глава. Амброаз и пасторът се отдалечиха, и я оставиха сама до гроба.

ГЛАВА 100

Разнасящите се напеви и крясъци от миниатюрния затвор, който бяха изградили от коралови плочи специално за него, караха всички да настръхват. Бяха го затворили на Тюленовия остров, защото комодорът не смееше да го остави на скалите Хутман при другите затворници.

Времето беше лошо, сиво и студено, лагуната бе цялата разпенена и всички бяха прогизнали до кости, докато преплават късото разстояние от „Зандам“ до острова. Трима войници в червени мундири я съпроводиха по каменистия бряг до самотната изолирана килия.

Тя дочу дрънченето на оковите, с които бяха оковали краката му. Кристиан се бе свил в ъгъла на тясната си килия. Дъждът свободно се просмукваше през набързо скования от храсталаци покрив над главата му. Очите му блестяха бясно в сиво-зелената светлина. Той се ухили, сякаш я очакваше.

— Искам да разговарям с подтърговеца насаме — обърна се Корнелия към сержанта.

Той кимна и излезе да чака отвън, макар видимо да не беше доволен.

Корнелия приведе главата си и мина покрай пазача. Вътре се разнасяше воня и царуваше пронизващ студ. Точно както заслужаваше.

— И така, какви планове сте подготвили, за да ме измъкнете оттук? — прошепна Кристиан.

Ченето ѝ увисна от изумление, че този човек беше способен да си въобразява такива неща.

— Изобщо ли не се разкайвате?

— За какво, уважаема госпожо?

— За ужасните престъпления, които извършихте срещу нас.

— Не съм извършвал никакви престъпления. Изпълнявах волята Божия.

— Волята Божия ли ви накара да избиеете толкова хора? Волята Божия ли ви накара да отнемете честта на Хендрика Моленар и момичетата Пост?

— Не съм им отнемал честта! Аз ги освободих.

През рехавите коралови стени се разнесе воят на вятъра.

— Вие казахте ли им, че аз се грижех за вас, че се отнасях добре с вас?

— Щяхте да ме използвате като най-обикновена курва.

— Как може да говорите такива неща?

— Дано изгниете в ада!

— Няма никакъв дявол, нито ад, уважаема госпожо. — Кристиан се усмихна през счупените си зъби. Няколко от войниците на Микиел му ги бяха счупили, като най-голямото отмъщение, което комодорът бе позволил срещу подтърговеца. Прекалено дребно наказание след всичко, което бе причинил на толкова много хора.

— Трябва да се молите адът да не съществува, Кристиан, защото ако грешите, аз вярвам, че дяволът е подготвил няколко нови, съвсем нечовешки мъчения, специално за такива като вас.

— Все още имам последователи на кораба — каза той.

— „Зандам“?

— Не си мислете, че всичко е приключило, уважаема госпожо. Ще ви припомня думите, когато се освободя.

Идването ѝ тук се бе оказало грешка. Тя се бе надявала да прогони този бяс, като му се противопостави. Но затворникът продължаваше да пръска неизменната си отрова.

— Наистина ли мислите, че ще умра тук, на тези мизерни острови? Господ ме пази за една по-висша цел. Веждите му се извиха по онзи познат и дразнещ начин. — Двамата с вас отново ще се срещнем.

— Не и в този живот, Кристиан, нито пък в следващия. Моля се за това.

— Никога не бъдете сигурна какво предстои — отвърна той.

Корнелия се извърна и побягна навън.

— Липсвах ви, нали? — изкрещя Кристиан след нея и докато стигне до брега, в ушите ѝ кънтеше неговият смях.

ГЛАВА 101

В наши дни

— И какво стана после? С Ван Сант?

Анемийке и останалата част от екипа се бяха събрали в палатката около газовия фенер, а брезентът плющеше от току засилващия се вятър. Половинката талер, която тя въртеше с напуканите си пръсти, проблесна под жълтата светлина.

— Обесили подтърговеца на Тюленовия остров. Амброаз Секор решил да не го връща обратно в Батавия, защото се боял, че Ван Сант може да разпространи бунта на връщане към Индиите.

— А другите?

— Екзекутирали ги във форта на Батавия. За мъжете като Стенховер краят обаче бил много жесток и бавен. Единственият оцелял е каютният прислужник Стротман. Той се молел за живота си и Секор го оставил някъде по крайбрежието на континента. Оттогава повече никой не чул нищо за него.

— А Корнелия? — попита друг.

— Тя се върнала в Холандия. Говори се, че отишла в родния град на Микиел — Винсхотен, за да разкаже на брат му как е загинал. Представям си колко се е изумил този брат при вида на такава фина дама. Е, не толкова фина, че да не се поддаде на чара му. Според църковните архиви Корнелия се оженила за него две години след завръщането си от Източните Индии.

Анемийке протегна ръката си, хванала половинката талер между палеца и показалеца си.

— Това се предава в рода ни от човек на човек. Преминал е през праправнуците на Корнелия, след това през техните и след това през техните. Точно преди Първата световна война станала притежание на един мъж, Роланд ван Химст, бижутер в Амстердам. Той беше моят прадядо.

— Как я получихте?

— Когато разбрах, че ще идваме тук да разкопаваме, писах на братовчедка ми в Холандия. Тя живее в Твенте, точно до германската граница. Талерът се намирал в трезора на Холандската банка точно до „Стадхудърскед“ в Амстердам. Качих се на самолета да се видя с нея и тя ми го даде, като ме накара да обеща, че ще го пазя с цената на живота си. Казах ѝ, че ще ѝ го върна заедно с другата половинка. Анемийке вдигна другата половинка от монетата, която бяха намерили същия следобед в гроба, и показа двете половинки — по една в двете си ръце.

— Дойдох тук да изпълня обещанието на Корнелия. Тя каза, че един ден ще се върне заради него, точно както той се върнал заради нея.

Анемийке пусна двете половинки в торбичката.

— И това се изпълни.

Тишината беше пълна, с изключение на съскането в газовата лампа. Внезапно появил се вятър отново заплющя по брезентовите стени на палатката.

— Каква трогателна история — обади се една от жените.

Анемийке излезе и отиде на тесния бряг. Докато седеше на пясъка, изведнъж ѝ се стори, че чува женски глас да вика някъде в здрача. Но това беше само крясъкът на късоопашатите буревестници и далечният грохот на разбиващите се в рифа вълни.

ПОСЛЕСЛОВ

Всеки, който е донякъде запознат с историята на Западна Австралия, е чувал за това зловещо пътешествие на флотилията на Източноиндийската компания до Батавия и създаването на онова, което сега е известно като Джералдтън, през 1629 г. Това със сигурност е най-шокиращата история за корабкрушение в анализите на корабоплаването. Тези факти бяха моето вдъхновение да напиша историята за Корнелия, Микиел и корабкрушението на „Утрехт“.

Все пак историята невинаги може лесно да се пресъздаде под формата на добра измислица, без значение колко е драматична. Освен това историята за това корабкрушение е разказвана толкова много пъти и представлява приказка от неподправен ужас; докато моята история е преди всичко за любовта между един мъж и една жена, които, ако не е било това нещастие, никога не биха се озовали в една и съща стая заедно, да не говорим за едно и също легло.

Книгата съдържа много сходни неща с историята на Батавия, но „Източна Индия“ е роман, който разказва за една невъзможна любов. Ако обаче сте заинтригувани да прочетете истинската история и ако си мислите, че мъжете никога не биха се държали по начина, описан в тази книга — то съществуват множество велики книги за това корабкрушение.

Бих искал да благодаря на Сю Кокс в Морския музей във Фримантъл за съдействието ѝ да получа достъп до документите, които ми бе осигурила. Отправлям специалните си благодарности към Брус Мелроуз, пилот, водолаз и учен, чийто труд ми помогна много при написването на тази книга.

Вазата на Рубенс сега се намира в Художествената галерия „Уолтърс“ в Балтимор. Голямата камейа днес е главната атракция в Нумизматичния музей в Лайден в Холандия.

Поемата, цитирана от Ван Сант, представлява една съвременна творба, „Анакреонтик“ от Питър Корнелизон Хофт.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.